

TALEYİN
YAZILMAMIŞ
HÖKMÜ

ELVİN ZİYAĞLU

Detektiv

roman

Bakı-2018

Elvin Ziyaoğlu

Romanda adları keçən şəxslərin və hadisələrin gerçəkliyə heç bir aidiyyəti yoxdur. Bütün bunlar müəllifin şəxsi təxəyyülünün məhsuludur.

TALEYİN YAZILMAMIŞ HÖKMÜ

(Detektiv roman)

DİQQƏT:

Müəlliflik hüququ Azərbaycan Respublikasının qanunvericiliyinə və əlaqədar beynəlxalq sənədlərə uyğun qorunur. Müəllifin razılığı olmadan romanın bütöv halda, yaxud hər hansı bir hissəsinin nəşri, eləcə də elektron informasiya daşıyıcılarında, İnternetdə yayımı yasaqdır.

“Quba rayonunda məşhur iş adamı öz bağ evində sinəsindən tüfənglə vurulmuş halda aşkar edilir. Yerli polis bölməsi hadisənin intihar olduğunu zənn edir. Bununla razılaşmayan mərhumun general qudası təcrübəli kriminalist-ekspert Vəzir Mehdiyevdən bu hadisənin təhqiqatını aparmağını istəyir. Mehdiyev tez bir zamanda hadisənin cinayət olduğu qərarına gəlir və dövlət təhlükəsizliyinə təhdid yaradacaq böyük bir qruplaşmanı ifşa etmək üzrədir. Ancaq...”

*Taleyin hökmünü gözləməyə azdı,
Taleyin hökmünü özün imzala...*

M.Araz

I Fəsil

Sonun başlanğıcı

Gecə saat 11 olmağına baxmayaraq, Vəzir ahıl yaşlı atası Rəhim kişi ilə həyətdəki talvarda oturub şahmat oynayırdı. Oyun mittelspil' mərhələsində idi. Rəhim kişi birinci oyunu uduzduqdan sonra daha diqqətlə oyuna nəzər yetirirdi. Vəzir isə növbəti edəcəyi gedişi düşünürdü. Onların oyuna olan diqqətini əlində məcməyi olan Vəzirin həyat yoldaşı gülərüz Leyla yayındırdı. O, məcməyidəki armudu stəkana süzölmüş çayın birini öncə qayınatasının, sonra isə Vəzirin qarşısına qoydu.

– Çox sağ ol qızım! - Rəhim kişi dedi.

Leyla:

– Nuş olsun! - dedi və məcməyini götürüb evə doğru getdi.

Onların diqqəti yenidən oyuna yönəldi. Çay içə-içə bir neçə gediş oynadılar. Rəhim kişi ikinci dəfə hücum etsə də, suqsvanq' vəziyyətinə düşmüşdü. Vəzirin fiqurları daha aktiv olduğundan o, gözlənilmədən əks

Mittelspil-Hər iki tərəfin əsas qüvvələrini hərəkət etdirərək, mübarizənin başladığı mərhələsi.

Suqsvanq-Hər hansı bir gedişi əlverişsiz nəticə ilə başa çatan mövqe.

hücuma keçdi. Bir neçə gedişdən sonra Vəzir beş addım “vəzir”i irəli çəkərək “at”ı götürüb, küncə sıxılmış “şah”a mat elan etdi. Artıq “şah”ın qaçmağa yeri yox idi...

Rəhim kişi ikinci dəfə oyunu uduzmağından olduqca təəssüfləndi, həm də oğlu ilə qürur duydu:

– Halal olsun! - dedi, – sən ikinci oyundu ki, mənə udursan. Ya mən zəifləmişəm, ya sən güclənmişən.

– Ata, sən həmişə məndən üstün olmusan, - Vəzir iltifatla dedi və sözünə əlavə etdi, – bəlkə sən oyunu bilərəkdən uduzursan?

– Yox oğul, artıq əvvəlki kimi fikirləşə bilmirəm. Yaş da o yaş deyil, - Rəhim kişi bir qədər gileyləndi.

Vəzirin atası bir neçə il məktəbdə idman müəllimi işlədikdən sonra təqaüdə çıxmışdı. Vəzir hələ uşaq ikən Rəhim kişi onun inkişafına xüsusi diqqət yetirir, oğlunun gələcəkdə peşəkar şahmatçı olmağı üçün əlindən gələni edirdi. Ancaq tale elə gətirdi ki, onun marağı şahmata yox, tam fərqli istiqamətə yönəldi. Düzdür, onun fərqli istiqamətə yönəlməsində sevimli əmisinin iştirakı da danılmaz idi. Polis olan əmisi narko-tacirlərə qarşı keçirilən əməliyyatda başından ağır yaralanaraq, iki gündən sonra xəstəxanada dünyasını dəyişmişdi. Bu hadisə Vəzirə çox pis təsir etmiş və gələcəkdə polis olub cinayətkarlara qarşı mübarizə aparacağını özünə söz vermişdi. Həddi-buluğa çatmış Vəzir gənc bir oğlan idi.

Orta məktəbi bitirəndən sonra iki illik hərbi xidmətə yollanan Vəzir Gürcüstanın Axalkalaki şəhərində leytenant rütbəsində zabit kimi xidmət edir. Hərbidən tərxis olunduqdan sonra sənədlərini Moskva Polis Akademiyasına verir və yüksək balla qəbul olunur. Akademiyanı müvəffəqiyyətlə qurtaran Vəzir elə həmin il Rusiyanın Baş Cinayət-Axtarış idarəsində Kriminalistika şöbəsində işə düzəlir və kriminalogiyanın müxtəlif metod və üsullarına dərinlən yiyələnir. Bir çox ağır cinayətlərin, xüsusilə, üstü uzun müddət açılmayan “iş”lərin və cinayətkarların ifşa olunmasında əvəzsiz xidmətləri olur...

Gecə saat on ikinin yarısı idi. Vəzir atası ilə şahmatı bitirdikdən sonra etdikləri söhbəti naməlum telefon zəngi kəsdi. Zəng bir neçə dəfə çağırdıqdan sonra Vəzir telefona cavab verdi:

– Bəli, eşidirəm sizi...

– Salam, Mehdiyev! - zəng edən şəxs Vəzirə soyadı ilə müraciət etdi.

Telefondan Vəzirə tanış olan generalın səsi gəldi, bu səsi tanıyan Vəzir dərhal cavab verdi:

– Əleyküm salam!

– Bağışla, gecə vaxtı narahat edirəm, - general üzrxahlıq etdi...

– Heç bir narahatlıq yoxdur, buyurun...

– Lap yaxşı, vəziyyət necədir?

- Şükür, yaxşıdır, - Vəzir dedi və sözünə əlavə etdi,
- Sizdə necədir?
- Təəssüf ki, vəziyyət o qədər də ürəkaçan deyil, Mehdiyev, - General vəziyyətinin yaxşı olmadığını bildirdi.
- Nə üçün? - Vəzir soruşdu.
- Cahangir intihar edib, - general qəmginçəsinə bildirdi.
- Vəzir təəccüblü halda:
- Qudanız? - deyə sual etdi.
- Hə... - general qısa olaraq təsdiqlədi.
- Allah rəhmət eləsin, başınız sağ olsun, - Vəzir başsağlığı verdi.
- Çox sağ ol! - general dedi, – Bu məsələ ilə bağlı səninlə görüşmək istəyirəm...
- Nə kömək lazımdırsa, əlimdən gələni etməyə hazırım, - Vəzir dedi.
- Lap yaxşı, belə də bilirdim. Onda sabah Bakıya gələ bilərsən?
- Bəli, gələrəm! - Vəzir əminliklə dedi. – Saat neçədə görüşək?
- Sabah mənim iş yerimə gələrsən, nə qədər tez gəlsən, bir o qədər yaxşıdır.
- Oldu, çalışaram tez gəlim.
- Çox sağ ol, sabah görüşənədək!

Telefonu stolun üzərinə qoyan Vəzir bir qədər fikirə daldı. O, bilirdi ki, gecənin bir aləmi gözlənilmədən general zəng edib onunla görüşmək istəyirsə, deməli, vacib iş onu gözləyir. Atasına vəziyyəti izah edib təcili sabah tezdən Bakıya getməli olduğunu bildirdi. Şahmat fiqurlarını qutuya yığıb, evə keçdi. Yatmaq lazım idi...

Səhər tezdən, hələ dan yeri sökülməmiş Vəzir yerindən qalxıb fikirli halda vanna otağına əl-üzünü yumağa getdi. Həyat yoldaşı Leyla daha tez yuxudan durub süfrəni hazırlamışdı. Vəzir nahar etdikdən sonra yataq otağına keçdi. Əyninə tünd qara şalvar və ağ qısaqol köynək geyindi. Kiçik masanın üzərində olan qızılı rəngli qol saatını da taxmağı unutmadı. Pencəyini götürüb beşikdə yatan iki yaşlı oğlunun üzündən öpdü. Ailəsi ilə sağollaşıb eşikdə saxladığı maşının mühərrikini işə saldı və həyətdən çıxdı. Anası Güləfət arvad da həmişəki kimi onun arxasınca bir stəkan su atdı və sağ-salamat gedib gəlməsi üçün dua etdi...

Bir neçə dəqiqədən sonra Tərtərçayın sahili ilə salınmış yolda tünd qara rəngli “Mercedes” Bakıya doğru şütüyürdü. Bəlkə də, bu gediş kiminsə və ya kimlərinse sonunun başlanğıcı olacaqdı...

II Fəsil

İntihar

2 gün əvvəl...

İyun ayının əvvəlləri idi. Quba rayon polis bölməsinə daxil olan məlumatda bildirildi ki, bir nəfər şəxs Qəçrəş kəndində öz bağ evində sinəsindən tüfənglə vuraraq intihar edib. Bu məlumatdan sonra dərhal polis əməkdaşları istintaq qrupu yaradıb, hadisə yerinə yollandılar. Hadisə yerinə yarım saatdan sonra üç polis maşını, bir təcili tibbi yardım maşını gələrək bağın qarşısında dayandı. Birinci maşından Quba rayonun prokuroru, polis rəisi və sükan arxasında olan polis leytenantı düşdülər. Digər “Fiat” markalı maşından isə məhkəmə tibb eksperti və müstəntiq Zakir Qarayev düşdü və həyətə daxil oldular. Onları təlaşlı halda arıq bədən quruluşlu, saçları ağarmış ahıl bir kişi qarşıladı. Bu şəxs bağın gözətçisi Osman kişi idi. Polisə də məlumatı Osman kişi vermişdi. Bağa daxil olan kənar şəxsləri görəndə “avçarka” cinsindən olan it onlara tərəf aram-aram hümməyə başladı. Osman kişinin ilkin ifadəsi alındıqdan sonra başda prokuror olmaqla, polis rəisi, məhkəmə tibb eksperti və müstəntiq Zakir Qarayev gözətçinin müşayiəti ilə evə daxil oldular. Digər polis əməkdaşları isə həyətdə

gözləyirdilər. Hətta onlardan birinin başı hər şeydən xəbərsiz itlə oynamağa qarışmışdı. İtə rusca nə qədər göstəriş versə də, it yerə uzanıb quyruğunu o tərəf-bu tərəfə yelləyərək ona sarı baxırdı. Onlar dəhlizi keçib zala- hadisənin baş verdiyi otağa girdilər. Qarşılarındakı mənzərə həqiqətən dəhşət saçırdı. Bir nəfər 45-46 yaşlı şəxs divanda oturaq vəziyyətdə sinəsindən vurulmuşdu. Mərhumun qanı isə döşəməyə yayılaraq laxtalanmışdı. Ancaq bir çox cinayət hadisələrinin şahidi olan polis işçiləri üçün, təbii ki, bu adi hal idi. Otaqda divara vurulmuş heyvan başlarının skeletləri onların daha çox diqqətini çəkirdi. Çünki, belə bir qeyri-adi, muzeyə bənzər otağı birinci dəfə idi ki, görürdülər. Prokuror meyidə yaxınlaşıb diqqətlə nəzərdən keçirdi. Mərhum artıq dünyasını dəyişmişdi. Sahə rəisinə fotoqrafın şəkil çəkməsini deyən prokuror, hal şahidlərinin çağırılmasını da istədi...

* * *

Uzaqdan polis və təcili tibbi yardım maşınını bağın qarşısında görən Akif “Range Rover”in sürətini artırdı və təlaşlı halda gəlib “ambulans”ın arxasında dayandı. Hündürboy, qarayanız, 34-35 yaşlı olan bu şəxs ev sahibinin şəxsi sürücüsü idi. O, yol kənarında “Range Rover”in havası boşalmış qabaq təkərindən birini dəyişdirərkən polis və təcili tibbi yardım maşını onun yanından keçib getmişdilər. Hətta “Bu vaxtı meşəyə sarı

hara gedirlər ?” – deyə təəccüblənmiş, bir xeyli onların arxasıya baxmışdı da. O, maşından düşdü və qaçaraq həyəətə daxil oldu. Həyətdə Osman kişi polis əməkdaşları ilə nəsə danışırdı. Onun yanına iti addımlarla gedib nə olduğunu soruşdu. Osman kişi vəziyyəti qəmgin halda izah etdi; Cahangir intihar edib, - deyə bildirdi. Bu, sözləri eşidən Akif əllərini başına tutub yerə çökdü:

– Aman Allah... Cahangir müəllim niyə belə etdiz axı? - deyərək uşaq kimi ağlamağa başladı. Onun üzündəki kədəri görməmək mümkün deyildi. Sanki indi bütün dünya onun başına fırlanırdı. O, Cahangirin tək sürücüsü yox, əsl dostu, sirdaşı, etibar etdiyi şəxslərdən biri idi. İndisə onun ölüm xəbəri...

Cahangir Əliyev məşhur tikinti şirkətlərindən birinin rəhbəri idi. Azərbaycan müstəqillik əldə etdikdən sonra dövlətin günü-gündən çiçəklənməsi, əhalinin paytaxta doğru axını yeni binaların, yaşayış komplekslərinin tikilməsi zərurəti yaradırdı. Bir çox sərmayəçilərdə gəlir götürmək üçün bu sahəyə sərmayə qoyurdu. Cahangirdə atasından qalan var-dövləti düzgün istiqamətə yönəltməklə sərvətinə sərvət qatdı. O, bir çox binalar, yaşayış kompleksləri, fərdi evlər tikdirib sataraq böyük miqdarda gəlir əldə edirdi. Bakının mərkəzi hissəsində yerləşən üç mərtəbəli ofisində əlliyə yaxın işçi çalışırdı. Birinci həyat yoldaşı olan Firuzədən ayrıldıqdan on il sonra şirkətin baş mühasibinin bacısı Gülnarə ilə ailə

həyatı qurmuşdu. Yeganə övladı isə Firuzənin oğlu İbrahim idi...

* * *

Baş müstəndiq Zakir Qarayev çölə çıxıb polis əməkdaşlarına hal şahidlərinin çağırılmasını və fotoqrafın içəri daxil olmasını söyləyib geri qayıtdı. Polis əməkdaşlarından biri:

– Hal şahidi hardan tapaq bu meşədə? - deyərək deyindi.

Bu bağın yaxınlığında, demək olar ki, digər ev yox idi. Qeyri-qanuni olsa da, hal şahidi kimi Osman kişini və Akifi çağırıldı. Akif ağacların birinin dibində çöməlib uşaq kimi çöplə yeri eşləyirdi. Heç özü də nə etdiyini dərk edə bilmirdi. Cahangirlə keçirtiyi günlər sanki onun gözünün qabağından gəlib keçirdi. Polis leytenantı onu bir neçə dəfə çağırırsa da, Akif hay vermədi. Ona doğru gedib sağ əlini çiyinə qoydu və:

– Siz mərhumun nəyisiz? - deyə soruşdu. Akif sanki yuxudan ayılmış kimi:

– Nə? Nə dediz? - deyərək başını qaldırdı. Polis leytenantı sualı təkrar etdi. Ayağa qalxan Akif qəmgin halda:

– Mən mərhumun sürücüsüyəm! - deyə bildirdi.

Polis leytenantının üzündə təəccüb hissi yarandı. Çünki Akifin xəbəri eşidən kimi ağlaması və səhərdən qəmgin halda olması, polis leytenantının diqqətindən yayınmamışdı. Bir anlıq onu “Yəqin ki, mərhumun oğludur!” - deyə düşünmüşdü.

Akif birtəhər özünə gəldi və Osman kişi ilə bərabər bir polis əməkdaşının müşayiəti ilə evə daxil oldu. Polis əməkdaşı öndə gedib zalın qapısının qarşısından prokurora hal şahidlərinin gəldiyini bildirdi. Prokuror onların içəri daxil olmasını söylədi. Fotoqraf isə daha əvvəl gələrək prokurorun göstərişi ilə mərhumun şəkillərini, döşəmədə olan tufəngi, bir qədər aralıda olan təbaşirlə halqaya alınmış patronun gilizinin şəkillərini çəkmişdi. Akif otağa daxil olduqda sanki yenə dünya başına hərlənməyə başladı. İki saat əvvəl ona patron alması üçün şəhərə getməyini deyən Cahangir indi qanın içində divanda oturaq vəziyyətdə idi. Bu mənzərə, həqiqətən, ona çox ağır idi...

Prokuror şahidlərin gəldiyini gördükdən sonra əməkdaşlara mərhumun nəşinin, tufəngin, patronun gilizinin götürülməsini tapşırırdı. Əllərinə əlcək taxan polis əməkdaşları tufəngi götürüb böyük salafana, gilizi isə kiçik salafana qoyub surğucladılar. Təcili tibbi yardım həkimlərinin gətirdiyi xərəkə isə mərhumun nəşini qoyub, üzərini örtülər. Prokuror mərhumun nəşinin tibbi ekspertizaya aparılması üçün göstəriş verdi.

Zakir Qarayev də bu müddət ərzində öz müşahidələrini aparmış, müxtəlif yerlərdən əl izləri götürmüşdür. Həmçinin bu gün bu həyətdə hansı hadisələr baş verməsini bilmək üçün təhlükəsizlik kamerası görüntülərinin həkk olduğu yaddaş kartını da götürmüşdü. Bağa dörd müşahidə kamerası quraşdırılmışdı. İkisi çöl tərəfindən hasara, darvazanın hər iki tərəfindən vurulmuşdu. Biri ümumi həyəətə nəzarət etmək üçün evin divarına, digəri isə bunun əks istiqamətində evə nəzarət etmək üçün evə doğru olan istiqamətdə quraşdırılmışdı. Evin ön tərəfində bir giriş qapısı var idi ki, bu qapıdan da evə kimin girib-çıxdığını kamera çəkilişindən açıq-aydın görmək mümkün idi. Evə bu qapıdan savayı başqa yerdən, demək olar ki, girmək mümkünsüz idi. Hər iki mərtəbənin pəncərələri qalın dəmir barmaqlıqlarla bağlanmışdı. Kamera sistemi elə quraşdırılmışdı ki, istənilən yerdə kamera görüntülərinə internet vasitəsilə canlı baxmaq mümkün idi. Kamera görüntülərinin olması müstəntiqin işini asanlaşdırmışdı. O, bir qədər daxilən rahatlamış, işə tez bir zamanda xitam veriləcəyini düşünmüşdü. İlk təssüratına görə mərhumun intihar etməsi ehtimalı daha yüksək idi. Mərhumun tibbi ekspertiziyasının nəticəsindən və tufəngdə olan əl izlərinin ona məxsus olduğunu biləndən sonra buna daha da əmin olacaqdı. Yəqin ki, kamera görüntülərində də o qədər diqqət çəkən bir şey gözləmək ağlabatan şey deyildi. Heç kim əlini sallaya-sallaya gəlib

kamera çəkilişi altında adamı güllələyib gedə bilməzdi. Qarayev təcrübəli müstəntiqlərdən idi, bir çox cinayətlərin üstünü isti izlərlə açdığına görə ona prokurorluq tərəfindən “Fəxri fərman” da verilmişdi.

Mərhumun nəşini xərəkə qoyduqdan sonra onu çölə çıxarıb, təcili tibbi yardım maşınına yerləşdirdilər. Hər kəs evdən çölə çıxdıqdan sonra, polislərdən biri evin qapısını bağlayıb surğucladı. Müstəntiq Zakir Qarayev onlarla bərabər gedib bölmədə ifadə vermələri üçün Akifə və Osman kişiye göstəriş verdi. Akif, Osman kişi və bir polis əməkdaşı “Range Rover”ə mindi. Digərləri isə gəldikləri maşına minib bağdan uzaqlaşdılar. Mərhumun nəşi olan təcili tibbi yardım maşını arxada gedirdi. İt həyətdə yalnız qaldığını hiss edərək o tərəf-bu tərəfə var-gəl edirdi...

Həmin gün rayon prokurorluğunda hadisə ilə əlaqədar Cinayət Məcəlləsinin 125-ci (özünü öldürmə həddinə çatdırma) maddəsi ilə cinayət işi açıldı. Şahid ifadələri alındıqdan sonra onları sərbəst buraxdılar. Ballistik və tibbi ekspertizanın verdiyi rəydə də mərhumun özünə qəsd etdiyi göstərilirdi...

III Fəsil

Generalla görüş

Vəzir saat 10-da Bakıya gəlib çatdı və birbaşa generalın qəbuluna getməyi planlaşdırırdı. Yarım saatdan sonra isə dövlət əhəmiyyətli idarənin qarşısında dayandı. Maşını park etdi və ətrafa bir xeyli göz gəzdirdi. Yeddi mərtəbəli müasir üslubda rekonstruksiya olunmuş idarənin qarşısında, demək olar, sakitlik hökm sürürdü. Ancaq ara-sıra yolda şütüyən maşın səsləri bu sakitçiliyi pozurdu. Ətrafa nəzər yetirdikdən sonra idarənin girəcəyində dayanan mühafizəçiyə yaxınlaşdı. Cibindən vəsiqəsini çıxarıb ona verdi. Vəsiqəyə diqqətlə baxan mühafizəçi, Vəzirin ad, soyadını oxuyub, ani olaraq başını yuxarı qaldırdı, onu gözü ilə yuxarıdan aşağı süzməyə başladı. Vəzir ona tərəf baxmasa da, mühafizəçinin ona diqqətlə nəzər yetirdiyini sezmişdi. Stolun üzərindəki iki yerə qatlanmış kiçik kağız parçasını açan mahafizəçi orada yazılan yazıya yenidən nəzər yetirdi. Kağız parçasında “Vəzir Mehdiyev” yazılmışdı. Xidməti telefonun dəstəyini qaldıran mühafizəçi dörd rəqəmli nömrə yığdı:

– Cənab, gözlədiyiniz şəxs gəlib, buradadır, - dedi və dəstəyi asdı, vəsiqəni isə Vəzirə qaytardı.

– Keçə bilərsiniz, general sizi gözləyir. İkinci mərtəbə, 25-ci otaq.

– Oldu, çox sağ olun!

Vəzir dəhlizə keçib, pilləkənlə yuxarı qalxdı. Otaqların üzərindəki rəqəmlərə nəzər yetirdikdən sonra sağa dönərək irəlilədi. Üçüncü otağın yanında olarkən 25-ci otağın qapısı açıldı. Otaqdan orta boylu, dolu bədənli, xidməti formada olan bir kişi çıxdı. Bu şəxs Vəziri gözləyən general idi. General da Vəzirə tərəf addımladı və:

– Xoş gördük, Mehdiyev! - deyib əlini ona uzatdı.

– Xoş gördük, mənim əziz qardaşım. Sizi yenidən görmək necə də xoşdur, - Vəzir mehribanlıqla cavab verdi. Onlar salamlaşdılar və qucaqlaşib əllərini bir neçə dəfə bir-birinin kürəklərinə vurdular. Mehdiyev yenidən generala başsağlığı verdi.

Onlar bir ildən artıq idi ki, görüşməmişdilər. Əvvəlki görüşləri Gülüstən sarayında generalın oğlunun toy məclisində olmuşdu. O müddətdən bəri sadəcə iki, üç dəfə telefon əlaqəsi etmişdilər. General Vəziri otağa dəvət etdi, hər ikisi otağa keçdilər. Kabinetin möhtəşəmliyi Vəzirin diqqətini çəkdi. O, daha əvvəl belə bir kabineti Rusiyanın Baş Naziri ilə görüşdüyü zaman görmüşdü. Ancaq generalın kabineti də ondan geri qalmırdı. Geniş olan bu kabinetdə xüsusi hazırlanmış,

qızılı rəngli işləmələrlə bəzədilmiş iki ədəd masa var idi. Masalar bir-birinə perpendikulyar şəkildə qoyulmuşdu. Tavan isə xüsusi üslubda bəzədilmiş, mərkəzi hissəsində də modern üslubda çilçıraq asılmışdı. Generalın kreslosu da olduqca müəzzəm görünüşə malik idi. Kreslonun arxasında Azərbaycan bayrağı qoyulmuşdu. Divarda isə böyük çərçivədə mərhum prezident Heydər Əliyevin rəsmi asılmışdı.

Vəzir kabinetə keçib, generalın göstərişi ilə qarşı-qarşıya qoyulmuş kreslolardan birində əyləşdi. General da öz kreslosunda yox, Vəzirlə üzbəüz olan masanın arxasında əyləşdi.

– Hə, nə içirsən? Mehdiyev... Çay, yoxsa kofe? - general qonağına sual etdi.

– Çay, zəhmət olmasa. Ancaq tünd olmasın. - Vəzir cavab verdi.

General xidməti telefonu götürüb:

– Zəhmət olmasa, iki ədəd çay gətirin, tünd olmasın! - dedi.

– Danış görək neynirsən, işlərin necə gedir? - general dəstəyi asdıqdan sonra Vəzirə baxaraq sual etdi.

– Şükür, hər şey qaydasındadır, 30 günlük məzuniyyətə çıxmışam.

– 30 gün? Onda belə çıxır ki, sənin cəmi 11 günün qalıb? - general təəccüb hissi ilə yenidən sual etdi.

– Bəli, 11 gün, ancaq mən ümid edirəm ki, bu 11 gün ərzində mənə verdiyiniz işin öhdəsindən lazımınca gələcəyəm, - Vəzir artıq əmin idi ki, general onu bura dəvət edibsə, deməli, istintaq işini onun aparmasını söyləyəcək.

– Artıq hiss etmişən ki, mən sənə tapşırıq verəcəm, - general kresloya yaslanaraq cavab verdi, - altıncı hissənin bu qədər güclü olması həmişə mənə heyran edib. Hələ Qarabağ müharibəsində olarkən çox gənc olmağına baxmayaraq, uzaqgörənliyin, intellektin, dünya-görüşün, idarəçilik bacarığın, çətin vəziyyətdən çıxmaq qabiliyyətin mənə olduqca heyran edirdi.

– Bəlkə də, bu peşmə görədir. Bu işdə gərək, başının arxasında da gözün olsun, - Vəzir gülərək cavab verdi.

– Mən əminəm ki, sən başının arxasını da görə bilirsən. Bəzi şeyləri görmək üçün bəzən göz kifayət etmir, əsas hissiyyat lazımdır. Çox adam heç gözünün qabağındakını belə görmür. Ancaq sənə verilən bu ilahi bacarığa görə bu gün dünyada ad-san qazanmış, özünü doğrultmuş kriminalist ekspertlərdənsən.

Qapı döyüldü, generalın icazəsi ilə əlində məcməyi olan qız içəri daxil oldu. Məcməyini masanın üzərinə

qoyub, armudu stəkana süzölmüş çaylardan birini öncə generalın, sonra isə qonağın qarşısına qoydu. Qonağın üzünə heç, demək olar, baxmadı. Mürrəbbəni, limonu və konfetlə dolu qənd qabını masanın üzərinə qoyduqdan sonra məcməyini götürüb, gəldiyi kimi də başısağğı otaqdan çıxdı.

Vəzir limonu qaşığıla götürüb, birini generalın çayına, birini də öz çayına atdı.

– Yəqin, yadıdadır, Mehdiyev, Sərsəng su anbarının sahilində uzanıb çay içdiyimiz. Necə də gözəl mənzərə idi. Sanki insanın ruhuna bir sakitçilik çökürdü, insan daxilən rahatlaşırdı. Çox heyif ki, o cür torpaqları itirdik, - general qəmgin halda dilləndi.

– Bəli, çox heyif, - Vəzir üzgün halda dilləndi, - mən hələ də təəssüflənirəm, bunu özümə heç cür bağışlaya bilmirəm. Biz Sərsəng su anbarını nəyin bahasına olur-olsun, itirməməliydik. Sərsəng su anbarının mənfur düşmənlərdə olması bir çox rayonlarımızın camaatını çətin vəziyyətdə qoyub. Əkin vaxtı suyun qarşısını kəsirlər, əhali məcbur qalıb artezian suyu ilə əkin sahəsini sulayır. Ya da ki, qəsdən suyu böyük həcmdə buraxırlar ki, bu da daşqınlara səbəb olur. Əhali çox əziyyət çəkir...

– Əclafları gün gələcək bizim doğma dədə-baba yurdumuzdan iti qovan kimi qovacağıq, - general qeyzli

halda dedi, - mən öz xalqıma, dövlətimə, əsgərimə inanıram. O gün gələcək, inşaAllah!

– İnşaAllah! - Vəzir ürəkdən cavab verib, çayını içməyə başladı.

Qarabağ müharibəsi başlayanda Vəzir Rusiyada polis akademiyasının dördüncü kursunda idi. O, təhsilini donduraraq, Azərbaycana gəlib, könüllülərdən təşkil olunmuş Özü Müdafiə Batalyonuna qoşuldu. General isə həmin batalyonun yaradıcılarından biri idi və özü də komandirlik edirdi. 1991-ci ilin noyabr ayında yaradılan bu batalyon Müdafiə Nazirliyinin ilk hərbi bölmələrindən biri idi. Ağdərə rayonu uğrunda qızğın döyüşlər gedən vaxt bir çox kənd və qəsəbələr işğal edilmişdi. Hər kəsə aydın idi ki, Ağdərənin işğalından sonra düşmənin əsas hədəfi Tərtər rayonu idi. Tərtər rayonunu işğal etmək bir çox rayonlara hücum etmək üçün dəhliz yaradacaqdı. Tərtərdən sonra Ağcəbədi, Bərdə, Goranboy, Yevlax-bir sözlə, Kürə qədər bütün Azərbaycanın işğal altına düşməsi ehtimalı var idi. Bu, başda komandanlıq olmaq üzrə, sırayı əsgərə kimi hər kəsə aydın idi. Vəzir də bunu çox gözəl anlayaraq öz dədə-baba yurdunun mənfur işğalçılar tərəfindən zəbt olunmasına göz yuma bilməzdi. Vəzir Özü Müdafiə Batalyonuna qoşulduqdan sonra bir çox uğurlu əməliyyatlarda iştirak edir. Kəşfiyyatçı olan Vəzir düşmənin arxasına keçərək onlara gözləmədiyi yerlərdən zərbələr vurur, bir çox

texnikalarını sıradan çıxarırdı. Ən uğurlu əməliyyatlardan biri Ağdərə Əməliyyatı idi. 1992-ci il iyun ayında başlanılan bu əməliyyatda bir çox batalyon, briqada və alayların iştirakı ilə bərabər generalın rəhbərliyi altında olan batalyon da iştirak edirdi. General batalyonun komandiri, Vəzir isə gənc olmağına baxmayaraq, batalyon komandirinin müavini idi. Ağdərə əməliyyatının başlanılmasında məqsəd: strateji əhəmiyyəti olan Tərtər-Ağdərə-Kəlbəcər yolunu açmaq, Kəlbəcərin Laçınla həmsərhəd kəndlərini və Laçını azad etmək, Laçın dəhlizini nəzarətimizə keçirərək keçmiş DQMV-nin Ermənistanla əlaqəsini kəsmək üçün şərait yaratmaq idi.

Ağdərə əməliyyatı Tərtərdən, Ağdamdan və Kəlbəcər istiqamətlərindən başlandı. Ağdərə əməliyyatı zamanı Həsənqaya yaxınlığında Xocalı, Ağdaban, Qaradağlı qətliaqlarını törətmiş ermənilərin elit hərbi bölməsi sayılan 124 nəfərlik “Arabo” dəstəsini mühasirəyə alınaraq beş saat ərzində tamamilə məhv edildi. Bu dəstənin mühasirəyə alınmasında Mehdiyev hədsiz şücaət göstərmiş, dəstənin öndə gələn üzvlərindən bir çoxunu pulemyot ilə qırılmışdı. Ağdərə şəhəri 2 iyulda mühasirəyə alındı. Bu əməliyyat zamanı düşmən xeyli canlı qüvvə və texnika itkisi verərək qaçmağa çalışmış, lakin bizim pusqulara düşüb tamamilə məhv edilmişdir. Ağdərə əməliyyatı zamanı Ağdərə rayonunun, Ağdərə şəhəri və üç şəhər tipli qəsəbə daxil olmaqla, 43 yaşayış

məntəqəsini işğaldan azad etmək mümkün oldu. Generalın əsas hədəfi olduqca böyük strateji əhəmiyyəti olan Sərsəng su anbarının işğaldan azad edilməsi idi. Lakin “Vəng” yüksəkliyi uğrunda gedən döyüşdə general (komandir) yaralanaraq hospitala yerləşdirilir. Batalyonunun komandalığını Vəzir öz üzərinə götürür. O, bir neçə uğurlu əməliyyatların icrasını həyata keçirərək düşmənin nəzarəti altında olan məntəqələri azad edir. Ancaq lazımı hərbi dəstək gəlmədiyindən Sərsəng su anbarını işğaldan azad etmək mümkün olmur. “Qlobus” yüksəkliyi uğrunda gedən döyüşdə isə ayağından yaralanıb, hospitala yerləşdirilir. Ayağı sağalar-sağalmaz yenidən döyüşlərə qatılır. Bir müddətdən sonra isə batalyon ləğv olunur. 1994-cü ilin may ayında “Bişkek protokolu” adlı sənəd imzalandıqdan sonra atəşkəs elan edilir. Vəzir bir müddət müalicə alıb, yarımçıq qalan təhsilini davam etmək və işləmək üçün Rusiyaya gedir. Batalyonunun komandiri olmuş general isə sağaldıqdan sonra bir neçə vəzifələrdə işləyərək “general” rütbəsinə qədər qalxır...

General çayı içib qurtardıqdan sonra əsas mətləbə keçdi:

– Səni bura çağırmaqda məqsədim budur ki, qudam olan Cahangir Əliyevin nə üçün intihar etməsinin səbəblərini araşdırasan.

Vəzir axırınıc qurtum çayı içdi, stəkanı masaya qoyub üzgün halda sual verdi:

– Mərhum nə vaxt intihar edib?

– İki gündür intihar etdiyi. Bu gün mərhumun Bakıda dəfn mərasimi keçiriləcək.

– Harada intihar edib? İş hansı müstəntiq aparır? - Vəzir soruşdu.

– Qubada-öz bağ evində, sinəsindən ov tufəngi ilə vuraraq intihar edib, - general üzgün halda dedi, - işi Quba rayon prokurorluğu aparır, müstəntiq isə bir çox cinayətlərin üstünü açan Zakir Qarayevdir.

– İstintaqın gəldiyi bir nəticə varmı?

– Bildiyimə görə, mərhumun intihar etməsi təsdiqlənib. Daxili İşlər Nazirliyi də bunu təsdiqliyib, yəqin ki, tez bir zamanda işə xitam veriləcək. Ancaq mən onun intihar etməsi ilə barışa bilmərəm. O cür iradəyə malik olan şəxsin intihar etməsi heç də inandırıcı görsənmir.

– Nəyə əsasən müstəntiq Zakir Qarayev mərhumun intihar etməsi qərarına gəlib? - Vəzir təəccüblü halda soruşdu. – Bəlkə, heç mərhum intihar etməyib, hansısa bir cinayətkarın qurbanına çevrilib?!

– İşlə yaxından maraqlandığım üçün bəzi detallardan xəbərim var, - general özünə əmin şəkildə

dedi, - müstəntiqin dediyinə görə tufəngdə mərhumun əl izləri aşkarlanıb. Başqa adamın əl izləri aşkar edilməyib. Digər tərəfdən, bağa 24 saat nəzarət edən kamera görüntüləri var. Görüntülərə əsasən, evə heç kim daxil olmayıb. Evdə yalnız mərhum özü olub.

– Deyək ki, mərhum intihar edib, sizcə, onun intihar etməsinə səbəb nə ola bilər?

– Mənə də elə bu sualın cavabı maraqlıdır. Mən heç vaxt onun intihar edəcəyini ağıma belə gətirə bilmərəm. Ümid edirəm ki, sən bu sualın cavabını tez bir zamanda tapa biləcəksən.

– Çalışaram ki, tez bir zamanda bu sualın cavabını tapım. Ancaq mən Qarayevin apardığı istintaq işi ilə hökmən tanış olmalıyam.

– Mən elə bu gün prokurorluğa zəng edib, istintaqın bütün detallarını sənə vermələrini söyləyəcəm...

– Yaxşı olardı ki, mən özüm Quba rayonuna gedərək həm müstəntiqlə görüşüb işin detallarını öyrənim, həm də mərhumun bağ evinə gedim. Yəqin ki, bir neçə nəfəri də dindirməli olacağam.

– Çox gözəl, necə istiyirsən, elə də et. Əsas odur ki, cinayət işinə xitam verilməmiş bəzi məqamlar bizə aydın olsun.

– Oldu, mən elə bu gündən işin təhqiqatına başlayacağam, - Vəzir özünə əmin şəkildə dedi.

– Lap yaxşı. Bir azdan mərhumun dəfn mərasimi olacaq, mən də gedəcəm. İstəyirsənsə, sən də iştirak et. Həm də mərhumun ailəsini də yaxından tanımış olarsan...

– Yaxşı, necə məsləhət bilirsiniz, elə də edək.

General saatına baxdı, saat on ikiyə beş dəqiqə işləmişdi. Ayağa qalxıb Vəzirə artıq mərhumun yasına getmək lazım olduğunu bildirdi. Birlikdə otaqdan çıxıb həyəətə düşdülər. Generalın sürücüsü ağ rəngli “BMW” ilə qapının girəcəyində dayanmışdı...

IV Fəsil

Naməlum şəxslər

Saat 1-ə on dəqiqə işləmiş ağ rəngli “BMW” və tünd qara rəngli “Mercedes” sıra ilə düzölmüş maşınların arxasında dayandı. Vəzir maşından düşüb ətrafa göz gəzdirdi. Bura dəniz kənarında yerləşən Bakı kəndlərindən biri idi. Hava olduqca isti olmağına baxmayaraq, ara-sıra meh əsirdi. General da maşından düşərək Vəzirə yaxınlaşdı və birlikdə irəliləyib yas yeri olan həyəətə girdilər. Olduqca geniş olan bu həyətdə iki böyük yas çadırı quraşdırılmışdı, yəqin ki, biri qadınlar, biri kişilər üçün idi. Lüks villanın gözəlliyi isə insanı valeh edirdi. Onları qapının girəcəyində 41-42 yaşlı, balacaboy, başı keçəl bir kişi qarşıladı. Bu şəxs Əliyevin şirkətinin baş mühasibi, onun ikinci arvadı Gülnarənin qardaşı olan Vaqif Əsədov idi. Cahangir Əliyev şirkətin əsas maliyyə üzrə idarəçiliyini Əsədova vermişdi. O, ona hədsiz etibar edir və şirkətin uğur qazanmasında onun da əvəzsiz yeri olduğuna inanırdı. Özündən 14 yaş kiçik olan Gülnarə ilə Vaqif Əsədovun oğluna keçirdiyi kiçik toy məclisində tanış olmuşdular. Münasibətləri irəlilədikcə evlənmə qərarı verdikdə Əsədov da buna etiraz etməmiş, hətta bu işə sevinmişdi də. Çünki, belə bir

adamla qohum olmaq ona daha çox imkanlar yaradacaqdı. Hətta, fikrincə, gələcəkdə şirkətin ortağı belə ola bilərdi...

Vaqif generala tərəf gəldi və onunla salamlaşdı. General Vaqifə baş sağlığı verdikdən sonra Vəziri göstərib:

– Bu, mənim dostum - Vəzir Mehdiyevdir. Bu işlə şəxsən özü məşğul olacaq, peşəkar kriminalist ekspertdir, - dedi.

Generalın sözlərinə diqqətlə qulaq asan Vaqif, sanki eşitdiklərinə təəccüblənərək qaşlarını çatıb, ürəyində nə isə fikirləşdi. Bir anlıq durğunluqdan sonra əlini Vəzirə sarı uzatdı. Vəzir də onunla salamlayıb başsağlığı versə də, ancaq bu adamın hərəkətindəki qəribəlik onun diqqətindən yayınmadı. Vaqif gələn qonaqları evə dəvət etdi. Evdə xüsusi qonaqlar üçün ayrıca yer düzəldilmişdi. Vaqifin müşayiəti ilə generalla Vəzir birlikdə villaya daxil oldular. Villanın dəhlizi olduqca geniş idi. Baş tərəfdə hər iki istiqamətə pilləkən haçalanırdı. Pilləkənlərin ortasında isə ikinci mərtəbənin tavanından tutmuş, birinci mərtəbənin döşəməsinə kimi böyük çilçirəq asılmışdı. Bunlar pilləkənə hədsiz gözəllik saçdı. Dəhlizi keçib zala daxil oldular. Zalda stol, stullar bir neçə sıra ilə düzülmüşdü. Divara isə böyük çərçivədə mərhumun qara lentlə bağlanmış şəkli asılmışdı. Stolların arxasında müxtəlif vəzifəli şəxslər, şirkət rəhbərləri və

mərhumə yaxın olan adamlar əyləşmişdi. Başda əyləşən molla “Qurani-Kərim” oxuyurdu. Zala daxil olduqda onları mərhumun birinci həyat yoldaşı Firuzənin oğlu İbrahim qarşıladı. Olduqca qəmgin görünən İbrahim qayınatası ilə görüşdükdən sonra Vəzirlə də salamlayıb, onlara boş stulları göstərdi. General da İbrahimə baş sağlığı dilədi və təsəlli verib, Vəzirlə bərabər boş olan stollarda yan-yanə oturdular...

* * *

Kiçik pəncərələrdən gün işığının çox zəif düşdüyü otaqda iki nəfər kompyuter arxasında əyləşib, diqqətlə nəyəsə qulaq asırdı. Otağın hər tərəfi, demək olar, elektronik alətlərlə dolu idi. Otağın ortasında isə uzun masada böyük monitorlu kompyuterlər qoyulmuşdu. Qulaqlarında böyük qulaqcıq olan iki cavan oğlan təkrar-təkrar səslərə qulaq asırdı. Təxminən eşidilən səs yazısı belə idi:

“... – Səni bura çağırmaqda məqsədim budur ki, qudam olan Cahangir Əliyevin nə üçün intihar etməsinin səbəblərini araşdırasan.

– Mərhum nə vaxt intihar edib?

– İki gündür intihar etdiyi. Bu gün mərhumun Bakıda dəfn mərasimi keçiriləcək.

– Harada intihar edib? İş hansı müstəntiq aparır?

– Qubada-öz bağ evində, sinəsindən ov tütəngi ilə vuraraq intihar edib. İşi Quba rayon prokurorluğu aparır, müstəntiq isə bir çox cinayətlərin üstünü açan Zakir Qarayevdir.

– İstintaqın gəldiyi bir nəticə varmı?

– Bildiyimə görə, mərhumun intihar etməsi təsdiqlənib. Daxili İşlər Nazirliyi də bunu təsdiqləyib, yəqin ki, tez bir zamanda işə xitam veriləcək. Ancaq mən onun intihar etməsi ilə barışa bilmərəm. O cür iradəyə malik olan şəxsin intihar etməsi heç də inandırıcı görsənmir...”

Səs yazısına qulaq asan cavan oğlanlardan biri qulaqcığı masanın üzərinə qoyaraq otaqdan çıxdı. Digəri isə hələ də qulaq asamağa davam edirdi. Beş dəqiqədən sonra cavan oğlan yanında əsəbi halda gələn bir nəfərlə geri qayıtdı. Gələn naməlum adam özü kompyuterin arxasında oturub qulaqcığı qulağına taxdı və həmin səs yazısı eşidilməyə başladı. Diqqətlə səs yazısına qulaq asan şəxs qulaqcığı çıxardı və sağ əlini zərblə masaya vurub: “– Bu, hardan çıxdı?” -deyərək hirsələndi. Otağı tərk edib, pilləkənlə birinci mərtəbəyə qalxdı. Otaqların birinin qapısını döyüb içəri daxil oldu. İçəridə bir nəfər dolu bədənlə, bir qədər ağaran gur saçını arxaya daramış şəxs onun heyrləndiyini görüb:

– Nə olub yenə? - təcəbblü halda dedi.

– Bizim işə general burnunu soxub.

– Hansı işə?

– Cahangir Əliyevin işinə. O, bu işin təhqiqatını aparmaq üçün peşəkar kriminalist ekspert çağırıb.

– Bu ixtiyarı ona kim verib? Daxili İşlər Nazirliyinin işinə qarışır, - kreslo arxasında oturan adam öfkəli halda dedi.

– Nə etməyimizi məsləhət bilirsiniz?

– Həmin ekspertin hər bir hərəkətindən xəbərim olsun. Onun şəxsi işini də tez bir zamanda mənə gətirin.

– Oldu, cənab, dərhal əməkdaşları bu işə cəlb edəcəyəm.

– Yaxşı, ehtiyatlı olun!

Naməlum adam otaqdan çıxaraq harasa getdi. Kreslo arxasında oturan şəxs arxaya yaslanıb dərin fikirə daldı...

* * *

Yarım saatdan sonra general Vəzirlə bir yerdə otaqdan çıxıb, həyətdə düşdülər. Həyətdə adamların az olduğu yerədə söhbət etməyə başladılar:

– Mən, səhv etmirəmsə, mərhumu sizin oğlunuzun toyunda görmüşəm, - Mehdiyev söhbətə başladı.

– Hə, oğlumun toyunda mərhum çox şadyanılıqla iştirak edirdi. Allah ona rəhmət eləsin, çox gözəl insan idi, - general üzüntülü halda dedi.

– Hətta çox gözəl nitq söyləmişdi sizə qarşı, - Vəzir dedi, - onun söylədiyi nitq hələ də yadımdadır. O dəqiqə hiss olunurdu ki, çox alicənab adamdır.

– Rəhmətlik həmişə yerini bilən olub, çox səxavətli, mərhəmətli insan idi. Uzun illər idi ki, dostluq edirdik. Qızımı oğluna istəyəndən sonra dostluğumuz, qardaşlığımız daha da möhkəmləndi.

– Zalda bizi qarşılayan cavan oğlan, mərhumun oğlu idi? - Vəzir soruşdu.

– Hə, rəhmətliyin birinci həyat yoldaşından olan oğludur, qızımın həyat yoldaşdır, - general dedi.

– Hiss olunur ki, atası kimi, alicənab oğlandır.

Vaqif girəcəkdə dayanıb gələn qonaqları qarşılayırdı. Arada isə oğrun-oğrun generala Vəzir tərəfə baxırdı. Vəzir də onun tez-tez bunlara sarı baxdığını sezmişdi. Generala Vaqifi işarə edib:

– Bu, kimdir? - dedi.

– Vaqif Əsədovdur, Cahangirin ikinci həyat yoldaşının qardaşdır. Mərhumun tikinti şirkətində uzun illərdir baş mühasib işləyir.

– Yəqin ki, bunu da dindirməli olacağam, - Vəzir dedi, - mərhumla uzun müddət bir yerdə işləyibsə, deməli, bildiyi çox şey ola bilər. Nəzərə alsaq ki, həm də mərhumun həyat yoldaşının qardaşdır.

– Özüm şəxsən tapşıracağam, sizə lazım olan köməliyi etsin, - general arxayınlıqla dedi.

– Lap yaxşı, onda mən bu gün Qubaya gedim, istintaq işi ilə tanış olum, həm də mərhumun bağ evinə baş çəkərəm.

– Yaxşı, nə vaxt nəşə lazım olsa, mütləq mənimlə əlaqə saxla.

– Oldu, mütləq, - Vəzir dedi.

Vaqif gələn qonaqları qarşıladıqdan sonra onlara tərəf gəldi.

– Sizə nə qulluq edim? - Vaqif soruşdu.

– Çox sağ ol, biz də artıq getməyi düşünürük, - general dedi. - Mərhumun şirkətində vəziyyət nə yerdədi?

– Hər şey qaydasındadır, işə özüm nəzarət edirəm. Ancaq mərhumun yoxluğu hiss olunur. Allah ona rəhmət eləsin, çox ağıllı insan idi, - Vaqif üzülmüş kimi dedi.

– Bu yaxınlarda Mehdiyev bəzi məsələləri aydınlaşdırmaq üçün şirkətə gələcək, ona nə kömək

lazımdırsa, edərsən, - general Vaqifə baxaraq dedi. Bir qədər rəngi qaçan Vaqif:

– Hə, hə... gəlsin, nə kömək lazımdırsa, edərik, - dedi.

– Lap yaxşı, onda biz də yavaş-yavaş gedək.

Hər üçü birlikdə həyətdən çıxdı. Vaqif onları darvazadan çölə kimi müşayiət etdikdən sonra sağollaşib geri qayıtdı. Onlar maşına tərəf gedərkən general cibindən bir kağız parçası çıxarıb Vəzirə uzatdı:

– Qubada qalacağın otelin ünvanı və otağın nömrəsidir, - general dedi.

Vəzir kağızı götürüb:

– Çox sağ olun! - deyib, oxumadan cibinə qoydu.

O, maşına çatanda generalla sağollaşdı. General öz maşınına, Vəzir də “Mercedes”ə mindi və bağdan uzaqlaşdılar.

Bir müddətdən sonra Vəzir Bakı-Quba yolunda idi. Yəqin ki, bu sürətlə getsə, saat yarım Qubaya çatardı. Maşın sürə-sürə artıq bəzi şeyləri fikirləşməyə başlamışdı. Baş mühasibin hərəkətindəki qəribəlik onun diqqətindən qaçmamışdı: “Bu balacaboy, başı keçəl adamın, uzun illər onunla bir yerdə çalışan şəxsın mərhumun intiharını ilə əlaqəsi ola bilərdimi? Niyə bu adam kriminalist ekspert adını eşidəndə dili topuq vurdu.

Ancaq nəzərə alsaq ki, həm də bacısının həyat yoldaşdır, onda bir qədər dərinədən fikirləşmək lazımdır. Bəs məsum baxışları olan mərhumun oğlu? Adı deyəsən İbrahim idi... Hə İbrahim. Yox, oğul öz atasını intihar həddinə çatdırmaz. Bəlkə heç intihar deyil, cinayətdir, bəs onda? Onda fikirləşmək olar ki, atası ilə boşanmış anası onunla əl bir olub mərhumu aradan götürmək fikrinə düşüblər. Bu onlara nə verəcəkdə? Əlbəttə ki çox şey-mərhumun tək varisi İbrahimdir, bütün mal-mülk ona qala bilərdi. Mərhum, görəsən, vəsiyyətnamə yazıbmi? Əgər yazmayıbsa, bu yenə də heç nəyi dəyişmir axı, mal-mülkün tək varisi İbrahim olaraq qalır. Ancaq onun üzündəki kədər, ağlamaqdan qızaran gözlər, məsum baxış - məgər belə biri haqqında nəsə düşünmək olar? - yəqin ki, yox. Bəlkə də, hə, çünki bu dünyada heç kimi tanımaq, etibar etmək olmur. İnsanlar mal-dövlətdən ötrü şeytan cildinə girər, bir-birilərinin paxıllıqlarını çəkər, lazım gəlsə, onları bir qaşığı suda belə boğacaq düşəncəyə sahib olurlar. Məgər bu beş günlük dünyada az görmüşük belə hadisələr?! Var-dövlət üstündə düşən söz-söhbətlər, oğulun atasını məhkəməyə verməsi, qardaşın qardaşı öldürməsi, ailədaxili münafişələr, daha nələr-nələr... Hər şey bu zəhrimarin üstündə deyilmi?! İnsanların daxilində o qədər kin-küdurət yaranıb ki, artıq qohumluq əlaqəsi deyə anlam, demək olar ki, qalmayıb. Hər kəs öz başını girələmək hayındadır..."

Vəziri bu düşüncələrdən artıq üçüncü dəfədir ki, gördüyü ağ rəngli “Hunday” markalı maşın yayındırdı. Onun arxasınca məsafə saxlayaraq asta-asta gəlirdi. Vəzir maşın sürə-sürə güzgüdən tez-tez arxası ilə gələn “Hunday”a göz qoyurdu. “O maşın məni izləyirmi?” - deyə düşündü. Hər ehtimala bunu yoxlamaq lazımdır. Bir qədər irəlilədikdən sonra yolun kənarında olan restoranlardan birinə döndü. Maşından düşməyib arxadan gələn “Hunday”ın onu keçib-keçməyəcəyini gözləməyə başladı. Bir neçə dəqiqədən sonra “Hunday” onun arxasından keçərək, yolla getməyə davam elədi. Deyəsən, içində bir nəfər idi, ancaq bu tərəfə baxıb-baxmamasına tam əmin deyildi. İzlənmədiyinə əmin olduğdan sonra: “Restorana düşüb yemək yesəm, yaxşı olar...” - deyə düşündü və maşından düşüb restorana daxil oldu. Ancaq oturduğu yerdən həyəti, maşınının dayandığı yeri müşayiət etmək mümkün olmadı. Restoranda müştəri əlindən, demək olar, yer yox idi. Restoranın dağ-ətəyi zonada olması, müasir üslubda tikilməsi, ləziz yeməkləri və gülərüz personalı insanları sanki özünə çəkirdi...

“Hunday” bir xeyli getdikdən sonra, yol kənarında olan bir qədər kiçik həcmli restoranın həyətinə daxil oldu. Baqsa bir “Opel” markalı maşın isə Vəzirin olduğu restoranın həyətinə girib onun maşınına çox yaxın - paralel şəkildə saxladı. Bir cavan, hündürboy oğlan maşından düşdükdən sonra ətrafa bir xeyli göz gəzdirib

köynəyinin cibindən nəşə çıxartdı, deyəsən, qələm idi. Ancaq nədənsə onu əlində saxlaya bilmədi və qələm yerə düşdü. Bəlkə də, bilərəkdən atdı. Yerə əyilib, bir neçə saniyə ləngidikdən sonra qələmi götürərək cibinə qoydu və arxayınlıqla restorana daxil oldu...

* * *

Kabinetdə səbirsizliklə siqaret çəkən naməlum şəxsin masanın üzərində olan telefonuna mesaj gəldi. Siqareti yarımçıq söndürüb, cəld telefona baxdı. Mesajda belə yazılmışdı: “İş tamamdır. “GPS”-i yerləşdirdik.” Bir qədər rahatlaşan şəxs, kreslonun arxasına söykənilib:

– Lap yaxşı, ehtiyatlı olun. Nəzərə alın ki, olduqca peşəkardır. Səhv hərəkət etməyin, - naməlum şəxs mesaj yazdı.

– Narahat olmayın. O, peşəkardırsa, biz ondan da peşəkariq. Birinci dəfə deyil ki, bu işlə məşğuluq.

– Yaxşı, çox lovğalanmayın, nə deyirəmsə, ona da əməl edin!

– Oldu cənab, baş üstə.

Naməlum şəxs mesajı oxuduqdan sonra telefonu masanın üzərinə qoydu. Otaqdan çıxıb pilləkənla aşağı düşərək başqa otağa daxil oldu. Kompüter arxasında oturan şəxsə hansısa nömrə söyləyib:

– Bunun hər bir hərəkətindən xəbərim olsun, hardadır, hara gedir? - amiranə dedi.

– Yaxşı, cənab, necə istəyirsiniz! - kompyuter arxasında oturan şəxs müticəsinə cavab verdi.

– Tez-tez də mənə məlumat verin! – dedikdən sonra otaqdan çıxdı.

* * *

Vəzir bir qədər yemək yeyib, çay içdikdən sonra getmək lazım olduğunu düşündü. Saatına baxdı, artıq yarım saat idi ki, burada idi. Həyətə çıxaraq maşına tərəf getdi. Maşına olduqca yaxın dayanan “Opel”ə o qədər də fikir vermədi, ancaq, deyəsən, nömrəsi diqqətini çəkmişdi. Belə bir nömrə onun diqqətindən yayına bilməzdi-əvvəli nə idisə, axırı “222” idi. Vəzir “Mercedes”ə minib yoluna davam etdi. O, bir qədər aralanan kimi, əlində qələm oynada-oynada restorandan çıxan cavan hündürboy oğlan “Opel”ə minib restoranın həyətindən uzaqlaşdı...

Vəzir otelin həyətinə çatanda artıq gün batmaq üzrə idi. Otel rayonun mərkəzi hissəsində yerləşirdi. Olduqca müasir üslubda tikilən bu beş mərtəbəli monumental otel rayonun mənzərəsinə olduqca gözəllik qatırdı, xüsusilə gecələr. Otelin həyəti kiçik olduğundan binasının zirzəmisində yeraltı avtodayanacaq tikilmişdi. Vəzir maşını saxlamaq üçün avtodayanacağa girdi, bağlı olan

şlaqbaumun qarşısında dayandı. Mühafizəçi maşına yaxınlaşıb əlindəki güzgü ilə maşının alt hissəsinə hər tərəfdən baxdıqdan sonra şlaqbaumu açdı. Vəzir maşını boş yerlərdən birində saxladı. Maşından düşüb əsas giriş-çığış olan yerdən, otelin holluna qalxdı. Üç nəfər xarici turistdən başqa, demək olar, heç kim yox idi. Piştaxta arxasında bir cavan, gülürüz qız otelə gələn qonaqlara: “– Xoş gəlmisiniz!”-deyərək, onlara qalacaqları otağın nömrəsini deyir və həmin nömrənin açarını təhvil verirdi. Vəzir bir qədər ətrafa göz gəzdirdikdən sonra otelin xidməti işçisinə yaxınlaşdı. Cavan qız onu görən kimi:

– Xoş gəlmisiniz, cənab! - gülürüzlə dedi.

– Xoş gördük! - Vəzir eyni emosiya ilə cavab verdi.

– Nömrə sifariş etmisiniz? Yoxsa edəcəksiniz? - qız soruşdu.

– Öncədən sifariş edilib.

– Lap yaxşı, vəsiqəniz, zəhmət olmasa...

Vəzir cibindən vəsiqəsini çıxardıb, qıza tərəf uzatdı:

– Buyurun... - dedi.

Qız vəsiqəni götürdü və kompyuterə nəsə yazdıqdan sonra vəsiqəni ona geri qaytardı:

– Buyurun, cənab, nömrəniz hazırdır, - dedi. Nömrənin açarını asılıqandan çıxarıb Vəzirə sarı uzatdı:

– 37-ci otaq, - dedi.

Vəzir açarı götürüb: – çox sağ olun! - dedikdən sonra pilləkənlə üçüncü mərtəbəyə qalxdı. Otelin geniş dəhlizi ilə irəliləyərək 37 nömrəli otağı tapıb, içəri girdi...

* * *

Bir neçə dəqiqədən sonra “Hunday” və “Opel” markalı maşın təhlükəsizlik prosedurundan keçib ardarda Vəzirin olduğu otelin yeraltı avtodayanacağına daxil oldu. Vəzirin maşınından bir xeyli aralı, ehtiyat giriş-çıkış qapısına yaxın olan yerdə yanbayan dayandılar. Maşından düşüb otelin holluna daxil oldular. Qıza yaxınlaşaraq salam vermədən:

– Boş yeriniz varmı? - biri kobudcasına dedi.

– Bəli...Bəli, var, cənab, xoş gəlmisiniz! - qız bir qədər özünü itirmiş halda cavab verdi.

– Az öncə gələn şəxsın otağı ilə yanbayan olsun, - gələn şəxslərdən hündürboy olanı əmr etmiş kimi dedi.

– Hansı şəxsın? - qız təəccüb dolu baxışlarla qarşısındakı naməlum şəxslərə baxaraq dedi, səsində titrəklik hiss olunurdu.

– Əlində kompyuter çantası olan şəxsın...

– Hə... hə, bildim, az öncə gələni deyirsiniz. Təəssüf ki, o mərtəbədə boş otağımız yoxdur, - qız sakitcə

kompyuterə baxaraq dedi, - biri var idi bir qədər əvvəl üç nəfər xarici turistə verdik.

– Lap yaxşı, onları başqa otaqda yerləşdirin, bizə də həmin otağı verin.

– Təəssüf ki, bunu edə bilmərik, müştərimizə qarşı nəzakətsizlik olar, - qız dedi.

Hündürboy olan cavan oğlan, cibindən xidməti vəsiqəsini çıxarıb qıza göstərdi:

– Nə deyirəmsə, ona da əməl edin! - xolerik temperamentdə olan adam əmr etdi.

Vəsiqəyə baxan qızın, bir qədər rəngi qaçdı və titrək səslə:

– Yaxşı, cənab, baş üstə! - özündən asılı olmayaraq dedi.

Heç on dəqiqə keçməmiş, üç nəfər turist 38 nömrəli otaqdan ingilis dilində deyinə-deyinə çıxıb, dördüncü mərtəbəyə qalxdılar. “Otaqda təmir gedəcək, üzürlü hesab edin!” - deyərək, onları otaqdan çıxartmışdılar...

* * *

Vəzir otağa yerləşdikdən sonra hamama keçdi, əl-üzünü yuyub rahatlaşdı. Yataq otağına keçib kreslodə əyləşdi, bir qədər kompyuterlə qurdalandı. Lakin bugünkü yorğunluq öz sözünü deyirdi. Yatmaq lazım idi. O soyunub yatağına uzandı, sabah görəcəyi işin

gediřatını fikirləřməyə bařladı. Amma nədənsə müstəntiqin adı ona çox tanış gəlirdi...

V Fəsil

Müstəntiqə söhbət

Gecədən başlayan leysan yağış səngimək bilmirdi. Şəhərin küçələrində demək olar ki, heç kəs gözə dəymirdi. Vəzir səhər tezdən durub pəncərədən yağan yağışa tamaşa edirdi. Sanki bu mənzərədən həzz alırdı. Şəhərin gözəlliyi onu valeh etmişdi. Şahdağın şimal-şərq yamacları güclü leysan yağışının damlları arasından insanı məftun edirdi. Vəzir məzuniyyətdən istifadə edib ailəsi ilə bura gəlməməkdən olduqca təəssüf hissi keçirirdi. Ancaq onun cəmi on günü qalmışdı. On gündən sonra yenidən gərgin və onun üçün maraqlı iş başlayacaqdı. Yəqin ki, elə bu günlər də onun üçün gərgin keçəcək. O, generalın ona tapşırdığı işin tez bir zamanda axırına çıxmalı idi...

Vəzirin şəhərin küçələrinə baxan mənalı baxışlarını və düşüncələrini masanın üzərində olan telefona gələn zəngin səsi yayındırırdı. Zəng edən general idi:

- Sabahınız xeyir! - telefonu götürərək dedi.
- Sabahınız xeyir, Mehdiyev! - general dedi, - necədi vəziyyət?
- Şükür, hər şey qaydasındadır.

– Lap yaxşı, bu gün, yəqin ki, prokurorluğa getməyi düşünürsən...

– Bəli, prokurorluğa gedib istintaq işi ilə tanış olacağam, sonra çox, güman ki, mərhumun bağ evinə gedəcəm.

– Mən artıq prokurorluğa zəng edib sənə ora gələcəyini bildirmişəm. Nə lazımdırsa, sənə kömək edəcəklər. Müstəntiq Zakir Qarayevlə də əlaqə saxladım, istintaqın hər bir detalını sənə izah edəcəm.

– Oldu, çox sağ olun, - Vəzir dedi.

– Yaxşı, özündən muğayat ol, hələlik!

– Hələlik.

Vəzir telefonu masanın üzərinə qoyub, yenidən pəncərəyə tərəf getdi. Deyəsən, yağış yavaş-yavaş səngiyir. Şəhərdə canlanma hiss olunur. Saatına baxdı. Saat səkkizin yarısı idi. “Nahar edib, sonra getmək olar, iş vaxtının başlamasına hələ var”, - deyə düşündü. Otelin kafesinə gedib nahar etdi. Daha sonra nömrəsinə qalxaraq kompyuterini götürüb, otaqdan çıxdı. Hollda mühafizəçiyə: “– Sabahınız xeyir!”- deyib oteldən çıxdı. Bir neçə saniyədən sonra isə avtodayanacaqda olan “Mercedes”in yanına çatdı. Sonra otelin yeraltı qarajından çıxaraq şəhərin sel basmış yolları ilə şütüməyə

başladı...

* * *

38 nömrəli qonşu otaqda hündürboy oğlan yuxudan bir təhər duraraq digər otağa keçib, orada üzüqoylu yatan orta boylu həmkarına:

– Dur..., dur artıq! - deyərək onu dümsüklüyüdü.

Yuxudan güclə ayılan qırmızısifət şəxs çevrilib:

– Nolub axı? İmkan verməzsən beş dəqiqə yataq, - dilinin altında mızıldanaraq dedi.

– Qalx ayağa, get bax, gör “Mercedes” dayanacaqdadırmı?

– Orada olacaq da, səhərin gözü açılmamış hara gedəsidir ki? - yataqda uzanan şəxs yenidən mızıldandı.

– Dur ayağa, tənbel olma. Nə deyirəmsə, onu da elə. O, bizim axırımıza çıxmamış biz onun axırına çıxmalıyıq, - hündürboy oğlan dedi.

– Yaxşı, indi gedib baxaram.

Qırmızısifət oğlan yuxudan durub əl-üzünü yumadan otelin dayanacağına düşdü. “Mercedes”in dünən dayandığı yerə baxdı, maşın orada yox idi. Ətrafa bir xeyli göz gəzdirdi. “555”-i heç yerdə görmədi...

Mühafizəçiyə yaxınlaşaraq:

– Buradan “555” nömrəli “Mercedes”nə vaxt çıxıb?
- deyə soruşdu.

– Az öncə çıxdı, beş-altı dəqiqə olar, - mühafizəçi dedi.

– Çox sağ ol! - deyib, ortaboy oğlan yuxarı 38-ci nömrəyə qalxdı:

– O, yoxdur, beş-altı dəqiqə olar ki, çıxıb gedib, - həyəcanlı şəkildə dedi.

– Gecikdik! - otaqdakı şəxs dedi.

– Bəs indi nə edəcəyik? - ortaboy olan sual etdi.

– Heç nə, zəng edib hara getdiyini öyrənmək lazımdır! Telefonu götürüb hansısa nömrə yığdı:

– “555” az öncə oteldən ayrılıb, bax gör hara gedir?
- dedi.

– Bir dəqiqə gözlə...

– Aha...

– “Sülh” prospekti ilə gedir.

– Mütəmadi izlə, gör harada dayanır. Biz də yola çıxırıq. Dayandığı yer haqqında məlumat verərsən.

Telefon bağlantısı kəsildi, hündürboy oğlan həmkarına:

– Hazırlaş, gedirik! - dedi.

Bir neçə dəqiqədən sonra “Hunday”a minərək oteldən uzaqlaşdılar...

* * *

Saat doqquzun yarısında Vəzir “Yusif Qasimov” küçəsində, yol kənarında olan Quba rayon prokurorluğunun qarşısında dayandı. Az əvvəl yağan güclü yağış səngimişdi. Ətrafına o qədər də göz gəzdirmədi. Girəcəkdə piştaxta arxasında dayanan mühafizəçiyə yaxınlaşdı.

– Salam! - dedi.

– Əleyküm salam! - mühafizəçi dedi.

– Mən müstəntiq Zakir Qarayevlə görüşməliyəm...

Telefon dəstəyini götürən mühafizəçi:

– Kim gəlib, deyim? - dedi.

– Deyin ki, generalın göndərdiyi şəxs gəlib, sizinlə görüşmək istəyir.

– Gözləyin, zəhmət olmasa, - mühafizəçi bir neçə rəqəmli nömrə yığıb:

– Zakir müəllim, bir nəfər sizinlə görüşmək istəyir, göndərim, gəlsin?

– Kimdir ki? - müstəntiq dedi.

– Deyir, generalın göndərdiyi şəxsdir.

– Hə... hə, bildim, orada gözləsin, özüm gəlirəm.

Mühafizəçi dəstəyi asaraq:

– Gözləyin, zəhmət olmasa, Zakir müəllim özü gəlir,
- dedi.

– Çox sağ olun!

İki dəqiqə keçməmiş xidməti formada, qara saçlarını yana daramış, sağ üzündə çapıq izi olan 40-44 yaşlarında ortaboy bir kişi Vəzirə tərəf gəlib:

– Xoş gəlmisiniz! - deyərək əlini Vəzirə sarı uzatdı.

– Xoş gördük! Mən, səhv etmirəmsə, sizi haradasa görmüşəm, - Vəzir salamlaşaraq dedi.

– Ola bilər, nədənsə siz də mənə tanış gəirsiniz, - müstəntiq dedi.

Bir qədər düşünən Vəzirin diqqəti onun üzündəki çapıq izində idi. “Bu şəxsi harada görmüşəm axı? Aha... deyəsən, yadıma gəldi. Bu ki, məndən bir kurs aşağıda oxuyan Zakirdir, onun da üzündə eynən bu çapıq izindən var idi”, - deyə düşündü. Vəzirin göz yaddaşı çox güclü idi, bir dəfə gördüyü şeyi təsvir etməkdə ona çatan ola bilməzdi. O, yəqin ki, bu dəfə də zənnində yanılmaz...

– Mən, deyəsən, sizi Rusiyada polis akademiyasında görmüşəm, siz 3-cü kursda oxuyurdunuz, mən isə 4-də...- Vəzir dedi.

– Hə, hə, yadıma düşdü, bu nə xoş təsadüfdür, cənab Mehdiyev, - Zakir təbəssüm hissi ilə dedi.

– Dünya görürsüz də necə balacadır. 18 il əvvəl Rusiyada, indi isə təsadüfən Qubada qarşılaşdıq, - Vəzir dedi.

Onlar yenidən salamlayıb qucaqlaşaraq əllərini bir-birinin kürəklərinə vurdular. Müstəntiq Vəziri otağına dəvət etdi...

* * *

Yağış demək olar tamamilə kəsmişdi, buludların arasından gün işığı düşürdü. Saat doqquza qalmış “Hunday” markalı maşında olan iki nəfər prokurorluğun qarşısında dayanan maşınlarla diqqətlə baxaraq yavaş-yavaş irəliləyirdi. Prokurorluğun qarşısında dayanan “555”-i gördükdən sonra isə bir qədər irəli gedərək yolun kənarında dayandılar. Sükan arxasında oturan hündürboy oğlan telefonu götürüb harasa zəng elədi:

– Sabahınız xeyir! – dedi.

– Sabahınız xeyir! Necədir vəziyyət? - telefonda naməlum adamın səsi gəldi.

– Hər şey qaydasındadır. Hədəf prokurorluğa gəlib, nə etməyimizi istəyirsiniz?

– Səslərini dinləməyə çalışın. Mümkün qədər ehtiyatlı olun.

Telefon əlaqəsi kəsildikdən sonra hündürboy oğlan maşında olan digər şəxsə tərəf çönərək:

– Hazırlaş, getdik! - dedi, - “Sincab”ı da götürməyi unutma.

– Yaxşı, - ortaboy oğlan dedi.

Onlar maşından düşərək prokurorluğa tərəf getdilər. Hər ikisi binaya daxil oldu. Uzunboy oğlan mühafizəçiyə yaxınlaşaraq salam verdi:

– Biz Zakir Qarayevlə görüşməliyik! - dedi. Digərinin diqqəti isə girəcəkdə divara vurulmuş binanın çertyojunda idi.

– Zakir müəllimin yanında başqa adam var, bir qədər gözləyin, zəhmət olmasa, - mühafizəçi dedi.

Hündürboy oğlan zirək tərənib, gözünü mühafizəçinin gözündən çəkmədən:

– Zakir müəllimin kabineti neçənci nömrədir? - dedi. -Biz qonağın çıxmasını gözləyirik...

– Birinci mərtəbə, 20-ci otaq. Vəsiqələrinizi verin, zəhmət olmasa.

– Vəsiqəmiz üstümüzdə yoxdur.

– Vəsiqəsiz sizi içəri buraxa bilmərəm, gərək Zakir müəllimdən icazə alam... - mühafizəçi dedi.

– Eybi olmaz, biz onda sabah gələrik, - hündürboy oğlan dedi. Onlar mühafizəçi ilə sağıllaşib, binadan çıxdılar.

– Otağın yerini tapa bildin? - hündürboy oğlan soruşdu.

– Hə, müəyyənləşdirdim, - ortaboy qırmızısifət oğlan dedi, - binanın sol küncündən ikinci otaq.

– Lap yaxşı, sən get “Sincab”ı yerləşdir, mən də gedirəm maşına, aparatı işə salam.

Qırmızısifət oğlan binanın sol küncü tərəfə getdi, ətrafa bir xeyli nəzər yetirdikdən sonra əlindəki kiçik aparatı işə saldı və pəncərələrdən birinin qarşısına qoydu. Dərhal da oradan uzaqlaşdı. “Hundaya” tərəf gəlib, maşına əyləşdi:

– “Sincab”ı yerləşdirdim! - dedi.

– Lap yaxşı! - hündürboy oğlan dedi. O, bir qədər əvvəl maşına gəlib “Hunday”ın baqajında olan səs dinləyici aparatı işə salmışdı. Hər ikisi qulaqcığı taxdı və səslər eşidilməyə başlandı...

* * *

Müstəntiq Vəziri otağa dəvət etdi. Onlar bir-birilə hal-əhval tutub, sonra 20 nömrəli otağa daxil oldular. Vəzir bir qədər otağa nəzər yetirdi. O qədər də nəzərə çarpmayan kiçik otaqda perpendikulyar şəkildə

qoyulmuş iki ədəd sadə masa, içində sənəd və kitablar olan dolab var idi. Müstəntiq keçib kreslodə, öz yerində əyləşdi, Vəzir isə masa arxasındakı müstəntiqlə üz-üzə olan stulda oturdu.

– Çay içirsiniz? - müstəntiq soruşdu.

– Yox, çox sağ olun! - Vəzir dedi.

– General dünən mənə zəng etmişdi, sizin gələcəyinizi dedi. Ancaq mənim başa düşmədiyim bir məqam var ki, general bu işlə nəyə görə bu qədər maraqlanır? İstintaq işi bir başa baş prokurorluğun nəzarəti altındadır. Və onların da bu istintaq işi ilə bağlı rəyi bizimki ilə tamamilə üst-üstə düşür. Ancaq general nədənsə bizimlə razılaşmaq istəmir, yəqin ki, bizə etibar etmir, - müstəntiq yarı ciddi, yarı zarafatyana dedi.

– General mərhum Cahangir Əliyevin qudasıdır. Öz qızını mərhumun oğlu İbrahimə ərə verib. Uzun illərdir ki, Cahangirlə yaxın münasibətləri olub. Onun, demək olar ki, hər bir xasiyyətinə bələd olan insandır. Sözlərinə görə, mərhum çox iradəli, xeyirxah, əməlisaleh insan olub və son zamanlarda heç bir probleminin olmadığını bildirir. Cahangir Əliyevin özünə qəsd etməsi ilə bərişə bilmir, - Mehdiyev dedi.

– Onun özünə qəsd etməsi açıq-aşkar məlumdur, ancaq intihar etmə səbəbi hələlik məlum deyil. Faktla bağlı Cinayət Məcəlləsinin 125-ci (özünü öldürmə

həddinə çatdırma) maddəsi ilə iş başlanılıb. Ekspertizanın nəticəsi mərhumun özünə qəsd etdiyini göstərir. Ancaq nəyə görə intihar edib, əsas bunu aydınlaşdırmaq lazımdı.

– Generalın da bilmək istədiyi elə budur. Ona görə bu işin aydınlaşdırılması üçün mənə dəvət edib. Siz başqa cür başa düşməyin, mən qeyri rəsmi olaraq araşdırma aparacağam. Əsla sizin işinizə heç bir maneəçilik törətmək fikrim yoxdur. Sadəcə sizdən bir xahişim olacaq ki, mən təhqiqatı yekunlaşdırmamış işə xitam verməyəsiz.

– Mən çalışaram ki, istintaqı müəyyən müddətə uzadım, ancaq bu iş birbaşa baş prokurorluğun nəzarəti altında olduğundan onlar işə tez bir zamanda xitam verilməsini tələb edə bilərlər.

– Müəyyən bir səbəb tapıb işi uzatmaq olar. Mən generalla danışaram baş prokurorluqla bu məsələni həll edər, - Vəzir əminliklə dedi.

– Lap yaxşı.

– Onda vaxt itirmədən əsas məsələyə keçək. Nəyə əsasən mərhumun intihar etməsi qərarına gəlinib? - Vəzir suallar verməyə başladı.

– Mərhum öz bağ evində sinəsindən ov tüfəngi ilə vurub. Biz birinci növbədə tüfəngdə olan əl izlərini

araşdırdıq. Ekspertizanın nəticəsinə əsasən hər iki sol və sağ əl izi mərhumun özünə məxsusdur...

– Deyək ki, əl izləri mərhumu məxsusdur. Kimsə mərhumu güllələyəndən sonra öz əl izini silib mərhumun əl izini tufəngə həkk edə bilməzmi? - Vəzir müstəntiqin sözünü kəsərək sual etdi.

– Əlbəttə ki, edə bilər, biz azmi qarşılaşmışıq belə hadisələrlə. Ancaq ortada açıq-aydın kamera görüntüləri var... - müstəntiq arxayınlıqla dedi.

– Mərhumun intihar etməsi kameraya düşüb? - Mehdiyev təəccüblü baxışlarla sual etdi.

– Yox, intihar hadisəsi olan otaqda kamera olmayıb. Bağın həyətidə dörd müşahidə kamerası var, onlardan da biri birbaşa evin girəcəyinə baxır. Yəni görüntülərdən açıq-aşkar görsənir ki, evdə mərhumdan başqa heç kim olmayıb. Evə əsas qapıdan savayı başqa yerdən girmək mümkünsüzdür. Ən azı qalın pəncərə barmaqlıqlarını qırmaq lazım olardı evə girmək üçün. Amma belə şey olmayıb, - müstəntiq izah etdi.

– Kamera görüntülərini mənə verə bilərsinizmi?

– Əlbəttə ki, verərəm, siz də baxarsız...

– Hadisə şahidləri varmı? Bağda mərhumdan başqa kimsə olubmu?

– Hadisə vaxtı bağda mərhumdan başqa heç kim olmayıb, o, tək olub. Ancaq hadisədən iki saat əvvəl öz sürücüsü Akif Quluyevi şəhərə patron almaq üçün göndərib. Bağlı qoruyan gözetçi ahıl yaşlı Osman kişi isə yarım saat əvvəl mərhumdan icazə alıb, qonşu kənddə olan xəstə nəvəsinə baş çəkib, sonra isə ərzaq alaraq bağa qayıdıb. Mərhumu bir neçə dəfə çağırıb, səs gəlmədiyindən evə daxil olub və mərhumun meyidi ilə qarşılaşıb. Polisə də xəbər edən Osman kişi olub...

– Aydındır, onların da izahatlarını verərsiniz, tanış olaram, - Vəzir dedi.

Müstəntiq ayağa qalxıb, dolabda olan bir neçə sənədin arasından bir qovluğu götürüb Vəzirə verdi:

– Buyurun, hər ikisinin izahatıdır, - müstəntiq dedi, - hadisə yerində çəkilmiş şəkillər və video görüntülər də buradadır.

Mehdiyev qovluğu alıb:

– Çox sağ olun! - dedi.

Vəzir Qovluğu açıb ilk növbədə mərhumun hadisə yerində çəkilmiş şəkillərinə baxdı. O divanda oturaq şəkildə sinəsindən vurulmuş və sinəsindən döşəməyə kimi al-qırmızı qanın içərisində idi. Otağın da olduqca qeyri-adi görünüşü vardı. Daha bir neçə şəkilə baxdı. Onların arasında yerdə olan tüfəngin və gilizin şəkilləri də var idi. Sonra sürücü Akif Quluyevlə gözetçi Osman

kişinin izahatlarını oxumağa başladı. Elə də şübhəçəkən bir məqam yox idi. Ancaq Akif patron alıb qayıdarkən yolda “Range Rover”in təkərinin boşalması və onun orada bir xeyli ləngiməsi onun diqqətini çəkmişdi. “Bu təsadüfdürmü, yoxsa düşünülmüş bir plan ola bilərmi?” - deyə düşündü. Mütləq sürücü ilə danışmalıdı...

– Akif Quluyev izahatda yazıb ki, patron alıb qayıdarkən bağa bir neçə yüz metr qalmış onun maşının təkəri boşalıb. Bunu yoxlamısınızmi, həqiqətən, təkər boşalıbmış? - Vəzir başını qaldırıb müstəntiqə sarı baxaraq sual verdi.

– Bəli, yoxlamışıq, - müstəntiq dedi, - hətta polislər də hadisə yerinə gedərkən onu yol kənarında təkər dəyişdirərkən görüblər.

– Aydınadır. Mən hökmən sürücü Akif Quluyev və Osman kişi ilə danışmalıyam.

– Problem deyil, mən təşkil edərəm. Osman kişi mərhumun intihar etdiyi bağdadır. Sürücü isə Bakıya gedib, deyərəm, gələr bura.

– Bu gün mərhumun bağına gedib baxmaq olarmı?

– Sahə müvəkkili qapını surğuculayıb. Yalnız iş xitam veriləndən sonra açılacaq. Ancaq mən yenidən təhqiqat aparılacaq deyərəm, sahə müvəkkilinin iştirakı ilə gedib bağa baş çəkərik.

– Yaxşı! - Vəzir dedi, - mərhumun intihardan əvvəl yazdığı bir vəsiyyətnamə olubmu?

– Bağda belə bir vəsiyyətnamə aşkar edilməyib.

– Sizcə bu qədər mal-mülkü olan şəxs vəsiyyətnamə yazmamış intihar edərmi?

– Yəqin ki, yox! - müstəntiq razılaşdı. - Ancaq, mərhumun vəkili ilə əlaqə saxlamışıq belə bir vəsiyyətnamə yazmadığını bildirir.

– Ailə üzvlərini dindirmisizmi?

– Bəli, mərhumun ikinci həyat yoldaşı Gülnarə xanım mənim tərəfimdən dindirilib. Sözlərinə görə mərhumun son vaxtlarda heç bir problemi olmayıb. Ancaq bir müddət əvvəl şirkəti ilə bağlı bəzi problemləri olub ki, onu da tez bir zamanda yoluna qoyub.

– Şəxsi həyatında, işində heç bir problemi olmayıbsa, bu qədər mal-mülkü olan şəxs niyə intihar etsin axı? - Vəzir dedi. - Məncə, bu işin altında böyük bir sirr yatır. Bu sirin tez bir zamanda üstünü açmaq lazımdır. O zaman bu gün vaxt itirmədən gedib mərhumun bağ evinə baş çəkək.

– Mən prokurorla əlaqə saxlayıb, mərhumun bağ evinə gedəcəyimizi bildirəcəm. Siz gedib oteldə bir qədər istirahət edərsiniz. Prokuror icazə verəndən sonra sizə deyərəm, görüşüb bir yerdə gedərik.

Vəzir ayağa qalxıb:

– Yaxşı, çox sağ olun hər şeyə görə! - müstəntiq əlini uzadaraq dedi.

Qarayev Vəzirin əlini sıxaraq:

– Siz sağ olun! - dedi.

Onlar birlikdə otaqdan çıxdılar. Müstəntiq Vəziri yola saldıqdan sonra öz kabinetinə qayıtdı. Vəzir binanın çıxışında dayanan mühafizəçi ilə sağıllaşmış, binanın həyətinə çıxdı. Artıq səhər yağan güclü yağışdan əsər-ələmət qalmamışdı. Küçələrdə canlanma hiss olunurdu. O, öz maşınına əyləşib, “Yusif Qasimov” küçəsi ilə getməyə başladı. Bir qədər irəlində dayanan ağ rəngli “Hunday” onun diqqətini cəlb etdi. “Bu maşını sanki hardasa görmüşəm” - deyə düşündü. “Hunday”ın yanına çatanda maşının sol yan tərəfində olan rənglənmiş hissəni görəndən sonra zənninin onu aldatmadığını başa düşdü. O, Qubaya gələrkən arxası ilə gələn maşının nömrəsini oxuya bilməsə də, onu izləyib-izləməməsini bilmək üçün öz maşını ilə restoranın həyətinə girmişdi. Ancaq “Hunday” onun yanından ötüb keçmişdi. Güzgüdə olsa da, “Hunday”ın yan tərəfində olan fərqli rənglə rənglənmiş kiçik hissə onun diqqətindən yayınmamışdı. “Yəqin, təsadüfdür”, - deyə düşündü. Maşının yanından keçərkən onun içinə də nəzər yetirə bildi. Deyəsən, bir nəfər arxa oturacaqda oturmuşdu. Ancaq arxa şüşə tünd

rəngdə olduğundan tam üz cizgilərini görə bilmədi. Fikirli halda nəzər yetirərək onu ötüb keçdi...

* * *

“555” gözdən itdikdən sonra ortaboy qırmızısıfət oğlan “Hunday”ın sağ qabaq qapısını açıb maşına əyləşdi. Bir qədər əvvəl arxa oturacaqda oturan şəxs sükan arxasına keçmişdi.

– “Sincab”ı götürdün? - sükan arxasındakı hündürboy oğlan soruşdu.

– Hə, götürdüm, gedə bilərik!

* * *

Bir neçə dəqiqədən sonra “555” nömrəli tünd qara rəngli “Mercedes” otelin yeraltı avtodayanacağına daxil oldu. Mehdiyev maşından düşüb, nömrəsinə qalxdı. Bir qədər rahatlaşıb, əl-üzünü yuduqdan sonra divanda əyləşdi. Masanın üzərində olan kompyuterini açaraq müstəntiqin ona verdiyi video görüntülərə baxmağa başladı...

VI Fəsil

Buynuzdakı əl izi

Vəzir qol saatına baxdı. Üçün yarısı idi. Bir neçə saat olardı ki, diqqətlə video görüntülərə baxırdı. Hər şey müstəntiqin danışdığı ilə üst-üstə düşürdü. Mərhumun ölümündən bir neçə dəqiqə əvvəl Osman kişi və Akiflə talvarda söhbət etməsi, onlar getdikdən sonra bir neçə dəqiqə itlə vaxt keçirib evə daxil olması açıq-aşkar görünürdü. Ancaq mərhumun hərəkətlərində heç bir qəribəlik hiss olunmurdu. “Məgər intihar etməyə gedən şəxs bu qədər rahat hərəkət edərmidi? O, özü qəsdən tək qalsın deyə Akifi şəhərə göndərə bilərdimi? Bəs Osman kişinin getməsi? Ancaq o, deyəsən, özü icazə alıb gedib. Yəqin ki, Akifin evə girməsindən ehtiyatlanıb. Ona görə onu şəhərə göndərib. Bəs nə səbəbə görə intihar etsin axı? Niyə məhz burada intihar etmək qərarına gəlsin ki? Bəlkə, heç intihar deyil, kimsə onu öldürüb? Ancaq görüntülərdə ondan başqa evə heç kim girmir axı. Yəni o, doğrudan, evdə tək olub? Evə başqa yerdən giriş ola bilərmi? Yəqin ki, yox, çünki müstəntiq belə bir səhv edə bilməz. Onlar, yəqin ki, evi didik-didik axtarıblar...” - deyə, təcrübəli ekspert düşünməyə başlamışdı. Onun

fikrini telefon zəngi yayındırdı. Zəng edən müstəntiq Zakir Qarayev idi.

– Bəli, eşidirəm sizi... - Vəzir dedi.

– Mən prokurordan icazə aldım, sahə müvəkkilinin iştirakı ilə bağa gedib baxa bilərik... - müstəntiq dedi.

– Lap yaxşı, harda görüşək? - Vəzir soruşdu. Onun gözü hələ də video görüntülərdə idi.

– Yarım saatdan sonra Qəçrəş kəndinə dönən yolda olarsız. Mən sahə müvəkkilini götürüb gələcəm.

– Yaxşı, yarım saata siz deyən yolda olacam.

Telefon əlaqəsi kəsildi. Vəzir telefonu masanın üzərinə qoyduqdan sonra video görüntünü bir qədər əvvələ çəkdi. Mərhumun iti evin girəcəyində uzanıb, sahibinin çıxmasını gözləyirdi. Ancaq birdən-birə cəld qalxaraq evin sol küncündən burulub evin arxa tərəfinə qaçdı. Daha sonra isə 50-60 dəqiqə ərzində gözə görsənmədi. Bu müddət ərzində it hara gedə bilirdi axı? Məgər o, sahibinin çıxmasını səbirsizliklə gözləmirdi? Videonu bir qədər irəli çəkdi. Və budur, artıq polislər həyəətə daxil olur. İt evin sağ tərəfindən quyruğunu bulaya-bulaya polislərə tərəf gəlir. Hətta onlardan biri ilə könülsüz oynayırdı da...

Yenidən saatına baxdı. Üçə bir neçə dəqiqə qalmışdı. Artıq getmək lazımdır deyə düşündü.

Kompyuteri söndürüb, telefonu və maşının açarını masanın üzərindən götürərək otaqdan çıxdı...

Bir neçə dəqiqədən sonra müstəntiqin dediyi yerə gəlib, maşını yolun kənarında saxladı. Onun fikri hələ də evin arxasına qaçan itdə idi. Arada isə sol yan güzgüdən arxaya nəzər yetirirdi. Arxadan gələn “Audi” markalı maşının ön işıqları bir neçə dəfə yanıb-sönməyə başladı. “Audi” gəlib Vəzirin avtomobili ilə yanbayan dayandı. Sükan arxasında əyləşən müstəntiq Zakir Qarayev idi. Onun sağında ön oturacaqda isə xidməti formada olan yumru sifətli 40-45 yaşlı kişi oturmuşdu. “Yəqin ki, sahə müvəkkilidir!” - deyə, Vəzir düşündü. Müstəntiq Vəzirə başı ilə salam verib, onun arxasınca gəlməyi işarə edərək yoluna davam etdi. Mehdiyev “Mercedes”i işə salıb, “Audi”nin arxasınca getməyə başladı. Şəhərdən bir xeyli uzaqlaşdılar. Onlar meşəliyin ortası ilə salınmış yoldan keçərək gəlib mərhum Cahangir Əliyevin bağına çatdılar. Bağın qarşısında dayandılar və hər üçü maşından düşdü. Vəzir irəli gedib Zakirlə və sahə müvəkkili ilə salamlaşdı. Müstəntiq bağın darvazasını döyməyə başladı. Vəzir isə bir qədər ətrafa göz gəzdirdi. Böyük Qafqaz dağlarının ətəyində yerləşən bu zonadan Qudyalçayın yatağı açıq-aydın görsənirdi. Ağaclarda nəğmə oxuyan quşların cəhcəh səsi insanın sanki ruhuna işləyirdi. Buludların arasından şəfəq saçan gün işığının şüaları mənzərəni daha

da gözəlləşdirirdi. O, təbiətin yaratdığı ecazkar gözəlliyə heyran olmuşdu...

Müstəntiq qapını döydükcə həyətdən it səsi eşidilirdi. Reks darvazanın o biri tayından aram-aram hürürdü. Bir neçə dəfə döydükdən sonra qapı açıldı. Qapını açan bağıın gözətçisi Osman kişi idi. O, müstəntiqi tanıyaraq:

– Xoş gəlmisiniz! - dedi, - bağışlayın, bir az sizi gözlətdim. Və əlini uzadaraq müstəntiqlə salamlaşdı. Daha sonra isə sahə müvəkkili ilə salamlayıb, birinci dəfə gördüyü ciddi görkəmi olan Mehdiyəvlə də görüşdü. Müstəntiq gəlişlərinin məqsədini izah etməyə başladı:

– Bu, mənim dostum Vəzir Mehdiyəvdir, - o, Vəziri dostu kimi təqdim etdi, - biz onunla birlikdə evə yenidən baxış keçirəcəyik.

– Buyurun içəri...! - Osman kişi dedi.

Onlar qapıdan keçib həyəətə daxil oldular. Ən axırda Osman kişi həyəətə girərək darvazanın qapısını bağladı. Reks həyəətə gələn naməlum qonaqlara diqqətlə baxır, sakitcə quyruğunu bulayırdı. Bəlkə də, o, sevimli sahibini gözləyirdi. Ancaq, təəssüf ki, onu bir də görə bilməyəcəkdi. Vəzir itə yaxınlaşaraq bir qədər əyilib əli ilə Reksin başını sıgallamağa başladı. İt sanki xoşlanmış kimi quyruğunu daha sürətlə o yan-bu yana yırğalıyordu. Reksi gördükdə onun eyni cinsdən olan öz iti yadına

düşmüşdü. Onun heyvanlara hədsiz marağı var idi, xüsusilə “avçarka” cinsindən olan itlərə. Lakin onun sevimli itini Rusiyadakı evinə girmək istəyən oğrular öldürmüşdü. O, evdə olmayan vaxt həyətə iki nəfər naməlum şəxs girmək istiyərkən it onlara hücum etmişdi. Oğrular da onu küt alətlə vurub öldürərək evdən bir şey götürə bilmədən qaçmışdılar. Vəzir itinın ölümündən olduqca sarsıntı hissi keçirdi həmin vaxt. O zaman subay idi. Vəzir öz itinə hədsiz bağlanmışdı. Boş vaxtlarını, demək olar ki, bu itlə keçirirdi. O, bir neçə gün içində itini öldürən şəxsləri tutaraq istintaqa təhvil vermişdi. Bəlkə də, bununla bir qədər rahatlamış, itinın qisasını aldığı düşünmüşdü. Ancaq itin yoxluğu onu bir müddət depressiyaya salmışdı...

– İt xoşuna gəldi, deyəsən! - müstətiq Reksin başını sığallayan Vəzirə zarafatlyana dedi.

– Hə, çox gözəl itdir, - Vəzir dedi, - mənim də eynən buna oxşayan bir itim var idi. Ancaq təəssüf ki, onu öldürdülər.

– Çox heyif! - müstətiq dedi.

Sahə müvəkkili qapının surğucunu açıqdan sonra müstətiqə tərəf baxa-baxa:

– Buyurun, keçə bilərsiz! - dedi.

Vəzir dikəlib, Zakirlə birlikdə evə tərəf getdilər. Osman kişi mətbəxə getdi ki, gələn qonaqlar üçün çay

dəmləsin. Müstəntiq Zakir Qarayev Mehdiyevlə bərabər evə daxil oldu. Sahə müvəkkili isə həyətdəki talvarda əyləşdi və cibindən çıxartdığı siqareti yandırır çəkməyə başladı. Onlar dəhlizi keçərək hadisə baş verən zala daxil oldular. Hər şey hadisə baş verən gün olduğu kimi idi. Olduqca qeyri-adi görünüşü olan zal Vəzirin nəzərini cəlb etdi. Bir qədər divara vurulmuş heyvan başlarının skletlərinə baxdıqdan sonra, müstəntiqə tərəf çönərək:

– Ev sanki müzeyə bənzəyir! - dedi.

– Hə, biz də ilk dəfə otağa daxil olanda o hissə qapıldıq, - müstəntiq dedi, - mərhumun ov etməyə hədsiz marağı olub. Skeletlərin bəziləri onun şəxsən ovladığı heyvanların başlarıdır.

Vəzir yenidən otağa nəzər yetirməyə başladı. Qan ləkələri hələ də divanın üzərində qalmışdı. Döşəmədə isə patronun və tütəngin olduğu yerlər təbaşirlə dairəyə alınmışdı. Tütəngin olduğu yer divandan bir metr aralıda idi. O, hadisəni nəzəri olaraq xəyalında canlandırmağa çalışırdı. “Əgər divanda oturub sinəsindən atəş açıbsa, tütəngin geri sapması olduğundan onun bir qədər aralı düşməsi reallığa uyğundur”, - deyər düşündü.

– Mərhumun özünü vurduğu tütəngin markası nə idi? - Vəzir müstəntiqdən soruşdu.

– “Remington-1100” markalı ov tütəngi olub, - müstəntiq dedi, - bundan başqa bir “İV-43” markalı ov

tüfəngi də divardan asılmışdı. Onu da hər ehtimala ballistik ekspertizada yoxlatmaq üçün götürdük. Ancaq hər iki ov tüfəngində mərhumun əl izindən başqa iz tapılmadı. Atəş də “Remington-1100” - dən açılib.

– Bəs sizin mülahizənizə görə, mərhum ov tüfəngi ilə necə sinəsinə atəş açıb? - Mehdiyev yenidən sual etdi, - Adətən bu cür intihar hallarında tüfəngin qumdağını yerə dayayıb, lüləsini çənənin alt nahiyəsinə dirəyərək atəş açırlar.

– Məhkəmə Tibbi Ekspertiza və Patoloji Anatomiya Mərkəzinin verdiyi rəyə görə mərhum sol əli ilə tüfəngin lüləsindən, sağ əllə isə qumdağından tutaraq sinəsinə dayayıb və sağ əlinin baş barmağı ilə tətiiyi çəkib.

– Mərhumun baş barmağında hər hansısa bir zədə aşkarlanıbmı?

– Xeyir aşkar edilməyib!

– Əgər baş barmağı ilə tətiiyi çəkibsə, hökmən tüfəngin geri sarması nəticəsində barmağına zədə yetirməli idi, - Vəzir əminliklə dedi.

– Bəlkə də, belə bir zədə olub, ancaq, yəqin ki, bizim ekspertizanın nəzərindən qaçıb. Ya da ki, diqqət yetirməyiblər, - bir qədər sifəti qızarmış müstəntiq cavab verdi.

– Dediniz ki, tufəngin lüləsində və qumdağında mərhumun əl izi aşkar edilib... - Vəzir müstəntiqə baxaraq dedi.

– Bəli, düzdür... - müstəntiq təsdiqlədi.

– Ancaq mən bilmək istəyirəm ki, əl izinin keyfiyyəti nə dərəcədə olub?

– Bildiyimə görə, çox aydın sezilə bilən olub.

– Mənim fikrimcə, əgər siz deyən vəziyyətdə sinəsindən atəş açıbsa, əl izi o qədər də aydın olmamalı idi. Çünki, tufəngdən atəş açan zaman geri sapmalı və ani olaraq mərhumun əlindən sürüşüb arxaya düşməli idi. Ən azı tufəngdə əl izi sürüşkən şəkildə olmalı idi. Və belə olan halda əl izinin aydınlaşdırılması çətinləşir. Ancaq tufəngin digər yerlərində əl izi aşkar edilibsə, bu o demək deyil ki, mərhum özü-özünü vurub.

– Tufəng hal-hazırda ballistik ekspertizadadı, yaxşı olardı ki, özünüz ekspertizanı aparan şəxslərlə görüşəsiniz. Çünki onlar daha dəqiq bilərlər, - müstəntiq məsləhət vermiş kimi, öz işini yüngülləşdirdi.

– Mütləq! - Vəzir qısa olaraq dedi və yenidən düşünməyə başladı. Nə fikirləşdisə yenidən müstəntiqə baxıb:

– Evə başqa yerdən giriş-çıxış olub-olmamasını araşdırmısınızmi? - deyə sual etdi.

– Bəli, əməkdaşlarımız evin hər bir otağında araşdırma aparıb. Evin yalnız bir giriş qapısı var. O da kamera nəzarəti altındadır. Başqa yerdən evə daxil olmaq mümkünsüzdür, - müstəntiq əminliklə dedi və Mehdiyevə bu dəfə o sual verdi:

– Yəni, siz evdə mərhumdan başqa kiminsə olduğunu düşünürsünüz?

– Nədənsə, mənə elə gəlir ki, hadisə baş verən vaxt mərhum evdə tək olmayıb.

– Evə kimsə kənar şəxs daxil olubsa, mütləq kameraya düşməli idi, - müstəntiq dedi.

Vəzir bir söz deməyib yenidən fikirləşməyə başladı. O, özü də fikirlərinin qarışdığını hiss etmişdi. Əgər mərhumu kimsə öldürübsə, niyə məhz burada öldürsün? Öz də ki, mərhumun öz tufəngi ilə. Yox, əgər o, intihar edibsə, nə səbəbə belə bir intihar üsulu seçsin ki? Bəlkə, kimsə onu intihara təhrik edib? Mütləq birinci növbədə onun, həqiqətən, intihar edib-etməməsini araşdırmaq lazımdır...

O, bir qədər fikirləşdikdən sonra müstəntiqə:

– Digər otaqlara da baxaq! - dedi.

Hər ikisi öncə mərhumun birinci mərtəbədəki yataq otağına keçdilər. Otaqda olan iki nəfərlik yataq yeri bir qədər dağınıq halda idi. “Mərhum, yəqin ki, gecə burada

yatıb”, - deyə Mehdiyev düşündü. O, otağa keçərək diqqətlə otağın hər bir tərəfinə baxmağa başladı. Otaqda olan stulun üstündə mərhumun idman çantasını gördü. O, videoya baxdıqda mərhumun hadisədən bir gün əvvəl evə gələrkən əlində idman çantası olduğunu görmüşdü. Çantanı götürüb içinə baxdı. Ancaq idman çantası boş idi. Hər tərəfinə diqqətlə baxdıqdan sonra bir qədər çantanın içini iyləyən kimi oldu. Nə fikirləşdisə, çantanı qırağa qoyub, böyük paltar dolabının içini səbrlə axtardı. Lakin axtardığını tapa bilmədi. Sonra ikinci mərtəbəyə qalxaraq bir-bir otaqlara nəzər yetirdilər. Vəzir hər bir dolabın, şkafların içinə baxır, hətta divara vurulmuş rəsmlərin arxasına belə baxırdı. Ancaq diqqət çəkən bir şey görmədi. Zakir Qarayev də onun nə axtardığını bilməyərək maraqla ona tamaşa edirdi. Yenidən birinci mərtəbəyə düşüb mətbəxə keçdilər. Mətbəxdə olan masanın üzərində nazik toz qatı hiss olunurdu. Demək olardı ki, bir neçə ay burada yaşayan olmayıb. Vəzir mətbəx mebelinin hər bir gözünü açaraq diqqətlə baxdı. Ancaq qab-qacaqdan başqa bir şey görmədi. Mətbəxdən çıxıb vanna otağına keçdilər. Dəhlizə də baxdıqdan sonra yenidən hadisə baş verən zala daxil oldular. O, diqqətini yenidən heyvan başlarının skeletlərinə yönəltdi. Hər bir heyvan başı xüsusi bəzədilmiş ayrıca taxta lövhənin üzərinə vurulmuşdu. Vəzir ən birinci zalın girəcəyinə yaxın olan skeletə baxdı. “Yəqin ki, dağ keçisi buyunuzdur”, - deyə düşündü. Sekletin vurulduğu taxta

lövhəni nə qədər tərptəməyə cəhd göstərsə də, bir nəticə hasil olmadı. Sonda barmaqları ilə onu astaca müxtəlif yerlərdən taqqıldatmağa başladı. Müstəntiq hələ də onun nə etdiyini anlamırdı. Beləcə, bir neçə skeletə baxaraq, digərlərindən bir qədər iri lövhəyə vurulmuş maral başının skeletinə çatdı. Maralın buynuzları olduqca müəzzəm görünüşə malik idi və zala xüsusi gözəllik qatırdı. O, taxta lövhəni tərptəməyə başladı. Ancaq, deyəsən, lövhə bir qədər yerindən tərptənmiş kimi oldu. Barmaqları ilə lövhəni taqqıldatdı. Digərlərindən bir qədər yumşaq səs eşidildi. Yenidən diqqətlə hər tərəfinə nəzər yetirdi. Nə düşündüsə, bir az aralıda masanın yanında olan stullardan birini götürüb maral buynuzunun qarşısına qoydu. Stolun üzərinə çıxdı. Maral buynuzu ondan bir qədər aşağıda qalırdı. Müstəntiq hələ də maraqla ona baxırdı. Vəzir buynuzu diqqətlə sezdikdən sonra nə gördüsə müstəntiqə tərəf çönüb:

– Əl izi götürmək üçün lentin varmı? - dedi.

Bir xeyli təəccüblənən müstəntiq əlini cibinə ataraq:

– Hə, var! - dedi.

– Lap yaxşı, ver mənə!

Müstəntiq yapışqan, şəffaf, elastik lenti təəccüblü halda Vəzirə verdi. Mehdiyev şəffaf lenti alaraq maral buynuzundakı əl izlərini götürdü. Buynuzun üzərini toz

basdığından əl izləri açıq-aydın bilinirdi. Vəzir barmaq izlərini götürdükdən sonra, lenti müstəntiqə verib:

– Bunu mütləq ekspertizaya göndərin mərhumun əli izi ilə tutuşdursunlar! - dedi.

Vəzir stuldan düşüb onu bir qədər kənara qoydu, bir az fikirləşəndən sonra iki əli ilə maralın buynuzlarından tutub aşağı özünə tərəf çəkdi. Bu zaman taxta lövhə bir qədər qabağa gəldi və divardan bir neçə santimetr aralandı. Buynuzlardan əlini çəkib aralanmış lövhənin sağ tərəfindən tutub özünə tərəf çəkdi. Lövhə tamamilə divardan aralandı və divarın içərisində quraşdırılmış seyfin qapısı görsəndi. Vəzir artıq axtardığını tapmışdı...

Müstəntiq gördüyü qarşısında şoka düşmüş kimi olub, Vəzirə qibtə elədi. O, hələ dərk etmirdi ki, qarşısındakı şəxs polkovnik Vəzir Mehdiyev olduqca peşakar kriminalist ekspertdir və bir çox uğurlu əməliyyatlarda iştirak edən, mürəkkəb ağır cinayətlərin üstünü açan, iş yoldaşlarının belə bilmədiyi Rusiya Baş Cinayət-Axtarış idarəsinin gizli xəfiyyəsidir...

VII Fəsil

Gizli plan

Bir neçə il əvvəl...

“Arqumentı i Faktı” qəzeti.

“...Rusiya Baş Cinayət-Axtarış idarəsinin əməkdaşları bir qrup cinayətkarı zərərsizləşdirib. Lakin əməliyyat zamanı cinayətkar dəstənin rəhbəri, erməni əsilli Sergey Babayan qaçaraq aradan çıxıb. Bu barədə Daxili İşlər Nazirliyinin mətbuat xidməti məlumat yayıb. Məlumatda bildirilir ki, qaçaraq xilas olmağı bacaran “Ələkeçməz” ləqəbli cinayətkar daha bir ağır cinayət törədib. Belə ki, o, rəhbərlik etdiyi dəstəni zərərsizləşdirən polkovnikin evinə gələrək onun arvadını və azyaşlı qızını öldürüb. Bundan xəbər tutan polkovnik cinayətkarı tez bir zamanda taparaq güllələyib. Cinayət aləmində “Qara xəfiyyə” kimi tanınan polkovnikin tutduğu vəzifədən istefa etdiyi deyilir...”

“Pravda” qəzeti. Moskva.

“Əldə etdiyimiz məlumatlara görə dünən öz evinin qarşısında avtomobilinə bomba quraşdırılaraq öldürü-

lən şəxs Rusiya Baş Cinayət-Axtarış İdarəsinin əməkdaşdır. Podpolkovnik olan mərhumun uzun illər ağır cinayətlər bölməsində işlədiyi deyilir və cinayətkarlığa qarşı əvəzsiz xidmətlərinin olduğu bildirilir. Qeyd edək ki, mərhum dünən öz evindən çıxıb işə gedərkən şəxsi avtomobilinə əyləşib və avtomobili işə salarkən partladıcı işə düşüb...”

“Regnum News Agency”.

“Bu gün səhər saatlarında naməlum şəxslər Rusiya Baş Cinayət-Axtarış idarəsinin şöbə rəislərindən birinin avtomobilini avtomatik silahlarla atəşə tutublar. Şöbə rəisinin ağır yaralandığı, hazırda vəziyyətinin ağır olduğu bildirilir. Lakin bir neçə güllə yarası alan sürücünün öldüyü deyilir. İctimaiyyətə əlavə məlumat veriləcək...”

“Vesti” telekanalı. Reportaj.

“Gördüyünüz kimi hal-hazırda Baş Cinayət-Axtarış idarəsinin qarşısında yıq. Burada səhər saatlarında adı açıqlanmayan şöbə rəislərinin birinin avtomobili atəşə tutulub. Özü ağır yaralansa da, sürücüsü aldığı güllə yaralarından hadisə yerində keçinib. Ərazi polislər

tərəfindən nəzarətə götürülüb. Heç kimi hadisənin baş verdiyi yerə buraxmırlar. Jurnalistlərin sualları cavabsız qalıb. Əldə etdiyimiz məlumatlara görə idarənin əməkdaşları təşviş içindədilər. Son vaxtlar silsiləvi cinayətlər törədən cinayətkarların hələ tutulmaması vəziyyəti daha da gərginləşdirir...”

Son zamanlar ard-arda baş verən silsiləvi cinayətlərin törədilməsi Rusiya Baş Cinayət-Axtarış idarəsinə qarşı cinayətkar şəbəkə tərəfindən müharibənin başladılması demək idi. İdarənin əməkdaşları qorxu və təşvişə düşmüşdülər. Hələ də cinayətləri törədən şəxslər azadlıqda sərbəst dolaşırdılar. Bəlkə də, yeni bir hücumun planını qururdular. Vəziyyət o yerə çatmışdı ki, bu iş artıq birbaşa prezidentin və baş nazirinin nəzarəti altında idi. Nazir tez bir zamanda bu silsilə cinayəti törədən şəxslərin tapılması üçün bütün müvafiq orqanlara göstəriş vermişdi. Ancaq bir neçə ay keçməsinə baxmayaraq, hələ də cinayətkar şəbəkəni ifşa etmək mümkün olmamışdı. Lakin bəzi kəşfiyyat məlumatlarına görə cinayət hadisələrini törədən şəbəkəyə başçılıq edən şəxsin Sergey Babayanın qardaşı Aşot Babayan olduğu deyilir. Maraqlı məqam Aşot Babayanın bir neçə il əvvəl narkotik qaçaqmalçılığına görə tutulması idi. Hal-hazırda onun ağır rejimli cəzaçəkmə müəssisəsində cəza çəkdiyi bildirilir. Ancaq hərəkəs üçün maraqlı olan o idi ki, ağır rejimli təcridxanada olan şəxs necə belə bir qruplaşmanı

idarə edə bilərdi? Ona kimlər havadarlıq edirdi? Ortaqları kim idi? Belə bir müəmmarı çözmək üçün hər bir gözlənilməz vəziyyətdən çıxma bilən olduqca peşəkar xəfiyyəyə ehtiyac duyulurdu. Eyni zamanda onu cinayətəkar aləm tanımamalı, ona tapşırılan işdən heç kimin xəbəri olmamalı idi. Çünki belə bir vəziyyətdə hər hansısa bir səhv xəfiyyənin ölümünə səbəb ola bilərdi. Nəhayət qərara gəlindi ki, bu işə münasib olan şəxs Azərbaycan əsilli Vəzir Mehdiyev ola bilər. Onu digərlərindən fərqləndirən məziyyəti - yüksək məntiqi düşüncə qabiliyyəti, sonsuz cəsarəti və bu iş üçün xüsusilə lazım olacaq erməni dilində bilməsi idi. Rəis çox gözəl bilirdi ki, müharibə veteranı olan Vəzir kəşfiyyatçı olub və erməni dilində çox səlis danışa bilir. Baş Cinayət-Axtarış idarəsinin rəisi Vəziri çağıraraq ona belə bir göstərişin öhdəsindən gəlib-gələ bilməyəcəyini soruşdu. İdarə rəisi onun buna qadir olduğunu çox gözəl anlayırdı. Çünki gənc xəfiyyə buna bənzər bir çox uğurlu əməliyyatlardan üzuağ çıxmışdı. Ancaq belə bir vəziyyətdə xəfiyyənin hökmən fikrini almaq lazım idi. Rəis də bunu bilirdi. Vəzir Mehdiyev ona tapşırılacaq işdən imtina etmədi, hətta bu işi ona tapşırıqlarına görə sevindi də. Beləcə, o, bununla öz həmkarlarının qisasını ala biləcəyini düşündü. Xüsusilə, erməni əsilli cinayətəkarı və onun cinayətəkar qruplaşmasını ifşa etmək onun üçün ayrı anlam daşıyırdı. Nəhayət, əməliyyatın konspirasiya planını hazırlamaq lazım idi. Elə bir plan ki, onu otaqdakı

üç nəfərdən və baş nazirdən başqa heç kim bilməməli idi. Vəzirin, idarə rəisinin, bir də yüksək rütbəli şəxsin iştirakı ilə gizli plan hazırlandı. Plan o idi iki, Mehdiyev həmin həbsxanaya ağır cinayət törətmiş şəxs kimi daxil olmalı, bu müammalı işin üstünü açana kimi qatı cinayət törətmiş residivist cinayətkarlarla bir yerdə qalmalı, həmçinin o, özünü erməni əsilli göstərməli və Aşot Babayanın rəğbətini qazanmalı idi. Olduqca çətin olan bu planın əsas təklifçisi Mehdiyevin özü idi. Tez bir zamanda bu planın icraatına başlanıldı. İdarə rəisi ona bir aylıq məzuniyyət yazdı. Mehdiyevin adı kriminalistika şöbəsində gedirdi. Əslində, işlədiyi şöbə ağır cinayətlər şöbəsi idi. Onun gizli xəfiyyə olduğunu şöbə işçiləri belə bilmirdi. Plan gizli olduğundan hər şey Vəzirin öz öhdəsinə düşürdü. O, ilk növbədə, öz evinə getdi. Düşünmək lazım idi. Nə yolla olur-olsun o, ağır rejimli həbsxanaya düşməli idi. Ona bu işdə heç kim kömək edə bilməzdi. Çünki son hadisələrdən sonra dövlət qurumlarında belə satqınların olduğu qərarına gəlinmişdi. Vəzir də bilirdi ki, o həbsxanaya ağır cinayət törətməmiş girmək olmaz. Ancaq onun cinayət törətmək barədə qəti fikri yoxuydu. Cinayətkarlara qarşı kin-küdurəti olan adam, onlarla amansız mübarizə aparan bir şəxs belə bir fikrə düşə bilməzdi. O yalnız cinayət törədən cinayətkarı göz qırpmadan alınından güllə ilə vura bilərdi. Necə ki, bir müddət əvvəl o, bunu etmişdi...

Erməni olan bir cinayətkar Rusiyada yaşayan azərbaycanlı ailəsinin evinə girərək gənc ər-arvadı və onların beşikdə yatan bir yaşlı oğlunu amansızcasına qətlə yetirmişdi. Cinayət işi Vəzirə tapşırılmasa da, o, gizli olaraq bu işin təhqiqatını aparıb, cinayətkarı tez bir zamanda tapa bilmişdi. Ancaq cinayətkarla üz-üzə gələrkən gözlərinin içinə baxa-baxa, heç nəyi düşünmədən xidməti silahını çıxarıb onu alnının ortasından atmışdı. Cinayətkar elə yerindəcə keçinmişdi. Meyidi isə ilim-ilim itirdi. Bəlkə, dənizə atdı, bəlkə də onu meşədə canavarlara yem etdi. Və, beləliklə, azərbaycanlı ailəsini qətlə yetirən cinayətkar tapılmadı, cinayət işi isə üstü açılmamış qaldı...

Bu acı hadisə onun, deyəsən, yadına düşdü. Vanna otağına keçib əl-üzünə bir qədər su vurdu. Güzgüdə özünə baxdı. Səliqə ilə düzölmüş gur qara saçları, nazik qara bıığı onun üzünə xüsusi zəhm verirdi. Dəsmalı götürüb üzünü qurulaya-qurulaya otağa keçdi. Divanda əyləşib bir qədər fikirə getdi. Nə fikirləşdisə, cəld yenidən vanna otağına keçib, bıığını qırmağa başladı. O, uzun müddətdən bəri ilk dəfə idi ki, üzünə xüsusi zəhm verən sevimli bıığını qırırdı. Sonra isə əyninə sport forma geyinib, həyəətə düşərək taksi saxlatdı. On-on beş dəqiqədən sonra taksi bir neçə binanın əhatəsində olan yol kənarında dayandı. Vəzir taksidən düşüb binaların birinin zirzəmisində olan tatuaj vurulan obyektə daxil

oldu. O, bədənin müxtəlif yerlərinə keçici döymə tatuaj vurdu. Hətta sinəsinə onun üçün acı olsa da bir müddətdən sonra silinə bilən xaç işarəsi çəkirdi. Tatuaj işi qurtardıqdan sonra pulunu ödəyib, çıxdı. Yaxınlıqdakı bərbərxanaya girib saçını çox qısa kəsirdi. Saçını qırxdırdıqdan sonra taksi saxlatdırıb evə qayıtdı. Vanna otağına keçib yenidən güzgüyə baxdı. Bayağı görünüşündən əsər-əlamət qalmamışdı. Tatuaj vurulan yerlərə baxdı. Həqiqətən, olduqca peşəkarcasına vurulmuşdu. Demək olar bir az qızartıdan başqa heç bir iz yox idi. Hər ehtimala qızartının da keçməsi üçün sabahı gözləmək lazım idi. Yeganə qalan iş gedib polisə təslim olmaq idi. Gecə fikirli halda yatdı. Səhər tezdən durub, əl-üzünü yuduqdan sonra nahar etdi. Müxtəlif təamlardan daddı. Bəlkə də o, bir müddət bu cür təamlara həsrət qalacaqdı. Yemək yedikdən sonra qapını bağlayıb həyəətə çıxdı. Taksi saxlatdırıb, bir qədər getdikdən sonra düşdü. Başqa bir taksiyə əyləşib bir xeyli getdi. Beləcə, bir neçə taksi dəyişdi. Nəhayət gəlib polis bölmələrinin birinin yaxınlığında düşdü. Bir az irəliləyib bölməyə daxil oldu...

Bir qədər sonra Baş Cinayət-axtarış idarəsinin rəisinə məlumat çatdı ki, bəs Moskvada azərbaycanlı ailəsini qətlə yetirən şəxs özü polis bölməsinə gələrək təslim olub. O, hər şeyi, hadisənin bütün detallarını olduğu kimi etiraf edib. Hətta onun erməni olduğunu da

bildirdilər. Bu şəxsin Vəzir Mehdiyev olmağını heç rəis belə ağına gətirmədi. Bir müddətdən sonra onun şəklini görəndə ilk baxışdan tanımasa da, sonradan onun Vəzir Mehdiyev olduğunu başa düşdü, təəccüb və heyranlığını gizlədə bilmədi. Həmçinin, qürur hissi keçirdi. Və belə peşəkar xəfiyyəsinin olmağına görə özünü şanslı hesab etdi. Xəfiyyə artıq birinci mərhələni uğurla keçmişdi...

Vəzirin günahı sübut olunandan sonra onu ağır rejimli cəzaçəkmə müəssisəsinə göndərdilər. Və bundan sonra Vəzirin çətin günləri başladı. Onun ən çox çətinlik çəkdiyi həbsxananın yeməyinə öyrəşmək idi. O, bir müddət çox az qidalanırdı. Günü-gündən zəifləyirdi, mədəsində problemlər yaranırdı. Ancaq o, qarşısına qoyduğu məqsədə nail olmalı idi. Özünü toplayıb çətinliklə də olsa, həbsxananın yeməyi ilə qidalanırdı. İdmanla da məşğul olmağa başlamışdı. Aşot Babayanla da bir neçə dəfə qarşılaşmışdılar. Hələ tam olaraq onun diqqətini çəkə bilməmişdi. Aralıdan öz müşahidələrini aparır, bu adama yaxınlaşmağın yollarını axtarırdı. Heç kimə etibar etmir, hamı ilə məsafə saxlayırdı. Beləcə, bir-iki həftə keçdi...

Bir gün məhbusların əksərini həyəətə çıxartdılar. Vəzir də həyətdə idi. Ona arxadan bir nəfər hündürboy, qarayanız oğlan yaxınlaşdı. Əlini Vəzirin çiyninə qoyub onu özünə tərəf çevrilməyə məcbur etdi. Vəzirdən

olduqca hündür, enlikürək idi. Vəzir ona tərəf çevrilən kimi hündürboy oğlan:

– Demək, sənsən azərbaycanlı ailəsinə qətlə yetirən!
- dedi.

– Hə, mənəm! - Vəzir dedi. O, rusca danışdı.

Mehdiyevin ağzından kəlmə çıxar-çıxmaz çənəsinin altından ağır bir zərbə dəydi. Vəzir üzüqoylu yerə sərildi. O, özünə gələndə kimi digər məhbuslar onları dövrəyə almışdı. Məhbusların arasında Aşot Babayanı gördü. Bir anlıq özünü toplayıb ayağa qalxdı. Özünü göstərməyin vaxtı idi. Enlikürək oğlan da onun ayağa durmasını gözləyirdi. Mehdiyev ayağa duran kimi hündürboy oğlan ona yenidən sağ əli ilə yumruq atdı. Bu dəfə xəfiyyə daha zirək tərpendi. Geri çəkilib ona sağ əli ilə başından zərbə vurdu. Yerə yığılmasa da, burnundan qan açıldı. Hündürboy oğlan bir qədər özünü itirdi. Toparlanıb daha qəzəblə xəfiyyənin üzərinə atıldı. Ancaq bu dəfə də zərbə vuran Mehdiyev oldu. O, zərbənin gücündən yerə sərildi. Artıq onun əsəbi tarıma çəkilmişdi. Yenidən ayağa qalxıb kürəyindən ucu sivri şişə oxşar nəşə çıxartdı. Əlində tutub Vəzirə bir neçə dəfə vurmağa cəhd eləsə də, nəticəsiz qaldı. Ətrafdakı məhbusların hamısı onlara tamaşa edirdi. Birdən Vəzir nə fikirləşdisə, hündürboy oğlanın onu vurması üçün şərait yaratdı. Ona sarı sağ ayağı ilə bilərəkdən təpik atdı. Hündürboy oğlan bu dəfə zirək tərpenib əlindəki şişi onun ayağına sancdı, sonra

həbsxana qardianlarının gəldiyini görüb məhbusların arasına girdi. Vəzir də yerdə oturub ayağından axan qana tamaşa edirdi. Yaxşı ki, şiş çox da dərinə girməmişdi. Qardianlar xəfiyyəyə yaxınlaşıb bunu kimin etdiyini soruşdular. Ancaq Vəzir özü-özünü vurduğunu bildirdi. Ətrafdakılar təəccüblə ona baxırdılar. Qardianlar ətrafa toplaşan məhbusları dağıdıb, Vəzirin qollarından tutub apardılar. Tibbi müayinə götürdükdən sonra ondan kimin etdiyini neçə dəfə soruşsalar da, o, özü etdiyini dedi. Buna görə ona üç gün cəza verdilər. Üç gün, üç gecə kiçik qaranlıq otaqda qaldı. Aşot Babayan bu hadisədən sonra onunla maraqlanmağa başladı. Onun azərbaycanlı ailəsini öldürməsinə və erməni əsilli olmasını biləndən sonra onu tez bir zamanda öz yanına çəkməyi düşündü. Elə belə də oldu. Vəzirin cəzası bitər-bitməz onu Aşot Babayanın olduğu hücrəyə saldılar. Bu hücrə digərlərindən olduqca fərqli idi, burada bir neçə məhbus bir yerdə qalırdı. Aşot Babayanın özünün də xüsusi - başda yeri var idi. Otaqda radiodan tutmuş, müxtəlif qəzetlərin gündəlik nəşrini də görmək mümkün idi. Hətta bu hücrədə olanlara tam fərqli yemək gəlirdi. Sonradan xəfiyyə bildi ki, onu bura gətirmələri üçün Aşot Babayan göstəriş verib. Elə xəfiyyənin də istədiyi bu idi. Hücrədə onu da bildi ki, ona hücum edən şəxs azərbaycanlı məhbusdur. O, azərbaycanlı ailəsini öldürən şəxsdən qisas almağı düşünmüşdü. Aşot Babayan Vəzirə azərbaycanlı cəzalandıracağını söylədi. Ancaq xəfiyyə

bunu istəmədi. Onu fikrindən yayındırdı. O, Aşotla çox vaxt erməni dilində ünsiyyət qururdu. Qarbağ müharibəsində iştirakından olduqca həvəslə danışırdı. Onun söhbətləri Aşota maraqlı gəlir, həmişə həvəslə Vəzirə qulaq asırdı. Ona artıq hörmət bəsləyirdi. Beləcə xəfiyyə Babayanın dərin rəğbətini qazandı...

Artıq bir ay keçmişdi. Bu bir ay ərzində Vəzir müşahidələr aparmış, həqiqətən Aşotun böyük bir cinayətkar qruplaşmaya rəhbərlik etdiyi qənaətinə gəlmişdi. Ancaq o, əmin idi ki, ona bu işdə həbsxana rəisi köməklik göstərir. Qırağa informasiyanı isə qəzet səhifələrində xüsusi işarələrlə ötürdüklerini müşahidə etmişdi. Babayanın və rəisin günahını sübuta yetirmək və onların başqa ortaqlarının kimliyini bilmək üçün ona səs dinləyici avadanlıq lazım idi. Müxtəlif yollarla qırağa məlumat ötürdü və tez bir zamanda ona kiçik səs dinləyici avadanlıq verdilər. Bircə qalırdı onu lazım olan yerlərə yerləşdirmək. Rəisin otağına və öz hücrələrinə səs dinləyici avadanlıq yerləşdirdi. Rəisin özü izlənilməyə və telefonu dinlənilməyə başlanılmışdı. Artıq onların günahları sübuta yetirilmiş və ortaqları müəyyənləşdirilmişdi. Xəfiyyə cinayətkar şəbəkənin üzvlərinin əksəri haqqında məlumat toplamış, onları lazımı şəxslərə ötürmüşdü.

Üç ay keçdi... Bir gün həbsxanaya Dövlət Təhlükəsizlik Xidmətinin masqalı işçiləri basqın etdi.

Onlar böyük əməliyyat icra edirdilər. Həbsxana rəisini və bir çox əməkdaşı qandallıyıb apardılar. Aşot Babayanın özü də daxil olmaqla hücrədə olan hər kəsin başına torba keçirildi. Hətta bilərəkdən xəfiyyənin özünü də tutdular. Onu aşkara çıxartmaq olmazdı. Həmin gün eyni vaxtda daha bir neçə yerə basqınlar təşkil edildi. Şəbəkənin bütün üzvləri tutuldu, bəziləri isə əməliyyat zamanı müqavimət göstərdiklərindən güllələnərək öldürüldülər. Ölənlərin əksəri Baş Cinayət-Axtarış idarəsinin əməkdaşlarına qarşı təşkil edilən sui-qəsdlərin iştirakçıları idi. Və, beləliklə, Aşot Babayanın rəhbərlik etdiyi cinayətkar dəstə xəfiyyənin göstərdiyi böyük rəşadət sayəsində ifşa edildi...

Bu şücaətinə görə Rusiya Baş Naziri xəfiyyəni öz görüşünə dəvət etdi. Şəxsən özü Vəzir Mehdiyevi polkovnik rütbəsi ilə mükafatlandırdı. Artıq Vəzir Mehdiyev polkovnik idi...

VIII Fəsil

Meşəyə qaçan adam

Polkovnik Vəzir Mehdiyev evdə müşahidələrini apardıqdan sonra, müstətiqlə bərabər həyəətə çıxdı. Onlar birlikdə gəlib sahə müvəkkilinin olduğu talvarda əyləşdilər. Polkovnik olduqca düşüncəli görünürdü. O, seyfi tapsa da, onu açma bilməmişdi. Xeyli böyük olan seyfin qapısının kilid sistemi elektron kod ilə açılırdı. Onu digər vasitələrlə açmaq, demək olar ki, mümkünsüz görünürdü. Xəfiyyəni əsas maraqlandıran seyfin gizlədildiyi, taxta lövhədə olan maral buynuzundakı əl izinin Cahangirə məxsus olub-olmadığını bilmək idi. Müstətiqə tez bir zamanda əl izinin kimə məxsus olmağını aşkar etmək üçün ekspertizaya aparmasını tapşırmışdı. Yəqin ki, səhər bunun cavabını biləcəkdi. Ondan sonra seyfi açıb-açmayacağına qərar verə bilərdi. Onun fikrincə, yəqin ki, bu seyfdən çox adamın xəbəri olmaya bilərdi. Ancaq əl izi mərhuma məxsus olmasa, o zaman çox şey dəyişəcəkdi. Bəlkə də, elə bu müəmmalı intihar, ya da cinayət hadisəsinin sirri elə bu seyfdə idi. Onu düşündürən daha bir məqam mərhum evə gələrkən əlindəki idman çantasının dolu görsənməyinə baxmayaraq, otaqda içinin boş olması idi. Apardığı

tədqiqata görə təcrübəli xəfiyyə Cahangirin idman çantasında oraya pul gətirdiyi qənaətinə gəlmişdi. Elə, bəlkə də, onun seyfi tapmasında bu qənaəti kömək oldu. Ancaq yenə də onun oraya pul gətirib-gətirməməsini araşdırmaq, pulun həmin seyfdə olub-olmamasını dəqiqləşdirmək lazım olacaqdı. Gəlmişkən elə Osman kişini danışdırmaq qərarına gəldi. Sahə müvəkkilinə baxaraq:

– Osman kişi hardadır? - deyə soruşdu.

– Az öncə çay gətirməyə getdi, - sahə müvəkkili dedi, - yəqin ki, bir azdan gələr.

Xəfiyyə bir söz deməyib talvara yaxınlaşan Reksə baxdı. İt quyruğunu bulaya-bulaya gəlib talvarın girəcəyində yerə uzandı, quyruğunu o tərəf-bu tərəfə yelləməyə başladı. Arada isə başını yerə qoyub polkovnikə baxırdı. İtə diqqətlə baxan Vəzirin yadına video görüntülər düşdü. Video görüntüdə itin evin arxasına qaçdığını, daha sonra isə bir xeyli ortalıqda görünmədiyini müşahidə etmişdi...

Osman kişi əlində iki stəkan çay gətirdi. Müxtəlif otlarla dəmlənən çayın ətri qıraqdan duyulurdu. Vəzirlə müstəntiqin talvarda olduğunu görəndən sonra əlindəki stəkanları masanın üzərinə qoyub:

– Sizə də çay gətirim? - deyə soruşdu.

– Hə, zəhmət deyilsə, gətir! - müstəntiq dedi.

Xəfiyyə bir söz demədi. O, hələ də fikirli görünürdü. Onun diqqəti itdə idi. Bəlkə öz iti yadına düşmüşdü, bəlkə də, tam başqa bir şey düşünürdü. Osman kişi yenidən çay gətirməyə getdi. Müstəntiq Vəzirdən nəse soruşmağa ehtiyatlanırdı. Artıq onun özündə də şübhələr oyanmışdı. Vəzirdən qabaq seyfi tapa bilməməyinə görə təəssüflənirdi. Heç onun ağına belə gəlməmişdi ki, burada seyf ola bilər. O, yavaş-yavaş Vəzirin bu işin üstünü açacağı qənaətinə gəlmişdi. Çünki onun bir müddət əvvəl tanıdığı Mehdiyev olduqca peşəkar xəfiyyə təsiri bağışlayırdı...

Osman kişi mətbəxə getdi, iki stəkana çay süzüb qayıtdı. Çayın birini öncə müstəntiqin, sonra isə xəfiyyənin qarşısına qoydu.

Çayı qarşısına çəkən müstəntiq:

– Çox sağ ol! - dedi.

Vəzir çaydan bir qurtum alıb masanın üzərinə qoydu və Osmana baxaraq:

– Mən sizdən bəzi şeyləri soruşmaq istəyirəm. Ancaq xahiş edirəm, hər şeyi olduğu kimi, gördüyünüz kimi danışsınız! - dedi.

– Buyurun, soruşun! Mən nə görmüşəm, hamısını sizə olduğu kimi danışacağam! İzahatda da nə yazmışam hamısı doğrudur, - Osman kişi əminliklə dedi.

– Lap yaxşı! Siz nə vaxtdan bu bağda işləyirsiniz? - Vəzir ilk sualını verdi.

– Bu bağ evi tikiləndən bəri mən bu evin gözetçisiyəm. Hardasa 3-4 il olar, - o, bir qədər fikirləşib dedi.

– Yəqin ki, onda bura kimlərin gəlib-getdiyini sizdən yaxşı bilən olmaz...

– Bəli, demək olar ki, bura çox adam gəlməyib.

– Deyə bilərsinizmi, kimlərin bura gəlib-getdiyini görmüsünüz?

– Ev tikiləndən bəri, bir neçə aydan bir mərhumla sürücüsü Akif gəlib. Onlar da burada çox qalmayıb. Ən çox qaldıqları 3-4 gün olub.

– Başqa kimlər gəlib? - Vəzir yenidən soruşdu.

– Bir də, səhv etmirəmsə, keçən il oğlu İbrahimi də gətirmişdi...

– Ailəsini gətirməyib yəni bura?

– Yox, ancaq oğlunun gəldiyini görmüşəm.

– Yadınıza salın, başqa kimlər gəlib?

Osman kişi bir qədər fikirləşəndən sonra:

– Mən üç ay bundan qabaq xəstələnəndə bir neçə gün xəstəxanada qalmalı oldum. Evi oğlum Oktaya

tapşırırmışdım. Oktay bağda olan zaman Cahangirlə bərabər kiminsə gəldiyini dedi. Ancaq onu tanımadığını bildirdi. Bir gün qalıb gediblər.

– Oğlunuzla əlaqə saxlaya bilərsinizmi? Onun özündən soruşaq... - polkovnik dedi.

Osman kişi cibindən telefonu çıxarıb, oğluna zəng etdi:

– Oktay!... Telefonu verirəm müstəntiqə səndən bəzi şeyləri soruşacaq... - dedi və telefonu Vəzirə verdi.

– Salam Oktay!... Sən üç ay bundan qabaq Cahangir Əliyevin bağında olanda Cahangirlə bərabər kimin gəldiyini deyə bilərsənmi?... Hə, demək, ilk dəfə görürdün... Onun görkəmi necə idi?... Aha... Aydındır... Oldu... Yaxşı... Çox sağ ol! Telefon əlaqəsi kəsildi. Vəzir telefonu Osman kişiye verib:

– Cahangir Akiflə bərabər bura nə məqsədlə gəlirdi? - soruşdu.

Müstəntiqlə sahə müvəkkili çay içə-içə onlara qulaq asırdılar. Xəfiyyənin, deyəsən, çay içmək yadından çıxmışdı...

– Əsas ov etməyə və istirahətə gəlirdilər. Hər ikisinin ov etməyə hədsiz marağı var idi...

Vəzir yenidən bir qurtum çay içdi. Çay, deyəsən, soyumuşdu. Çayı stola qoydu. Osman kişi:

– Çay soyuyubsa, başqasını gətirim? - soruşdu.

– Yox, sağ ol! Ehtiyac yoxdur.

Polkovnik bir qədər düşünəndən sonra:

– Yaxşı, gələk hadisə olan günə...- dedi, - mərhumun bağa gələn gün əlində idman çantası olub. Siz o çantanı başqa nə vaxtsa görmüsünüzmü?

– Tam o çanta olmağını deyə bilmərəm, ancaq hər dəfə gələndə əlində çanta olub.

– Özü aparıb onu evə?

– Bəli!

– Bəs gedəndə çantanın dolu olub-olmamasını xatırlaya bilərsənmi? - xəfiyyə soruşdu.

Müstəntiqlə sahə müvəkkili hələ də bu sualların nə mahiyyət daşdığını anlamırdılar. Hər ikisi çayı içib qurtardıqdan sonra siqaret çəkməyə başlamışdılar.

– Səhv etmirəmsə, özü ilə aparanda o qədər də dolu görsənmirdi. Bir dəfə o, çantanı Akifə verib, onu maşının baqajına qoymasını söyləmişdi. Akif də çantanı əlində büküb maşının baqajına qoydu. Yəqin ki, içi boş idi.

– Aydınır... - polkovnik başını astadan tərpətdi, - hadisə olan gün haqqında danışın, zəhmət olmasa...

– Mən səhər yeməyini talvarda hazırlamışdım. Cahangir də gəlib bizimlə bərabər əyləşdi, Akif də burada

idi. Yemək yedikdən sonra Cahangir Akifə patronların az olmağını söylədi. Tapşırı ki, getsin şəhərdən patron alıb gətirsin...

– Akif nə vaxt getdi? - polkovnik onun sözünü kəsərək sual etdi.

– Saat on ikinin yarısı olardı.

– Aha... davam edin.

– Akif getdikdən 5-10 dəqiqə sonra mən getdim.

– Siz niyə getdiniz ki?

– Oktayın oğlu ağır xəstələnmişdi, ona baş çəkmək üçün icazə alıb getdim. Həm də gələndə ərzaq alacaqdım.

– Həmin vaxt mərhumun hərəkətində bir qəribəlik hiss etmirdiniz ki?

– Xeyr!

– Yaxşı, nə vaxt qayıtdınız? - Vəzir soruşdu.

– Hardasa 40-45 dəqiqədən sonra.

– Aha...həyəət daxil olanda iti gördünüz?

– Bəli, gördüm.

– Harada idi?

– Mən həyəət daxil olanda həyəət olduqca sakit idi. İt də gözə görsənmirdi. Evə doğru getdim, gördüm ki, Reks evin sağ tərəfində küncdə uzanıb...

– Reks sənin gəldiyini gördü?

– Çox güman ki, yox, üzü mən tərəfə deyildi. Sakitcə uzanmışdı.

– Həmin gün hava necə idi?

– Günəşli idi.

– İtin yatdığı yerə kölgə düşürdü?

– Tam dəqiq yadımda deyil. Bəlkə də fikir verməmişəm.

Vəzir qol saatına baxdı. Saat altıya bir neçə dəqiqə işləmişdi. Sonra isə günə baxdı, gün batmaq üzrə idi. Hadisə də günorta radələrində olduğundan, itin yatdığı yerə gün hökmən düşməli idi. “İt bu qədər kölgəli yer ola-ola niyə günün altında 50-60 dəqiqə uzanıb yatsın ki?” - deyə düşündü. Nə fikirləşdisə, müstəntiqə tərəf dönüb:

– İti hökmən aparıb qanını analiz etmək lazımdır! - dedi.

Müstəntiq siqareti yarımçıq söndürüb, təəccüblü halda:

– Nə üçün? - deyə sual etdi.

– İtin hərəkətində olduqca qəribəlik hiss olunur. Videoda da görünür ki, mərhum evə girəndən sonra it pilləkanların qarşısında uzanıb mərhumu gözləyir. Ancaq

birdən-birə evin sol tərəfindən arxaya doğru qaçır. Daha sonra polislər gələnə kimi ortalıqda görsənmir. Sizcə, bu müddət ərzində it hara gedə bilərdi? Əgər yatıbsa, niyə kölgəlikdə yox, günün altında yatıb? Məncə, burada nəşə müəmma var. Hökmən itin qanını analiz etmək lazımdır, - təcrübəli xəfiyyə dedi.

– Başa düşdüm, bu gün aparıb analiz etdirərik... - müstəntiq yenidən siqareti yandırıb dedi. O, artıq Mehdiyevin bu sualları nə məqsədlə verdiyini anlamışdı. Vəzir yenidən Osman kişiye baxıb sual verdi:

– Evə daxil olandan sonra nə gördünüz?

– Mən bir neçə dəfə: “Cahangir müəllim”, - deyə çağırısam da, səsımə səs vermədi. Sonra zala daxil oldum, Cahangirin sinəsindən qan axırdı. Hadisənin təzə olduğu bəlli idi. Gördüyüm qarşısında şoka düşdüm, nə edəcəyimi bilmədim. Özümü bir təhər toparlayıb həyətə çıxdım. Dərhal polisə zəng edib məlumat verdim...- Osman kişi qəmgin halda cavab verdi.

– Sən bağa yaxınlaşanda nəşə bir güllə səsi eşitdinmi?

– Xeyr, eşitmədim!

– Yaxşı... çox sağ ol!

Polkovnik bir qədər fikirləşəndən sonra müstəntiqə evin arxa tərəfinə baxmağı təklif etdi. Onlar birlikdə

talvardan çıxıb evin arxa tərəfinə getdilər. Reks də onların araxasına getdi. Osman kişi nə qədər Reksi səsləsə də it geri qayıtmadı. Xəfiyyə öncə itin qaçdığı evin sol küncünə getdi. Evlə bağın hasarı arasında iki metrədən bir az çox məsafə olardı. Onun diqqətini hasarın dibində yerə uzadılmış taxtadan düzəlmə kiçik nərdivan çəkdi. Mehdiyev nərdivana baxdıqdan sonra əyilib otların arasına diqqətlə baxmağa başladı. Müstəntiq ayaqüstə ona tamaşa edirdi. Reks də Vəzirin yaxınlığında arxa ayaqları üstündə oturub, quyruğunu bulayırdı. Birdən qəfl nə eşitdisə, qulaqlarını şəkələdi. Yerindən sıçrayıb evin arxasına qaçdı. O yan-bu yana çevrilərək hasara tərəf dayanmadan hürməyə başladı. Polkovnik cəld yerindən qalxıb, itin hürdüyü tərəfə getdi. Müstəntiq də xəfiyyənin arxasına getdi. Mehdiyev itin dayanmadan hürdüyünü görüb, nə fikirləşdisə, nərdivanı götürüb dikəldərək hasara dayadı. Cəld nərdivana çıxaraq hasarın üstündən meşəliyə tərəf baxdı. İtin boşuna hürmədiyini həmin saniyə anladı. Bir nəfər ortaboy oğlan meşəliyə doğru qaçırdı. O, meşəliyə girib gözdən itdi.

– Bu əclaf kim idi? - Vəzir nərdivandan düşüb dedi.

Müstəntiq heyrətlə ona baxıb:

– Kim idi ki? - dedi.

– Bilmədim, bir nəfər cavan oğlan meşəliyə tərəf qaçıb, gözdən itdi.

– Nə işi ola bilər ki, onun burada? - müstəntiq soruşdu.

– Yəqin ki, hasarın dibinə kimi gəlibsə, nəşə məqsədi olub. Keçək hasarın o biri tərəfinə, bəlkə, nəşə aydınlaşdırma bildik.

Osman kişi ilə sahə müvəkkili itin dayanmadan hürdüyünü eşidib onların yanına gəldilər. Müstəntiq vəziyyəti onlara izah etdi. Xəfiyyə hər ikisinə bağda qalmasını tapşırırdı, müstəntiqə: “Gedək, arxaya baxaq”, - dedi. Hər ikisi darvazadan çıxıb, bağın arxasına keçdilər. Hər tərəfə diqqətlə baxan xəfiyyə hasarın dibində yerdən təzə çəkilməmiş nazik siqaret kötüyü tapdı. Birini isə müstəntiq aşkar etdi. Hər ikisinin fərqli siqaret olduğu qənaətinə gəldilər.

Vəzir müstəntiqə baxıb:

– Onlar iki nəfər olublar! - dedi.

– Hə, düzdür! - müstəntiq təsdiqlədi.

Daha bir neçə eyni siqaret kötüyü tapdıqdan sonra əl izlərini götürmək üçün siqaretləri kiçik salafana qoydular.

– Sizcə, onların bura gəliş məqsədi nə ola bilər? - müstəntiq xəfiyyədən soruşdu.

– Mənim zənnimcə, onların fikirləri evdən oğurluq etmək olub... Ancaq oğru da niyə günün günorta çağında gəlsin ki? Yox, bu ağlabatan fikir deyil. Özü də biliblər

ki, biz bağdayıq. Yəqin ki, burada oturub bizim getməyimizi gözləməyiblər. Nəsə başqa məqsədləri ola bilər... - Vəzir də artıq fikrinin qarışdığını hiss etdi.

– Bəlkə, onların bu evdə seyf olmasından və ya qiymətli bir şey olmasından xəbərləri var...

– Ola bilər, mütləq seyfi açana kimi, evi polis nəzarətinə götürmək lazımdır, - Mehdiyev dedi, - hələ biz seyfdə nə olduğunu dəqiq bilmirik.

– Mən indi zəng edərəm, bura polis göndərərlər...

– Hə, mütləq göndərsinlər! Sahə müvəkkilinə tapşır ki, evin qapısını əvvəlki kimi surğuclasın.

Onlar birlikdə gəlib həyəətə daxil oldular. Müstəntiq sahə müvəkkilinə qapını möhürləməyi tapşırırdı. Sahə müvəkkili gedib qapını bağladıqdan sonra əvvəlki kimi surğucladı. Yarım saatdan sonra bir polis maşını gəlib bağın darvazasının qarşısında dayandı. Maşından iki nəfər polis işçisi düşüb bağın həyətinə daxil oldular. Hamı ilə salamlaşdılar. Müstəntiq Zakir Qarayev polis işçilərinə bağı gecə-gündüz nəzarət altında saxlamağı tapşırırdıqdan sonra Osman kişi ilə də sağollaşıb həyətdən çıxdılar. Sahə müvəkkili müstəntiqin maşınına əyləşdi. Polkovnik də öz maşınına minib, bağdan uzaqlaşdılar...

IX Fəsil

Aşkar edibən “izləyici”

Tünd qara rəngli “Mercedes” Tərtər Rayon Mərkəzi Xəstəxanasının girəcəyinin qarşısında dayandı. Polkovnik Mehdiyev maşından düşərək iti addımlarla xəstəxananın həyətinə daxil oldu. O, xəstəxananın binasına tərəf gedərkən qol saatına baxdı. Gecə saat 11 idi. Dörd saat olardı ki, Qubadan çıxmışdı. Cahangir Əliyevin bağına baş çəkdikdən sonra otelə qayıdarkən atası ona zəng edib, Camalın xəstələndiyini və uşağı xəstəxanaya apardıqlarını bildirmişdi. Vəzir otelə gedib kompyuterini götürdükdən sonra bir başa bura gəlmişdi. O, yol boyu çox düşüncəli görünürdü. Hətta bir neçə dəfə arxadan gələn maşınların siqnalı da onu fikrindən yayındırmamışdı. Ya oğlunu düşünürdü, ya da ki, Əliyevin bağında tapdığı seyfin hansı sirlər gizlədə biləcəyini, buynuzdakı əl izinin kimə məxsusluğunu, həmçinin meşəyə qaçan naməlum şəxsin kim olmağını, ora nə üçün gəldiklərini fikirləşirdi. Düşüncələri o qədər qarışıq idi ki, yolda dayanıb şam yeməyini belə yeməmişdi, ancaq ac olduğunu da demək olmazdı...

Xəstəxana binasının girəcəyinə çatanda qarşısına qonşuları Vüqar çıxdı. 19-20 yaşında olan bu cavan oğlan

Vəzirin sinif yoldaşı, həm də məktəb illərində dostu olan İlqarın oğlu idi. Vüqarla salamlayıb hal-əhval tutdu. Mehdiyev İlqarı soruşdu. Vüqar atasının dünən Moskvaya getdiyini bildirdi. İlqar hərbi xidməti qurtardıqdan sonra əmisinin köməkliliyi ilə Moskvaya getmişdi. O, orada əmisi ilə bərabər kiçik bizneslə məşğul olurdu. Əmisinin oğlan uşağı olmadığından İlqarı öz oğlu kimi bilirdi. Ancaq əmisi infakt keçirib dünyasını dəyişdikdən sonra onun üzərinə çox məsuliyyət düşmüşdü. O, əmisinin kiçik biznesinə təkbaşına nəzarət etməli idi. Həm də onun yetim qalan iki balaca qızına sahib çıxmalıydı. Elə oldu ki, əmisi yoldaşı orada olan ev-eşiklərini satıb, öz dədə-baba evinə qayıtmalı oldu. Ancaq ərinin kiçik dükənini satmadı, onu İlqara işlətməsi üçün verdi. İlqar da həm dükanı işlədir, həm də imkanı olduqca əmisi arvadına maddi yardım göstərirdi. Beləcə, o, kiçik dükanı öz hesabına böyüdərək böyük biznes qura bildi. Artıq Moskvada onun bir neçə irihəcmli marketi var idi. Gəliri də kifayət qədər idi. O, Tərtərdəki ata evini sökdürüb yerində daha müasir, dəbdəbəli ikimərtəbə ev tikdirmişdi. Oğlu Vüqara da universitetə qəbul olması münasibəti ilə son model “BMW” markalı avtomobil almışdı. Elə Vüqar da həmin maşınla Camalı, Rəhim kişinin xahişi ilə xəstəxanaya gətirmişdi. Onların ailəvi gediş-gəlişləri var idi. Bir-birlərinə işləri düşəndə canla-başla köməklik göstərirdilər. İlqar Moskvada olarkən Vəzirin də ona çox köməkliliyi dəymişdi. Vəzir biləndə ki,

oğlunu Vüqar xəstəxanaya gətirib, ona təşəkkür edib, uşağın vəziyyətini soruşdu. Vüqar Camalın vəziyyətinin yaxşı olduğunu, hal-hazırda həkim nəzarətində olduğunu bildirdi. Onlar birlikdə gəlib Camalın olduğu otağa daxil oldular. Onları ilk qarşılayan Rəhim kişi oldu. Camal xəstəxana çarpayısında uzanmışdı. Anası Leyla da onun sol tərəfində çarpayıda oturub sağ əlini Camalın alınına qoymuşdu. Vəzir atası ilə salamlaşdı:

– Camal nətərdir? - deyə soruşdu.

– Şükür, yaxşıdır, bir az özünə gəldi, - Rəhim kişi dedi.

Vəzir çarpayıya yaxınlaşdı, Leylaya:

– Qızdırması var yenə? - deyərək əyilib Camalın üzündən öpdü. Bir qədər rəngi qaçan uşağın üzünə xoş təbəssüm gəldi.

– Yox, həkim antibiotik vurandan sonra qızdırması düşdü.

– Hə, lap yaxşı, - Vəzir dedi, - həkim nə deyir? Evə buraxacaqlar, yoxsa burda qalmalı olacaq?

– Yox, həkim dedi ki, bir az özünə gəlsin, apararsınız evə. Bir də bir neçə dənə dərman yazdı, - Leyla cavab verdi.

– Yaxşı! Mən həkimlə danışım, görüm nə deyir...

Vəzir həkimlə danışdıqdan sonra Camalı xəstəxanadan çıxardaraq evə gətirdilər. Onları Güləfət xanım qarşıladı. Vəzir anası ilə görüşüb, vanna otağına keçərək əl-üzünü yudu. O, olduqca yorğun görünürdü. Leyla uşağı yatızdırdıqdan sonra mətbəxə keçib çay dəmlədi. Zalda Vəzir anası və atası Rəhim kişi ilə söhbət edirdi:

– Yenə qayıdacaqsan Bakıya? - Güləfət xanım soruşdu.

– Hə, yəqin ki, sabah qayıdacam, - Vəzir dedi, - işlərimi hələ yekunlaşdırmamışam.

Ailəsi onun Qubada olduğunu bilmirdi. Ümumiyyətlə, polkovnik öz işindən ailəsinə danışmağı xoşlamırdı. Nəinki ailəsinə, o, çalışırdı ki, heç kimə bu barədə danışmasın. Hətta xəfiyyə olduğunu, qəddar cinayətkarlara qarşı mübarizə apardığını belə bilmirdilər. Bildikləri yalnız onun polkovnik olması və Rusiya Baş Cinayət-Axtarış idarəsinin şöbələrinin birində rəis işləməsi idi...

Leyla əlində məcməyi zala daxil oldu. O, çayları stolun üzərinə qoyub:

– Ac deyilsən ki? Yemək gətirim? - deyə Vəzirdən soruşdu.

– Yox, sağ ol! Bu gün nəşə iştaham yoxdu.

Leyla başqa söz soruşmayaraq məcməyini götürüb zaldan çıxdı. O, utancaq idi. Xüsusilə, qayınatasının yanında əri ilə danışmağı xoşlamırdı. Bunu özünə ayıb bilirdi. Leyla Rəhim kişiyyə böyük hörmət bəsləyirdi. Onu öz atasından, demək olar, ayırmırdı. Rəhim kişi də Leylaya öz qızı kimi münasibət göstərirdi. Güləfət arvad da gəlinini hədsiz bəyəniirdi. Axı o özü almışdı oğluna Leylanı. Oğlunu razı salmaqdan ötrü çox dəridən-qabıqdan çıxmışdı. Axır ki, istəyinə nail ola bilmişdi. Ancaq Vəzirin evlənmək fikri yoxuydu. O, bilirdi ki, bu işlə ev, ailə, uşaq tutmur. Xüsusilə, həmkarı “Qara Xəfiyyə”nin başına gələn faciəli hadisədən sonra çox sarsılmışdı və qətiyyənlə evlənmək fikri yox idi. Amma anasının istəyini geri çevirə bilməzdi. 35 yaşı olanda o, anasının istəyi ilə Leylanı görmək üçün xəstəxanaya getdi. O, ilk dəfə xəstəxanada Leyla ilə qarşılaşanda daxilində xoş bir hiss keçirdi. Ağbəniz, uzunsaq, gülərkən yanaqları batan Leylanı görəndə onun evlənəcəyi qadın ola biləcəyini düşünmüşdü. Elə Leylanın da ilk baxışdan Vəzirdən xoşu gəlmişdi. Düzdür, ona Vəzirin şəkillərini göstərmişdi Güləfət arvad, ancaq ilk dəfə idi ki, onunla qarşılaşırdı. Ciddi görkəmi olan Vəzir ilk vaxtlarda bir qədər soyuq münasibət göstərdi Leylaya qarşı. Onun xasiyyəti bundan o tərəfə keçməyə imkan vermirdi. Ancaq elə Leyla da onun ciddi olmağından xoşlanmışdı. Beləcə, onlar Güləfət arvadın səyi nəticəsində ailə həyatı qurdular.

Olduqca xoşbəxt idilər. Camal dünyaya göz açandan sonra onlar daha da bir-birlərinə bağlanmışdılar. İlk dəfə Vəzir xəstəxanada oğlunun üzünü görəndə o, bir qədər kövrəlmiş, Allaha sonsuz şükür etmiş və daxilən öz anasına minnətdarlıq hissi keçirtmişdi. “Yaxşı ki, anamın sözünə qulaq asdım”, - deyə düşünmüşdü...

Səhər çarpayıda üzüqoylu yatan Vəziri yuxudan telefonuna gələn ardıcıl ikinci zəng oyatdı. O, gecə atası ilə söhbət edib, çay içdikdən sonra gedib yatmışdı. Çox yorğun idi. Səhər də onu yuxudan heç kim oyatmamışdı. Birtəhər ayılıb qarşısındakı divara vurulmuş saata baxdı. Saat ona beş dəqiqə qalmışdı. Durub telefonu masanın üzərindən götürənə kimi telefon zəngi kəsildi. Telefonu götürüb zəng edənə kimliyinə baxdı. Müstəntiq Zakir Qarayev idi. O, özü müstəntiq zəng etdi, bir neçə dəfə çağırdıqdan sonra Zakir cavab verdi:

- Sabahınız xeyir, Mehdiyev! - dedi.
- Sabahınız xeyir!
- Haradasınız? - müstəntiq soruşdu.
- Tərtərdəyəm, dünən gəlmişəm.
- Xeyirdirmi?
- Uşağın qızdırması varıydı, ona görə gəldim.
- Allah şəfa versin! Yaxşıdırmı indi?

– Çox sağ ol! Şükür yaxşıdır.

– Lap yaxşı. Sizə çox vacib məlumatlarım var...

– Hə, buyurun...

– Dünən gecə aparıb əl izlərini ekspertizaya verdim.

Bu gün ekspertlərin rəyi çıxdı...

– Aha... - xəfiyyə maraqla qulaq asırdı.

– Buynuzdakı əl izi mərhuma məxsus deyil. Hələlik, kimə məxsus olduğunu bilmirik, - müstəntiq həyəcanlı halda dedi.

– Bəs siqaretdəki əl izləri?

– Təəssüf ki, onu da müəyyənləşdirə bilməmişik, ancaq ekspertlər yoxlayıb, buynuzdakı əl izi ilə eynilik təşkil etmir.

– Buynuzdakı əl izini Osmanla, Akifin əl izləri ilə tutuşdurublar?

– Bəli araşdırıblar, onlara məxsus deyil...

– Aydındır! İtin qanını analizə göndərdiniz? - Vəzir yenidən sual verdi.

– Dünən göndərmişəm, yəqin bir-iki saata cavabı çıxar.

– Cavab çıxan kimi, mütləq mənimlə əlaqə saxlayın...

Telefon əlaqəsi kəsildi. Vəzir telefonu masanın üzərinə qoyub paltarını geyinməyə başladı. Sonra vanna otağına keçib əl-üzünü yudu. Güzgüdə bir qədər özünə baxdı. Dünənki yorğunluq bir az canından çıxmışdı, deyəsən. Özünü nisbətən daha gümrah hiss edirdi. Ancaq müstəntiqlə danışandan sonra yenidən beynində düşüncələr canlanmağa başlamışdı. Buynuzdakı əl izi mərhuma məxsus deyilsə, bəs, kimə məxsusdur? Mərhumun bağ evinə pul gətirməsində məqsədi nə olub? O, seyfdən kimlərin xəbəri ola bilər? Meşəyə qaçan adam və onun ortağı kim ola bilər axı? Onlar nə məqsədlə ora gəlirlər? Onların bu hadisədə rolu ola bilərmi? Hadisə olan günü itə, həqiqətənmi, yuxu dərmanı verirlər? Artıq bir neçə gün keçib, itin qanında yuxu dərmanını ekspertlər müəyyənləşdirə biləcəkmidi? Cavabı olmayan suallar o qədər idi ki, o, tez bir zamanda Bakıya gedib, Cahangirin ailə üzvlərini dindirməklə ən azı bir neçə suala cavab tapmaq istəyirdi...

O, vanna otağından çıxıb, yenidən yataq otağına keçdi. Masanın üstündə olan telefonunu götürən zaman Leyla otağa girdi:

– Sabahın xeyir! - dedi, - Vüqar gəlib, səni həyətdə gözləyir...

– Neynir ki, məni? - Vəzir soruşdu.

– Bilmirəm, nəşə sözü var sənə. Çox təlaşlı görənir.

– Aha...denən gözləsin gəlirəm...

Leyla otaqdan çıxdı. Vəzir telefonu cibinə qoydu, saatını qoluna bağladı və otaqdan çıxdı. Vüqar talvarda oturub onun gəlməsini gözləyirdi. Vəziri görəndə kimi ayağa qalxıb salamladı.

– Xeyirdimi, Vüqar? - Vəzir soruşdu.

– Vallah, əmi, xeyir olub-olmamasını bilmirəm, ancaq bunu sizə deməyə özümə borc bildim...

– Hə, buyur, de, nə olub ki? - Vəzir maraqlı baxışlarla dilləndi.

– Dünən mən xəstəxanadan çıxandan sonra evə bir qədər gec qayıtdım, gecə saat bir olardı. Maşınla gələrkən sizin hasarın dibində bir nəfər gördüm. O, hasara çıxıb həyətdə bir xeyli baxdı. Mənim maşınımı görəndə kimi cəld hasardan düşüb, maşına əyləşərək oradan uzaqlaşdı, - Vüqar həyəcanlı halda dedi.

– Kim olduğunu görə bildin?

– Yox, görə bilmədim qaranlıq idi, ancaq hündürboy cavan oğlana oxşayırdı, - Vüqar qeyri-müəyyən cavab verdi.

– Bəs maşın nə idi? O, tək idi?

– Ağ rəngli maşın idi, “Hunday”a oxşatdım. Ancaq nömrəsini oxuya bilmədim. Məncə iki nəfər idilər.

– O biri harada idi?

– Onu görə bilmədim, hasardan boylanan adam məni görən kimi düşüb maşının sağ qabaq tərəfinə əyləşdi. O oturan kimi maşını sürüb getdilər, yəqin ki, o biri sükan arxasında əyləşmişdi.

– Hə, məntiqlə düzdür! - Vəzir təsdiqlədi. O, daha bir söz soruşmayaraq dərin fikrə daldı. Bir qədər sükutdan sonra yenidən Vüqar dilləndi:

– Onlar getdikdən sonra mən öz darvazamızın qarşısında maşını saxladım. Bir xeyli maşında gözlədim. Ancaq onları daha görmədim...

– Çox sağ ol, Vüqar, xəbər etdiyin üçün... - Vəzir minnətdarlıq bildirdi.

Vüqar sağollaşib həyətdən çıxdı. Vəzir yenidən talvarda əyləşib fikirləşməyə başladı. “ - Bunlar kim ola bilər axı? Kimlədirsə, deyəsən, məni qarabaqara təqib edirlər. Ancaq məni izləyirlərsə, onlar gözümdən necə yayına biliblər? “Hunday”...?! Hə, Vüqarın deməyinə görə maşın “Hunday” olub. Bu mənim bir neçə dəfə rastlaşdığım “Hunday” olmasın?! Bir dəfə, səhv etmərsə, Qubaya gedərkən yolda məni təqib etmələrini fikirləşmişdim. Daha sonra həmin maşını müstəntiqlə görüşəndə gördüm. Özü də iki nəfər idilər. Bu təsadüf ola bilməz. Onlar məni izləyirlər. Daha sonra meşəyə qaçan adam və onun ortağı... İndi isə mənim arxamca buraya

gəliblər. Bunlar eyni adamlar ola bilər. Axı məni izləmək kimin nəyinə lazımdır? Bəlkə, general izlədir? Yox, general məni niyə təqib elətdirsən ki? Bu, ağlabatan fikir deyil. Və yaxud da bu cinayət hadisəsi ilə əlaqəli olan şəxslər məni təqib elətdirə bilərlərmi? Əlbəttə, bilərlər. Yəqin ki, mənim bu təhqiqata baş qoşmağım onlara sərf etmir...”

Vəzir bir qədər düşünəndən sonra yerindən qalxıb həyətdə saxladığı “Mercedes”ə tərəf getdi. Maşının önündə dayanıb bir xeyli ona tamaşa etdi. Nə fikirləşdisə, aşağı əyilərək dizlərini yerə qoyub, maşının alt hissəsinə baxdı. Ancaq maşının detallarından başqa, fərqli heç nə görə bilmədi. Ayağa qalxıb maşının sağ tərəfinə keçdi, yenidən çömələrək baxmağa başladı. Onun diqqətini yenə heç bir şey çəkmədi. Bu zaman təsədüfən əli kiçik nəyəsə dəydi. Onu görmək mümkünsüz idi. Əli ilə tərpətməyə çalışarkən, o yerindən qoparaq ovcunun içinə düşdü. Cəld dikələrək təəccüblü baxışlarla ovcunun içindəkinə baxdı. Dərhal da bunun “izləyici” cihaz olduğu qənaətinə gəldi. O axtardığını tapmışdı. Və zənninin onu aldatmadığına bir daha əmin oldu...

X Fəsil

Akıfın gözlədiyi adam

Polkovnik Mehdiyev, maşının güzgülərindən tez-tez arxaya göz qoyurdu. Ancaq iki saat olardı ki, Tərtərdən çıxdığı, hələ də onu təqib edənlərin arxasınca gəldiklərini görə bilməmişdi. O, “Mercedes”in alt hissəsində “izləyici” cihazı tapdıqdan sonra onu qırıb tullamamış, işlək vəziyyətdə təkrar öz yerinə qoymuşdu. Onların kim olduğunu, nə üçün onu qarabaqara izlədiklərini hökmən müəyyənləşdirməli idi. O, bilirdi ki, onu izləyənlər olduqca professional adamlardı. Əgər “GPS”-i qırıb atsa idi, onu izləyənlər mütləq bunu anlayacaqdılar. Və o, bununla heç bir şey əldə edə bilməyəcəkdi. Ancaq onu təkrar yerinə qoymaqla çox şey əldə edə bilirdi. Ən azından onu kimin və ya kimlərin izlətdirdiklərini bilmək olardı. Axır-əvvəl onları tora salacaqdı. Həm də hər kimlədirsə, onu təqib edənlər, hökmən onları öz ailəsinin yaxınlığından uzaqlaşdırmaq lazım idi. O, ailəsi üçün olduqca nigaran idi. Onları tək qoyub, Bakıya getməyinin düz olub-olmamağını hələ tam qətiləşdirməmişdi. “Bəlkə, ailəsini də özü ilə aparsın” - deyə yol boyu düşünmüşdü də. Lakin orda onu nə gözlədiyindən xəbərsiz idi. Xüsusilə, onu izləyənlərin nə dərəcədə təhlükəli ola biləcəyini tam müəyyənləşdirməmişdi. Belə olan halda

ailəsini də özü ilə apararaq onları təhlükənin içinə sala biləcəyindən ehtiyatlanmışdı...

Onu düşüncələrdən telefon zəngi ayırdı. Zəng edən müstəntiq Zakir Qarayev idi. O, maşını yolun kənarında saxlayıb, zəngə cavab verdi:

– Bəli! Eşidirəm...

– Bir daha salam, Mehdiyev! Narahat etmirəm ki? - müstəntiq dedi.

– Əleyküm salam, yox, buyurun...- Vəzir güzgüdən arxaya baxa-baxa cavab verdi. Onun fikri hələ də arxadan gələn maşınlarda qalmışdı.

– Mən sizin məntiqi düşüncə qabiliyyətinizə heyran qalmışam, artıq sizə qibtə edirəm... - müstəntiq etiraf etdi.

– Bu iltifatın səbəbi nədir ki, belə? - Mehdiyev soruşdu.

– Sizin it barəsində düşüncəniz özünü doğrultdu...

Vəzir güzgüdən gözünü çəkib:

– Yəni demək istiyirsiniz ki, itin qanında yuxu dərmanı aşkarlanıb? - təəccüblü halda soruşdu.

– Bəli! Elədir ki, var! Ekspertizanın rəyinə görə, itin qanında cüzi də olsa yuxu dərmanının izləri aşkarlanıb, - Qarayev dedi, - artıq mən də sizin sayənizdə əminəm ki, Cahangir Əliyev intihar etməyib, hansısa cinayətkarın

qurbanına çevrilib. Ancaq məni düşündürən daha bir məqam var ki, o da kamera görüntüləridir. Əgər itə yuxu dərmanı veriblərsə, bəs evə necə daxil olublar...?

– Məncə bunun da bir məntiqi izahı var. Hər şey olduqca professional şəkildə aparılıb. Görüntülərə müdaxilə olub-olmamasını yoxlamısınız?

– Təəssüf ki, xeyr!

– Niyə araşdırmamısınız ki?

– Sözüün açığı, mərhumun intihar etməsinə o qədər əmin idik ki, buna lüzum bilmədik...

– Çox naxağ, indiyə kimi yoxlatdırmamısınız. Mütləq təcili olaraq kamera görüntülərini ekspertizaya göndərin, xüsusilə, evin girəcəyinə baxan kamera görüntülərini diqqətlə araşdırırsınlar...

– Oldu, mütləq elə indi göndərəcəyəm.

– Çalışın, görüntüləri Bakıya göndərin, qoy orada araşdırırsınlar, - polkovnik məsləhət verdi.

– Yaxşı, Bakıya göndərərəm, - müstəntiq razılaşdı.

Onlar sağollaşdıqdan sonra telefon əlaqəsi kəsildi. Amma hələ də bilmirdilər ki, hər ikisinin telefon danışığı diqqətlə dinlənilir. Və bu danışq hər ikisi üçün nə dərəcədə təhlükəli ola bilər, onu da zaman göstərəcək...

Artıq müstəntiq Qarayevə və polkovnik Mehdiyevə

aydın idi iki, Cahangir Əliyev intihar etməyib. Ya hansısa cinayətkarın qurbanına çevrilib, ya da ki, intihara təhrik edilib. Kamera görüntülərinə müdaxilə olduğunu biləndən sonra buna daha da əmin olacaqdılar. Əmin olduqları bir şey var ki, o da həmin günü Cahangir Əliyevdən başqa o evdə kimlərinsə iştirakı idi. Ancaq onların ora gəliş məqsədi, Cahangir Əliyevin nə səbəbdən öldürülməsi və bu işin nə cür belə professionallıqla yerinə yetirilməsi müəmma olaraq qalırdı. Və bu müəmmanı çözmək üçün daha dərinədən təhqiqat aparmaq lazım gələcəkdi...

Polkovnik Mehdiyev müstəntiqlə danışıb qurtardıqdan sonra bir qədər düşünərək yenidən yoluna davam etdi. Hələ də tez-tez güzgülərdən arxadan gələn maşınlara nəzər yetirirdi. Ancaq görmək istədiyi “Hunday”ı hələ görə bilməmişdi. Yəqin ki, “GPS” olduğundan böyük məsafə saxlayaraq izləyirlər-deyə düşündü. Çünki yaxşı bilirdilər ki, təcrübəli xəfiyyəni yaxından izləmək onları aşkara çıxarda bilər. Lakin artıq aşkar edilmişdilər. Bir dənə qalır onların kim olmağı və nə üçün xəfiyyəni belə qarabaqara izləmələrini bilmək...

Polkovnik saat üçə on dəqiqə qalmış Bakının mərkəzi hissəsində yerləşən otellərin birinin qarşısına çatdı. O, bu otelə daha əvvəl bir neçə dəfə gəlmişdi. Burada göstərilən xidmət onu hədsiz qane edirdi. Ona görə hər dəfə Bakıya təşrif buyuranda məhz bu oteldə

qalmağa üstünlük verirdi. O, maşını otelin açıq səma altında olan avtodayanacağında saxladı. Avtodayanacağa 24 saat bir neçə ədəd müşahidə kamerası və gözətçilər nəzarət edirdi. Polkovnik Mehdiyev maşından düşərək ətrafına bir xeyli nəzər yetirdi. Günorta olduğundan hava isti idi. Maşının arxa qapısını açıb kompyuterini götürdü, maşını açarla klidləyəndən sonra otele qalxdı. Nömrə sifariş verib, üçüncü mərtəbədə olan otağına çıxdı. Onun burada çox qalmaq fikri yox idi, otağın qapısını bağlayaraq arxa qapıdan həyətə çıxdı. Qarşı yola keçərək taksi saxlatdırıb oteldən uzaqlaşdı...

* * *

Telefon danışığından sonra Akif Quluyev çox narahat görsənirdi. Evdə aram-aram o baş-bu başa gedib-gəlirdi. Ona az öncə general zəng edib: “Cahangirin intihar hadisəsini araşdıran ekspert sizə gələcək, ona nə lazım olsa, kömək edərsən!” - deyə bildirmişdi. Akifin 34-35 yaşı olsa da, ancaq, demək olar ki, xasiyyəti uşaq xasiyyətinə oxşayırdı. O, evinə gələcək tanımadığı adamın suallarına nə cavab verəcəyini düşünməkdən bir təhər olmuşdu. O, izahatında da yazmışdı ki, mərhum onu patron almaq üçün göndərib, o da patron alıb qayıdarkən yolda maşının təkəri boşaldığından yolda ləngiyib. Polislər də onu maşının təkərini dəyişdirərkən gördüyündən, alibinin olduğunu çox gözəl anlayırdı. Ona görə də daxilində bir qədər rahatlıq hissi vardı. Və

ekspertin suallarına canla-başla cavab verməyi özünə borc bilirdi. Altı ilə yaxın Cahangirin sürücüsü olmuşdu. Onunla çox yeri gəzib-dolaşmış, yol yoldaşı olmuş və onun sayəsində, demək olar ki, bu günə gəlib çıxmışdı. Akif hərbi xidməti qurtardıqdan sonra öz rayonlarında atasına məxsus taksi ilə kənddən rayona sərnəşin aparıb gətirirdi. Bununla az da olsa, gündəlik yemək-içmək xərcini çıxarda bilirdi. Ancaq evləndikdən və uşaq sahibi olduqdan sonra problemlər, qayğılar daha da artmağa başladı. Özündən balaca olan qardaşı da ailə həyatı qurduqdan sonra ata evindən çıxmaq qərarına gəldi. Ailəsi ilə birlikdə Bakıda tutduğu kirayə evində yaşamağa başladı. Tez bir zamanda tikinti şirkətində sürücü işinə düzəldi. Gecələr isə imkanı olduqca taksiçilik edirdi. Beləcə, çətinliklə də olsa, yarıac, yarıtux dolana bilirdilər. Bir gün işlədiyi tikinti şirkətinin rəhbərinə, yəni Cahangir Əliyevə şəxsi sürücü lazım olduğunu bildirdilər. Və Cahangir Əliyevə yaxın adamlardan biri Akifə bu işi məsləhət bildi. Cahangir Əliyev də razı olandan sonra onu şəxsi sürücüsü etdi. Və tez bir zamanda Cahangirin rəğbətini qazandı. Əliyev bir müddətdən sonra Akifə tikdirdiyi binaların birindən iki otaqlı ev hədiyyə verdi. Kirayə yaşamaqdan canı qurtaran Akifin günü-gündən güzəranı yaxşılaşdı, maaşı da kifayət qədər idi. Ancaq Cahangirin ölümündən sonra çox sarsılmış, hələ də özünü toparlaya bilmirdi. Bir işlə də məşğul olmamışdı...

Akifi düşüncələrdən qapının zəngi ayırdı. O, cəld oturduğu divandan qalxıb dəhlizə keçərək qapını açdı. Qarşısındakı 40-41 yaşlarında ortaboy, ciddi görkəmi olan, əyninə tünd qara ayaqqabı ilə, tünd qara şalvar və ağ qısaqol köynək geyinmiş şəxs idi. Səliqə ilə yana daranmış gur qara saçları və nazik bıığı üzünə xüsusi zəhm verirdi. Qolundakı qızılı rəngli saat da diqqət cəlb edirdi. Bu şəxs polkovnik Vəzir Mehdiyev idi. Hər ikisi özünü təqdim edəndən sonra Akif polkovniki içəri dəvət etdi. Onlar zala keçdilər. Akif polkovnikə divanda əyləşməyi məsləhət biləndən sonra Mehdiyev divanda oturdu. Akif isə divanla qarşı-qarşıya qoyulmuş kreslodə əyləşdi. İlk olaraq Mehdiyev sözə başladı:

– Mən qeyri-rəsmi olaraq Cahangir Əliyevin intihar hadisəsini araşdırıram. Sizin yazdığınız izahatla da tanış olmuşam. Lakin mənim üçün qaranlıq qalan bəzi məsələləri sizin özünüzdən öyrənmək üçün buraya gəlmişəm... - dedi.

– Xoş gəlmisiniz, nə lazımdırsa, soruşa bilərsiniz, - Akif bir qədər rahatlıqla dedi.

– Lap yaxşı, mən bilmək istəyərdim ki, siz mərhumun neçə ildir şəxsi sürücüsü işləyirsiniz? - polkovnik sual verməyə başladı.

– Hardasa altı ilə yaxın olar... - Akif bir qədər fikirləşəndən sonra cavab verdi.

– Altı ilə yaxın Cahangir Əliyevin sürücüsü olmusunuzsa, onda, demək ki, onun xasiyyətinə azdan-çoxdan bələdsiniz... - Mehdiyev dedi.

– Bəli, rəhmətlik çox gözəl insan idi, Allah ona qəni-qəni rəhmət eləsin. Mən onu öz atam kimi bilirdim. Çox kömək edib mənə, çox ürəyiaçıq, sadəlövh insan idi. Gördüyünüz bu evi də o, bağışlayıb mənə.

– Çox gözəl, xeyirli olsun!

– Çox sağ olun! - Akif astadan başını tərpətdi.

– Yaxşı, belə deyək də, sənin fikrincə onun kiminləsə düşmənçiliyi olubmu?

– Yəni, mən bildiyim qədəri ilə olmayıb!

– Bəs, son vaxtlar hərəkətlərində bir qəribəlik hiss etmirdiniz ki?

– Demək olar ki, xeyr!

Akifin həyat yoldaşı qonağa: “Xoş gəlmisiniz!” - deyib, çayları, qənd və konfetlə dolu qabı kiçik şüşə masanın üzərinə qoyduqdan sonra otaqdan çıxdı. Mehdiyev yenidən sual etdi:

– Mərhumun Qubadakı bağ evinə ilk dəfə nə vaxt getmisiz?

– O bağ evi tikiləndə Cahangir müəllimlə tez-tez gedirdik, hardasa dörd ilə yaxın olar... - Akif bu sualın mahiyyətini dərk etmədiyindən bir qədər ötəri cavab verdi. Ancaq bu sualın cavabı təcrübəli xəfiyyə üçün olduqca vacib idi.

– Yəni belə çıxır ki, o evin tikintisində siz də yaxından iştirak etmisiniz...

– Bəli!

– Sizcə, mərhum Cahangir Əliyev o bağ evində hər hansısa bir gizli saxlanc yeri, seyf düzəltdiribmi? - polkovnik Mehdiyev gözünü həmsöhbətinin gözündən çəkməyərək sual etdi. Akifin bu suala verəcəyi reaksiya onun üçün olduqca maraqlı idi.

– Bu barədə dəqiq məlumatım yoxdur... - Akif bir qədər qeyri-müəyyən cavab verdi və bir neçə saniyə aradan sonra əlavə etdi, - ancaq ola bilər ki, düzəltdirsən, - dedi. Akifin özü üçün də həmişə bu sualın cavabı maraqlı olub. Çünki o, bir neçə dəfə Cahangirin çantada oraya pul gətirdiyini görüb. Ancaq onun bu pulları harada gizlətdiyi haqqında məlumatı olmayıb.

– Nəyə əsasən deyirsiniz ki, ola bilər, düzəltdirsən? - Polkovnik soruşdu və qənd qabından qənd götürüb çayını içməyə başladı. Akif bir qədər duruxdu. Bir anlıq bu suala nə cavab verəcəyini düşünməyə başladı.

Cahangirin hər dəfə o bağ evinə pul apardığını desin, yoxsa deməsin...

– Tam dəqiq deyə bilmərəm, sadəcə, məntiqlə fikirləşsək, belə bir saxlanma yeri düzəltdirə bilər. Çünki indi əksər imkanlı adamlar öz evlərində seyf düzəltdirirlər... - dedi.

– Yaxşı, hadisə olan gündən bir gün qabaq siz mərhumla həmin bağ evinə gəlmisiniz...

– Bəli! - Akif təsdiqlədi.

Vəzir sözüünə davam etdi:

– Həmin günü mərhum özü ilə oraya nəşə gətirmişdimi? - polkovnik sual etdi və əlindəki yarımçıq stəkanı masanın üzərinə qoydu.

– Əlində ancaq idman çantası gördüm, - Akif qısa cavab verdi.

– Sizcə, o idman çantasında nə gətirə bilərdi? - Vəzir yenidən Akifə diqqətlə nəzər yetirib, onun verəcəyi cavabı gözlədi.

Akif masanın üzərində olan çayını götürüb bir qurtum aldı. Ancaq çay, deyəsən, soyumuşdu və onu yenidən masanın üzərinə qoydu. Bəlkə də, bununla bir qədər verəcəyi cavabı fikirləşmək üçün vaxt qazandı. “Axı, mən niyə hər şeyi açıb demirəm ki, özümü də çətinə salıram. Təcrübəli xəfiyyə bu sualları verirsə,

deməli, bildiyi bir şeylər var. Ən yaxşısı, hər şeyi olduğu kimi damışmaqdır...” - deyə düşündü.

– Açığı desəm, mən o bağa Cahangir müəllimin çantada pul gətirdiyi qənaətinə gəlmişdim, - dedi və əlavə etdi, - mənəcə, elə həmin gün də çantada pul gətirmişdi...

Polkovnik diqqətlə qulaq asdıqdan sonra:

– Xahiş edirəm, mənimlə açıq danışın, yəni bildiyiniz, gördüyünüz nə varsa, heç nəyi məndən gizlətməyin, - polkovnik bariton səslə amiranə dedi və bir qədər aradan sonra yenidən sual etdi:

– Onun oraya pul gətirdiyi qənaətinə nə vaxt gəlmisiniz? Öz gözünüzlə görmüsünüzmü pulları?

Bir qədər uşaq kimi rəngi qızaran Akif cavab verdi:

– Bir-iki il olar ki, biz hər dəfə o bağ evinə gələndə Cahangir müəllim o çantanı da özü ilə gətirirdi. Bir dəfə, təsadüfən, çantanı maşının baqajından götürəndə onun ağzı bir az açıq idi və mən orada pul paçkalarını gördüm. Allaha and olsun ki, heç pullara toxunmadım. Çantanı götürüb həmişəki kimi Cahangir müəllimə verdim. O da çantanı alıb evə apardı, - dedi.

– Sizdən başqa Cahangirin o evə pul gətirdiyini, kim bilə bilər?

– Vallah, bu barədə məlumatım yoxdur.

– Yaxşı, siz bu haqda kiməsə demisinizmi?

– İki balamın canı üçün, heç kimə heç nə deməmişəm... - Akif müticəsinə cavab verdi.

– O evə sizdən başqa kimlər gedib-gəlirdi?

– Həmişə Cahangir müəllimlə mən getmişəm, bir dəfə də beş-altı ay bundan qabaq oğlu İbrahimi də aparmışdı özü ilə. Bir gün qalıb, qayıdıb gəldik.

– Oğlu İbrahimi nə səbəbə aparmışdı ora?

– Səhv etmirəmsə İbrahimin ad günü idi, onun üçün Qubada qonaqlıq təşkil etmişdi. Restoranda yeyib-İçdikdən sonra İbrahim ilə birlikdə həmin bağ evinə getdik. O, birinci dəfə idi ki, o evi görürdü. Həmin gecəni orada qalıb, səhəri gün çıxıb gəldik...

– Başqa heç kim getməyib o bağ evinə?

– Mən gördüyüm ancaq İbrahim olub, başqa kiminsə gedib-getməməyindən xəbərim yoxdur.

– Hadisə olan gün haqqında nə deyə bilərsiniz?

– Mən Osman dayı ilə həyətdə oturmuşdum, rəhmətlik də yanımıza gəldi. Nahar etdikdən sonra Cahangir müəllim mənə bildirdi ki, tufəngin patronu az qalıb, gedib şəhərdən patron alıb gətirim. Mən şəhərə patron almağa getdim, qalanından xəbərim yoxdur. Bir də o vaxt qayıtdım ki, rəhmətlik artıq intihar etmişdi.

– İzahatda yazmısınız ki, qayıdarkən maşının təkəri boşalıb, ona görə ləngimisiniz...

– Bəli, mən patron alıb qayıdarkən bağa iki-üç kilometr qalmış maşının qabaq sağ təkəri boşalmışdı. Maşını qırağa verib, təkəri dəyişdirərkən polislərin mənim yanımdan ötüb keçdiyini gördüm. Heç ağılıma belə gətirə bilməzdim ki, o polislər bizə gedir...

– Təkərin boşalmasının səbəbi nə idi? - Mehdiyev soruşdu.

– Tam dəqiq bilmədim, yəqin ki, mismar batmışdı...
- Akif dedi.

– Təkər boşalmamışdan qabaq maşını hardasa saxlamamısınız ki?

– Ondan bir beş-on dəqiqə qabaq yolda saxlamışdım.

– Nə səbəbə görə saxlamışdınız? - polkovnik maraqla soruşdu.

– Bir nəfər əl elədi, mən də saxladım, dedi ki, benzinim qurtarıb, yolda qalmışam, xahiş edirəm, mənə bir az benzin verəsiniz. Mən də maşından iki litr benzin çəkib verdim ona. Sonra yoluma davam elədim.

– Sizi saxlatdıran adamın görkəmi necə idi? Maşını nə idi?

Akif bir qədər düşünəndən sonra cavab verdi:

– Ortaboy, qırmızısifət cavan oğlan idi. Maşını da ağ rəngli “Opel” idi.

– Maşının nömrəsini yadınıza sala bilərsiz?

– Tam dəqiq yadımda deyil, ancaq, deyəsən, axırı “222” idi.

– “222”...? - Vəzir təəccüblü halda sual edərək, maşının nömrəsini təkrarladı.

– Bəli “222”... - Akif təsdiqlədi və sözünə davam etdi, - “zerkalni” nömrə olduğuna görə dəqiq yadımda qalıb, - loru dildə dedi.

Polkovnik Mehdiyev daha bir söz soruşmayıb dərin fikrə getdi. Bir qədər fasilədən sonra ayağa qalxaraq Akifə:

– Çox sağ olun, hər şeyə görə... - dedi və Akiflə görüşüb birlikdə zaldan çıxdılar. Qapının qarşısında yenidən sağollaşdılar. Polkovnik Mehdiyev binanın blokundan çıxdı, taksi saxlatdırıb oradan uzaqlaşdı...

XI Fəsil

Generalla gizli söhbət

O, saat altıya beş dəqiqə işləmiş otelin qarşısına çatdı. Ətrafına nəzər yetirdikdən sonra “Mercedes”i saxladığı otelin avtodayanacağına getdi. Maşına yaxınlaşaraq təəccüblü halda onun o tərəf-bu tərəfinə baxmağa başladı. Bir xeyli öz-özünə deyindi də. Avtodayanacağa nəzarət edən mühafizəçinin yaxınlıqda olduğunu görüb daha yüksək səsle gileyilməyə başladı. Və mühafizəçinin diqqətini çəkdi. Cavan, xidməti formada olan mühafizəçi ona yaxınlaşaraq:

– Nə olub, cənab? Belə gileylənirsiniz... - dedi.

Mehdiyev ona sarı çevrilib:

– Siz hara baxırsınız, qardaş? - əsəbi halda dedi. - Baxın, görün maşınımı necə cızıblar...

Mühafizəçi cızılmış yerə baxdıqdan sonra:

– Narahat olmayın, cənab, indi aydınlaşdırırıq, kim cızıb... - dedi. - Gedək bir yerdə kamera görüntülərinə baxaq, hər şey aydın olacaq.

Mehdiyev mühafizəçi ilə birlikdə gəlib kamera nəzarəti otağına daxil oldular. Otaqda iki böyük monitor

var idi ki, bununla da otelin hər bir yerini nəzarət altında saxlamaq mümkün idi. Monitorlar arxasında xidməti formada olan cavan oğlan əyləşmişdi. Mehdiyevlə birlikdə gələn mühafizəçi ona yaxınlaşıb:

– Avtodayanacaqda olan “555” nömrəli “Mercedes”i cızıblar. Bax gör kim edib? – dedi

Cavan oğlan:

– Bu dəqiqə aydınlaşdırırıq, - özündən əmin şəkildə dedi və Mehdiyevə baxaraq sual verdi, - siz nə vaxt maşını orada saxlamısınız?

– Hardasa, iki saat olar, - Mehdiyev qol saatına baxaraq dedi.

– Lap yaxşı, - Monitor arxasında oturan cavan oğlan dedi və görüntüləri iki saat əvvələ çəkdi. Yavaş-yavaş görüntüləri irəli çəkib “555”-in avtodayanacaqda daxil olmasını gözlədi. Polkovnik Mehdiyevdə diqqətlə monitora baxırdı. Bir neçə dəqiqə keçməmiş “555” avtodayanacaqda daxil oldu. Və cavan oğlan görüntünü yavaşlatdı. “555” dayandıqdan sonra Mehdiyev maşından düşüb avtodayanacaqdan çıxdı. Bir xeyli sükut çökdü. Bir nəfər avtodayanacaqda daxil olub Mehdiyevin maşınına yaxın dayanmış “Lexus”a minərək, oradan uzaqlaşdı. Yenə bir müddət sükut çökdü. Bir qədər sonra ağ rəngli “Nissan” avtodayanacaqda daxil oldu. Maşından orta yaşlı, dolu bədənli bir kişi düşüb, otelə tərəf getdi.

Hövsələsi daralan Mehdiyev videonun sürətini artırmağı xahiş etdi. Cavan oğlan görüntünü sürətləndirdi. Müxtəlif markalı maşınlar və adamlar sürətlə avtodayanacağa girib, çıxırdılar. Beləcə iki saatlıq müddət-yarım saat ərzində bitdi. Ancaq “555” nömrəli “Mercedes”ə kiminsə yaxınlaşıb cızdığı görülmədi. Bu o, demək idi ki, “Mercedes”i burada cızan olmayıb. Cavan oğlan görüntünü dayandırıb:

– Cənab, gördüyünüz kimi sizin maşını burada cızmayıblar, - dedi.

– Hə, yəqin ki, başqa yerdə cızıblar, - Mehdiyev dedi, - bağışlayın, sizə də əziyyət verdim.

– Xoşdur, cənab, işimizdir bu...

Vəzir:

– Yaxşı, çox sağ olun, - deyərək, otaqdan çıxdı. Olduqca fikirli görsənirdi. Xəfiyyə otelin kamera görüntülərinə baxmaq üçün özü əvvəlcədən belə bir plan qurmuşdu. Otelə gələrkən yolda maşını saxlayıb, məqsədli şəkildə maşının sol tərəfini cızmışdı. O, diqqətlə görüntülərə baxarkən məlum oldu ki, nə “Hunday” onun arxasınca avtodayanacağa gəlib, nə də ki, kimsə onun maşınına yaxınlaşıb. Bu o, demək idi ki, onu izləyənlər burada olmayıblar. Ya da ki, hələ gəlməyiblər. Ancaq bilmədiyi bir şey var idi ki, o da onu izləyənlərin hal-hazırda gizli görüşdə olmalarıdır. Onlar Vəzirin

arxasınca Tərtərdən Bakıya qayıdarkən kimsə zəng edib, hər ikisini təcili öz yanına çağırmışdı...

Bir qədər sonra polkovnik Mehdiyev oteldə öz otağında kresloda əyləşmişdi. Beynindəki fikirlərdən rahatlıq tapa bilmirdi. Elə bil fikir dəryasına qərq olmuşdu. Tez-tez də qol saatına baxırdı. Axırncı dəfə saatına baxanda altıya iki dəqiqə qalmışdı. Deyəsən, kiminsə gəlməyini gözləyirdi. Və, nəhayət, qapı döyüldü. Cəld yerindən qalxıb qapıya tərəf getdi. Qapını açaraq mülki geyimdə olan, gözünə qara eynək taxmış generala salamlaşdı və onu içəri dəvət etdi. General içəri keçdi, gözündəki eynəyi çıxardaraq masanın üzərinə qoydu. Və az öncə Vəzirin oturduğu kresloda əyləşdi. Vəzir də qarşıda olan digər kresloda əyləşdi. General sözə başalayaraq:

– Necədir vəziyyət, Mehdiyev? - dedi

– Yaxşıdır, desəm, yalan olar, vəziyyət o qədər də ürəkaçan deyil...

– Nə olub? Nə məsələdir ki, belə vacib görüşməyimizi istədin, həm də ki, burada... - general təəccüblü, bir qədər də həyəcanlı halda dedi.

– Burada görüşməyimiz daha məqsədəuyğundur. Çünki mən belə qənatə gəlmişəm ki, sizin kabinet dinlənilir... - polkovnik əminliklə dedi.

– Necə? - general gözlərini qabardaraq dedi. - Kim mənim kabinetimi dinləyə bilər axı? Bu mümkün deyil...

– Başqa cür ola bilməz, mən əminəm ki, sizin kabinetdə dinləyici aparat quraşdırılıb.

– Nəyə əsasən belə əminliklə deyirsən? - general kresloya yaslanaraq Mehdiyevdən soruşdu.

– Sizin mənə verdiyiniz tapşırıqdan, yəni Cahangir Əliyevin intihar hadisəsini araşdırmağımı istədikdən sonra məni nədənsə qarabaqara izləməyə başlayıblar. Hətta mənim maşınma sizinlə söhbətdən 3-4 saat sonra “GPS” belə yerləşdirilib. Mən belə düşünürəm ki, bizim söhbətimiz kimlərsə tərəfindən dinlənilib.

– Əgər bizim söhbəti dinləyiblərsə, onların bu işlə nə əlaqəsi ola bilər axı? Sənin maşınma “izləyici” niyə yerləşdirsinlər ki? Çox qəribədir... - general dedi.

– Hələ ki, nə səbəbə məni izlədiklərini bilmirəm. Lakin belə qənaətə gəlmək olar ki, mənim bu təhqiqatı aparmağım onlara sərf etmir, ya da ki, başqa maraqları var. Hər halda bunu aydınlaşdırmaq lazımdır....

– Nə etməyimizi məsləhət bilirsən? - general polkovnikdən soruşdu.

– İlk növbədə sizin kabinetdəki səsdinləyici avadanlığı tapmaq lazımdır...

– Mütləq sabah mütəxəssisləri çağıracam axtarıb tapsınlar. Onların nə ixtiyarı var ki, mənim kabinetimə səsdinləyici quraşdırıblar, - general qeyzlənərək dedi.

– Əgər səsdinləyicini tapsanız, onu təkrar işlək vəziyyətdə yerinə qoyun. Bu sonradan bizim işimizə yarayacaq. Ancaq çalışın, axtarış aparən zaman bu barədə heç nə danışmayın, yəni sizin belə bir axtarış apardığınızı bilməməlidirlər. Sadəcə əmin olmaq üçün onu tapmaq lazımdır... - polkovnik məsləhət verdi.

– Aydındır... - general başını astadan tərpədərək dedi və cibindən siqaret çıxarıb çəkməyə başladı.

– Onların sizi dinləməkdə nə məqsədləri ola bilər? – Mehdiyev sual etdi.

– Bu barədə ağılıma heç nə gəlmir. Əgər dediklərin düz olsa, mən ümid edirəm ki, sən onların kim olduqlarını öyrənə biləcəksən. Ondan sonra isə biz müəyyən qənatə gələ bilərik.

Bir qədər fasilədən sonra general siqareti külqabıda yarımçıq söndürüb, Mehdiyevə baxaraq:

– Cahangirin intihar hadisəsində gəldiyin bir nəticə varmı? - deyə soruşdu.

– Hələ ki, tam bir nəticəyə gəlməmişəm, ancaq hələlik onu deyə bilərəm ki, Cahangir Əliyev intihar etməyib...

General bu sözdən sonra öskürərək təəccüblü halda dilləndi:

– Necə? İntihar etməyib?

– Bəli, intihar etməyib, - polkovnik generalın sözünü təkrarladı və əlavə etdi, - mən təhqiqatı hələ yekunlaşdırmamışam, ancaq əminəm ki, Cahangir Əliyev həmin vaxt o evdə tək olmayıb.

– Nəyə əsasən belə qənaətə gəlmisən? - general soruşdu. Polkovnik Mehdiyev izah etməyə başladı:

– Hadisə olan gün təhlükəsizlik kamerasına düşmüş video görüntülərə baxarkən mərhumun itinin hərəkətlərində qəribəlik hiss etdim. Hadisədən bir müddət əvvəl mərhum evə daxil olur, it isə qapının girəcəyində uzanır. Ancaq bir neçə dəqiqədən sonra it yerindən cəld qalxaraq hürə-hürə evin arxasına qaçır. Daha sonra isə polislər gələndə kimi ortalıqda görsənir. Gözətçi də həyəətə daxil olan zaman iti evin yanında uzanmış halda görüb və itin yatdığını düşünüb. Ancaq apardığım təhqiqat nəticəsində məlum oldu ki, itin uzandığı yerə hökmən gün düşməli idi. Yəni bu müddət ərzində itin günəşin altında uzanıb yatması ağla batan iş deyildi. Ona görə belə qənaətə gəldim ki, itə yuxu dərmanı veriblər. Və müstəntiqə itin qanını analiz etdirməyi tapşırıdım. Qənaətim də özünü doğrultdu. İtin qanında, həqiqətən də, yuxu dərmanı aşkarlandı. Daha sonra isə evin arxasına

keçdim. Və divarın yanında olan nərdivanın yan-yörəsinə diqqətlə baxanda orada otların arasında iki müxtəlif ayaq izləri aşkarladım. Belə qənaətə gəldim ki, ilk növbədə biri hasardan həyəətə atlanıb, daha sonra isə nərdivanı divara söykəyərək digərinin düşməsi üçün şərait yaradıb. Və elə həmin nərdivanla da divardan atlanıb, çıxıb gediblər...

General maraqla qulaq asdıqdan sonra Mehdiyevin sözünü kəsərək sual etdi:

– Bəs necə ola bilər ki, onlar evə girən zaman kameraya düşməyiblər?

– Mən belə düşünürəm ki, video görüntülərə müdaxilə olunub. Müstəntiqə də görüntüləri ekspertizaya göndərməsini tapşırıbmışam. Yaxın vaxtlarda ekspertizanın nəticəsi məlum olacaq...

– Yəni bu qədər professionallıqla kim belə bir iş tuta bilər ki?

– Mən belə düşünürəm ki, bu cinayəti törədənlər olduqca professional adamlardır. Onlar Cahangir Əliyevi məqsədyönlü şəkildə öldürərək, özü intihar etmiş kimi qələmə veriblər. Yəni bunu adi adamların edə bilməsi real görsənmir, - polkovnik izah etdi.

– Deyək ki, kimsə onu aradan götürmək istəyib və belə bir üsul seçib. Bu onlara nə verə bilər?

Cahangir Əliyevin heç kiminlə düşmənçiliyi olmayıb axı?

– Ümid edirəm ki, yaxın zamanda bu sualların cavabı hər ikimizə aydın olacaq. Mən apardığım təhqiqatı tam yekunlaşdırım, o zaman sizə geniş məlumat verəcəyəm.

– İnanıram ki, sən cinayətkarları ifşa edə biləcəksən...

– Hər halda, buna çalışırıq... - Mehdiyev dedi və əlavə etdi, - mərhumun şirkətində vəziyyət nə yerdədir?

– Vaqifin dediyinə görə, hər şey qaydasındadır. İşlərə hələ ki, özü nəzarət edir...

– Onda səhər mən şirkətə gedim, həm şirkətlə tanış olum, həm də Vaqif Əsədovla danışıram...

– Yaxşı, mən Vaqifə zəng edib sənənin gələcəyini bildirərəm...

– Yox, deməsəniz yaxşıdır, mənim hara gedəcəyimi heç kim bilməməlidir. Nəzərə alsaq ki, telefon danışıqlarınız da dinlənilə bilər...

– Oldu, necə istəyirsən... - general razılaşdı.

– Mərhumun birinci həyat yoldaşı və oğlu ilə nə zaman görüşə bilərəm? - polkovnik soruşdu.

General bir qədər fikirləşəndən sonra cibindən kağız qələm çıxarıb ünvan yazaraq Mehdiyevə verdi və:

– Sabah saat altıdan sonra bu ünvana gələrsən, Cahangirin birinci həyat yoldaşına verdiyi bağı ünvanıdır. Mən də orada olacağam... - dedi.

– Lap yaxşı, sabah görüşərik orada... - polkovnik kiçik kağız parçasına yazılmış ünvana baxaraq dedi.

General ayağa qalxdı, eynəyini masanın üzərindən götürüb:

– Başqa sözün yoxdursa, mən gedim... - dedi.

Polkovnik Mehdiyev də ayağa qalxıb:

– Xeyr, yoxdur, sabah görüşənədək... - deyərək, generalı qapıya qədər müşayiət etdi...

XII Fəsil

Səsdinləyici

Səhər saat səkkizdə general əsəbi və bir qədər gərgin halda öz kabinetinə daxil oldu. Arxasınca isə iki nəfər cavan oğlan kabinetə keçdi. Onlar idarənin təhlükəsizlik xidmətinin işçiləri idilər. Xidməti formada olan cavan oğlanların hər ikisinin əlində detektorlar var idi. General əl işarəsi ilə onlara amiranə göstəriş verdi. Generalın göstərişindən sonra hər ikisi səssizcə hərəkətə keçərək əllərindəki xüsusi detektorla axtarışa başladılar. Onlar generalın tapşırığına əsasən mümkün qədər səssiz olmağa çalışırdılar. General özü də ayaqüstə dayanıb həyəcanlı halda onlara tamaşa edirdi. Hər ikisi öncə axtarışa generalın masasından başladılar. Hər bir əşyaya diqqət yetirərək, onları detektordan keçirirdilər. Arabir detektorun signal səsi eşidilsə də, hələ axtardıqlarını tapa bilməmişdilər. Qırx dəqiqə müddət keçdi. Hələ də axtarış nəticə verməmişdi. Generalın artıq əsəbi tarıma çəkilirdi, hövsələsiz hərəkətlər edirdi. Cavan oğlanlar bir-birilərinə baxaraq sanki ümitsizcəsinə başqa hara baxa, deyirdilər. General cavan oğlanlardan birinin telefonunu alıb kabinetdən çıxdı. Telefonu generala verən cavan oğlan bir xeyli təəccübləndi...

* * *

Qapı döyüntüsü Vəziri yuxudan ayıldı. Əynini geyinərək yuxulu halda qapıya tərəf getdi. Gözlükdən baxan Vəzir qapı qarşısında otel işçisinin dayandığını gördü. Qapını açaraq nə lazım olduğunu soruşdu.

Otel işçisi öncə:

– Sabahınız xeyir, cənab! - dedi. - Bağışlayın, sizi narahat etdik.

– Sabahınız xeyir! - Vəzir dedi. - Buyurun...

– Bir nəfər zəng edib sizə bir məlumatı çatdırmağımızı xahiş etdi...

– Hansı məlumatı? - Vəzir təəccüblü halda soruşdu.
- Nə dedi ki?

– Dedi, ona bildirin ki, “Təcili onu öz kabinetimdə gözləyirəm, imkanı olan kimi gəlsin”.

– Aydındır, çox sağ olun! - Mehdiyev dedi.

Otel işçisi getdikdən sonra Vəzir qapını bağlayıb, vanna otağına keçdi. Əl-üzünü yuyub, əyninə qara şalvar, ağ qısaqol köynək geyinərək nahar etmədən oteldən çıxdı. Otelin qarşısında dayanan taksilərdən birinə əyləşib oradan uzaqlaşdı. Taksidə gedərkən qol saatını taxmadığını gördü...

Yarım saatdan sonra Vəzir Mehdiyev generalın kabinetində idi. Təhlükəsizlik xidmətinin işçiləri axtarışı dayandırmışdılar. Mehdiyev öncə generalın masasına yaxınlaşdı. Hər bir əşyaya diqqətlə nəzər yetirməyə başladı. Ancaq ondan öncə təhlükəsizlik xidmətinin işçiləri detektorla hər tərəfi axtardığından o, bir qədər daha çox diqqətini çəkən yerlərə baxırdı. Təcrübəli xəfiyyə düşünürdü ki, əgər səsdirliyi quraşdırılıbsa, onun fasiləsiz işləməsini, siqnalların ötürülməsini təmin etmək üçün hökmən onu elektrik və ya telefon xəttinə qoşa bilərlər. Bu cəhətdən ağıla gələn ilk şey faks aparatı və xidməti telefonlar ola bilər. İlk növbədə faks aparatına diqqətlə nəzər yetirdi. Ancaq diqqətini çəkən bir şey görmədi. Generalın masasının üzərində iki ədəd xidməti telefon var idi. Mehdiyev telefonlardan birinin dəstəyini götürüb qulağına apardı. Uzun xəfif siqnal səsi eşidildi. Daha sonra digər telefonun dəstəyini götürərək qulaq asdı. Bu telefondan digərindən fərqli olaraq bir qədər xışıltılı səs eşidildi. Dəstəyi yerinə qoyub hər iki telefonu kabel xəttindən ayırdı. Xışıltılı səsi olan telefonu arxası üstə çevirib vint yerlərinə baxdı. Əl işarəsi ilə mühafizə işçilərindən birinə yaxına gəlməsini bildirdi. Cavan oğlanlardan biri yaxınlaşan kimi ona telefonun vint olan yerini göstərərək vintaçan gətirməsini bildirdi. Cavan oğlan müxtəlif ölçülü vintaçanları gətirdikdən sonra Mehdiyev uyğun olanı götürüb telefonun arxasını açmağa başladı. General və hər iki cavan oğlan maraqla ona

tamaşa edirdi. Mehdiyev telefonun arxasını açıb diqqətlə sxem hissəsinə baxdı. Dərhal da sxemə kustarcasına əlavə edilmiş kiçik aparatı gördü və generala baxaraq bariton səslə:

– Tapdım! - dedi.

İlk dəfə idi ki, otaqda səs eşidildi. General dərhal masaya tərəf gələrək gözləri bərəlmiş şəkildə Mehdiyevin göstərdiyi yerə baxdı. Kiçik aparatı görən kimi gözləri az qaldı ki, hədəqəsindən çıxsın. Sağ əlini bərkdən masaya vuraraq:

– Əclaflar! - deyə, qışqırdı.

Artıq bir neçə dəqiqə idi ki, general öz kreslosunda əyləşib qarşısındakı telefona baxırdı. Vəzir səsdinləyicini tapdıqdan sonra telefonu əvvəlki vəziyyətinə qaytararaq işlək vəziyyətdə öz yerinə qoymuş, generala qısa söhbət edib getmişdi. General Mehdiyevin sayəsində əmin oldu ki, onun bütün danışqları dinlənilib. Və bundan olduqca narahatçılıq hissi keçirirdi, bədəninə əsəbdən titrəmə hakim olmuşdu. Onun indiyə kimi bu kabinetdə müxtəlif şəxslərlə görüşləri zamanı etdiyi söhbətlər sanki gözlərinin qarşısından gəlib keçirdi. Şəxsi söhbət və görüşlərdən tutmuş, çox gizli söhbətlərə, telefon danışqlarına kimi - hamısı dinlənilib. Bunu düşündükcə daha da stress keçirirdi. Masanın siyirməsini açıb, oradan həmişə istifadə etdiyi ürək dərmanını götürüb birini atdı.

Müharibədə yaralandıqdan sonra ürəyində problem yaranmışdı. Xüsusilə, əsəb keçirəndə ürəyinin sızılısını daha çox hiss edirdi. Dərmanı atdıqdan sonra bir az rahatlandı. Əllərini alına qoyub masaya dirsəklənərək daha dərindən fikirləşməyə başladı. Düşündükcə bir qədər də ürəyi rahatlanırdı. Çünki indiyə kimi hər hansısa bir neqativ iş görməyib axı. Nə kimdənsə rüşvət alıb, nə kiminsə haqqını yeyib, nə də ki, dövlətin əleyhinə olan bir iş tutub. Nə edibsə, hamısını dövlət üçün, millət üçün edib. Düzdür, bir neçə dəfə şəxsi görüşlərdə Qarabağı ermənilərə verdiklərinə görə, müharibədə ona dəstək göndərmədiklərinə görə, səmərəsiz sülh danışıqlarının aparılmasına görə, hələ də Qarabağın düşmən tapdağı altında qalmasına görə günahlandırdığı dövlət nümayəndələrinin əleyhinə danışmış, ancaq haqlıdır axı. Hər halda indiyə kimi ona dəyməyiblərsə, yəqin ki, bu söhbətlərin o qədər də əhəmiyyəti olmayıb. Ya da ki, bu söhbətlər arxivdə saxlanılaraq nə vaxtsa onun əleyhinə işlədilər bilər...

XIII Fəsil

Sui-qəsd cəfti

Saat on birə beş dəqiqə qalmış üzərində taksi nişanı olan ağ rəngli “Hunday” Piramida Yaşayış Kompleksinin həyətinə daxil oldu. Hündür binaların arası ilə bir xeyli getdikdən sonra Piramida tikinti şirkətinin hər tərəfi tünd rəngli şüşə ilə əhatə olunmuş üç mərtəbəli baş ofisinin qarşısında dayandı. Polkovnik Mehdiyev gediş haqqını ödədikdən sonra maşından düşərək ətrafına göz gəzdirməyə başladı. Müasir üslubda yan-yana tikilən çoxmərtəbəli binalar, binaların arası ilə salınmış park, mini futbol meydançası, yol boyu xüsusi zövqlə salınmış yaşıllıq zonaları kompleksə hədsiz gözəllik saçdı. Binaların əksəri tam tikilib qurtarmış, hətta yaşayışın da olduğu açıq-aydın görünürdü. Sadəcə bir bina yarımçıq qalmışdı, hal-hazırda burada hansısa tikinti işinin getdiyini də demək olmazdı. Lakin tikintinin yaxın vaxtlarda dayandırıldığı qənaətinə gəlmək olardı. “Yəqin ki, tikintinin dayandırılmasına şirkətin rəhbəri Cahangir Əliyevin dünyasını dəyişməsi səbəb olub”, - deyə Mehdiyev düşündü. O, ümumi kompleksə nəzər yetirdikdən sonra baş ofisə tərəf irəlilədi. Bura xüsusi dizaynla tikildiyindən kompleksə özünəməxsus gözəllik

qatırdı. Mehdiyev ofisə daxil oldu. İlk olaraq onu ofisin mühafizəçisi qarşıladı:

– Xoş gəlmisiniz, cənab! - gülərüzlə dedi, sonra əli ilə piştaxta arxasında əyləşən cavan qızları göstərərək əlavə etdi, - Buyurun, yaxınlaşın xanımlara...

– Çox sağ olun! Ancaq mən müştəri deyiləm, Vaqif Əsədovla görüşməliyəm... - Mehdiyev dedi.

– Vaqif Əsədovla? - Mühafizəçi təəccüblü halda soruşdu.

– Bəli! - Mehdiyev qısa olaraq dedi.

– Yaxşı cənab, kimin gəldiyini deyim? - Mühafizəçi xidməti telefonunu cibindən çıxardaraq dedi.

– Deyin ki, polkovnik Vəzir Mehdiyev gəlib. - O, ilk dəfə idi ki, adının qarşısında polkovnik dedi.

Mühafizəçi qarşısındakı şəxsin kim olduğunu bilən kimi tam ciddiləşərək, qamətini düzəldib:

– Oldu cənab, baş üstə! – dedi, həyacanlı halda, özündən asılı olmayaraq dəhlizə qoyulmuş kresloları göstərdi, - Buyurun, əyləşin cənab, ayaqüstə qalmayın...

– Çox sağ olun, xoşdur belə...

Mühafizəçi daha bir söz deməyərək cəld pilləkənlə ikinci mərtəbəyə qalxdı. Bir neçə dəqiqədən sonra Vaqif

Əsədovla birgə geri qayıtdı. Əsədov iti addımlarla gəlib, Mehdiyevə əl uzadaraq:

– Xoş gəlmisiniz, cənab Mehdiyev, - dedi.

– Xoş gördük! - polkovnik qısa cavab verib Əsədovla görüşdü. Vaqifin onunla iki əllə görüşməsi diqqətindən yayınmadı.

Əsədov polkovniki ikinci mərtəbədəki kabinetə dəvət etdi. Onlar birlikdə gəlib geniş kabinetə daxil oldular. Kabinetin gözəlliyi Mehdiyevin diqqətini cəlb etdi. Olduqca böyük olan kabinetdə bahalı materiallardan hazırlanmış masalar, stullar, mebellər göz oxşayırdı. Divara vurulmuş rəsmlər və masanın arxasında böyük Azərbaycan və Türkiyə bayrağının olması kabinetini daha da gözəgəlimli edirdi. Buranın xüsusi zövqlə profesional dizaynerlər tərəfindən düzəldilməsi apaydın görünürdü. Kabinetin çöl tərəfdən olan divarı tamamilə şüşədən olduğundan, buradan yaşayış kompleksini açıq-aydın müşahidə etmək mümkün idi.

Vaqif masa arxasında olan qarşı-qarşıya qoyulmuş stullardan birini göstərib:

– Buyurun, əyləşin... - dedi.

Polkovnik oturduqdan sonra Əsədov da onun qarşısında əyləşdi. Ancaq polkovnikin hələ də fikri kabinetdə idi. Sanki gözü ilə nəsə axtarırdı. Birdən gözü

yan tərəfdə əsas masanın üzərindəki telefona sataşdı. Cəld dikələrək:

– Ola bilməz!!! - təəccüblü və qeyzli halda dedi.

Əsədov da cəld ayağa qalxıb:

– Nə ola bilməz, cənab? - maraqla soruşdu.

Mehdiyev əl işarəsi ilə ona sakit olmasını bildirdi. Cəld masanın arxasından çıxıb əsas masanın üzərindəki telefonu əlinə götürdü və kabel xəttini çıxartdı. Əsədov maraqla və heyrətlə ona tamaşa edirdi. Polkovnikin niyə belə hərəkət etdiyini dərk edə bilmirdi. Ancaq polkovnik çox gözəl bilirdi ki, nə edir və niyə edir. Çünki generalın kabinetində olan səsdləyici quraşdırılmış telefonun tam eynisi burada, bu kabinetdə idi...

Polkovnik Mehdiyev telefonu söküb səsdləyici avadanlığın quraşdırıldığına əmin olandan sonra Vaqif Əsədova hər şeyi izah etdi. Ancaq ona generalın da kabinetində belə bir telefon olduğunu demədi. Əsədova bunu izah etməyinin səbəbi o idi ki, onun telefona səsdləyici quraşdırılmasına verəcəyi reaksiyanı öyrənsin. Bununla Əsədovun səsdləyicidən xəbəri olmadığı qənaətinə gəldi. Çünki, Əsədov telefonda səsdləyici quraşdırılmağına baxmayaraq, bu kabinetin, yəni Cahangir Əliyevin dinlənilə bilmə ehtimalını qəti şəkildə inkar edirdi...

Hər ikisi stulda əyləşdikdən sonra polkovnik Mehdiyev əsas mətləbə keçərək Vaqif Əsədovdan şirkətin fəaliyyəti haqqında suallar verməyə başladı:

– Mən bilmək istəyirəm ki, bu şirkət nə vaxt və kim tərəfindən yaradılıb?

– Şirkətimiz 10 ilə yaxındır ki, fəaliyyət göstərir. Şirkətin əsas yaradıcısı mərhum Cahangir Əliyevdir.

– Əsas yaradıcısı deyəndə, nəyi nəzərdə tutursunuz? Yəni Əliyevin ortağı da olub?

– Bildiyimə görə, bəli, olub, ancaq müəyyən səbəblərdən Cahangir Əliyevin ortağı ondan ayrılıb və özü başqa bir şirkətlə ortaqlıq etməyə başlayıb.

– Bəs ortaqlığın pozulmasına səbəb nə olub?

– Cahangir müəllim bu şirkəti tam özəlləşdirəndən sonra mən onunla birlikdə işləmişəm. Ona görə də əvvəlki ortağı haqqında tam məlumatım yoxdur. Amma bildiyimə görə, aralarında maliyyə məsələləri üzrə böyük anlaşılmazlıq olub. Hətta məhkəməyə də müraciət ediblər...

– Aydındır, ortağının kim olması haqqında məlumatın varmı?

– Səhv etmirəmsə, adı Zahiddir, ancaq soyadı yadımdan çıxıb, əgər lazımdırsa, arxiv sənədlərdən tapmaq olar.

– Mütləq araşdırıb soyadını mənə bildirin. Həmin şəxs hal-hazırda hansı şirkətlə ortaqlıq edir?

– Bu barədə dəqiq məlumatım yoxdur.

– Yaxşı, onda siz ad-soyadını dəqiqləşdirin, mən onun haqqında ətraflı öyrənərəm.

– Oldu, - Əsədov qısa cavab verib cib telefonunu çıxartdı və katibəsinə zəng etdi. Ona arxiv sənədləri araşdırıb Cahangir Əliyevin ortaqlığının kim olmasını öyrənməyi tapşırırdı.

Mehdiyev yenidən suallar verməyə başladı:

– Əliyevin bu şəxsdən başqa kiminləsə problemi olubmu?

– Bildiyim qədəri ilə xeyr...

– Yaxşı, son vaxtlarda şirkətlə bağlı hər hansı bir neqativ hal baş veribmi? Və yaxud da şirkətə kənar təzyiqlər olubmu? Açıq danışsaq, əsas bilmək istədiyim şey budur: Cahangir Əliyevin kabinetinin dinlənilməsinə səbəb ola biləcək nəsə bir hadisə baş veribmi?

– Bildiyiniz kimi, şirkətimiz tikinti şirkətidir. İstər-istəməz də binaların tikintisi zamanı bədbəxt hadisələr baş verir. İki il bundan qabaq bir nəfər işçimiz hündür binadan yıxılaraq dünyasını dəyişdi. Bu bədbəxt hadisədən sonra şirkətimizə dövlət tərəfindən çox təzyiqlər edildi. Rəhmətliyin başı çox ağrıdı bu hadisəyə

görə. Hətta onu həbs də edə bilərdilər. Ancaq mərhum çox çək-çevirdən sonra bu hadisədən yaxa qurtara bildi...

– Hazırda şirkətdə vəziyyət nə yerdədir? Gördüyüm qədəri ilə tikinti işləri dayandırılıb...

– Bəli mərhumun ölümündən sonra tikinti işləri dayandırıldı. Hələ ki, ancaq satış işi ilə məşğuluq.

– Şirkətin baş mühasibi sizsiniz?

– Bəli, mənəm, beş ildir ki, şirkətin baş mühasibi işləyirəm.

– Lap yaxşı. Əliyəvlə tanışlığınız necə olub?

– Mərhum şirkəti özəlləşdirdikdən sonra şirkətə baş mühasib axtarıb, yaxın ortağ dostumuz da mərhuma məni məsləhət bilib. O vaxt mən dərman şirkətində baş mühasib işləyirdim. Bu təklif gələn kimi qəbul etdim. Elə o vaxtdan bəri şirkətin baş mühasibiyəm...

– Aydındır. Mərhumun bank hesabı varmı?

– Bəli, Beynəlxalq bankda hesabı var.

– Həmin hesabın “çıxarış”ı varmı sizdə?

– Bəli, var.

– Verə bilərsinizmi mənə?

– Oldu, indi katibəyə deyərəm hazırlayıb gətirər. Bağışlayın, heç soruşmadım, çay içirsinizmi? - Əsədov üzürxahlıq edərək soruşdu.

– Bəli, zəhmət deyilsə...

Vaqif telefonu götürüb yenidən katibəsi ilə əlaqə saxladı. Ona mərhumun bank hesabının “çıxarışı”nı və çay gətirməsini bildirdi.

Beş-altı dəqiqədən sonra mərhumun əvvəlki ortağının ad-soyadı yazılmış kağız, bank hesabının “çıxarış”ı və iki ədəd armudu stəkanda pürrengi çay masasının üzərində idi. Polkovnik Mehdiyev ilk öncə Əliyevin ortağının kim olduğunu oxuyandan sonra kiçik kağız parçasını qatlayıb cibinə qoydu. Sonra isə bank hesabının “çıxarış”ı olan vəərəqələrə nəzər yetirdi. Mərhum Cahangir Əliyevin bu hesabda apardığı bütün maliyyə əməliyyatları hamısı tarixinə kimi “çıxarış”da öz əksini tapmışdı. Ən son mərhumun ölümündən bir gün əvvəl hesabdan çıxarılan pul iki yüz min manat olub. Bundan əvvəlki tarixlərdə də müxtəlif vaxtlarda hesabdan külli miqdarda vəsait çıxarılıb. Mehdiyevin diqqətini çəkən əsas məsələ o idi ki, son iki il ərzində bu hesaba, ümumiyyətlə, pul vəsaiti qoyulmayıb. Ancaq müəyyən müddətdən bir pul çıxarılıb. Artıq polkovnik Mehdiyevə bəzi məsələlər aydın olsa da, Əsədovdan bunu dəqiqləşdirməyin vacib olduğunu düşündü. Və kağızlardan gözünü çəkərək baş mühasibə baxdı:

– “Çıxarış”dan aydın olur ki, mərhum Cahangir Əliyev son iki ilə yaxın müddətdə bu hesabdən müxtəlif vaxtlarda müəyyən miqdar vəsait çıxardıb. Bilmək istədiyim odur ki, bu vəsaitləri öz şəxsi məqsədləri üçün mü çıxardıb? Sizə bu barədə nəşə bir məlumat veribmi? - deyə soruşdu.

– Tam dəqiq məlumatım yoxdur, sözün açığı, heç maraqlanmamışam. Ancaq bir dəfə özü mənə bildirmişdi ki, Qubada otel tikdirir. Mən belə düşündüm ki, yəqin elə otelin tikintisi üçün hesabından bu qədər vəsait çıxardıb... - Əsədov qeyri-müəyyən cavab verdi.

– Aydındır, - polkovnik qısa cavab verib çayını içməyə başladı. Sonra yenidən sual verdi:

– Siz axırıncı dəfə Cahangir Əliyevi nə vaxt görmüsünüz?

– Hadisə olan gün, Qubaya getməzdən əvvəl bura gəlmişdi. Çox qısa söhbətimiz oldu. İşləri mənə tapşırıb, Qubaya gedəcəyini bildirdi...

– Qubaya gediş səbəbi haqqında, nə vaxt qayıdacağı barədə bir söz dedimi? - Mehdiyev maraqla soruşdu.

– Gedişinin səbəbini deməsə də, iki günə qayıdacağını bildirdi. Ancaq rəhmətlik niyə intihar etdi, hələ də anlaya bilmirəm... - Əsədov üzgün halda cavab verdi.

Polkovnik Mehdiyev Cahangir Əliyevin intihar etmədiyini, əslində onun kimlərsə tərəfindən öldürüldüyünü və cinayətə intihar donu geyindirildiyini Əsədova demədi. Hələlik buna lüzum bilmədi.

– Yaxşı, mərhumun Qubada Qəçrəş kəndində bağının olmasından xəbəriniz var idimi?

– Bəli, var idi... - Əsədov qısa cavab verdi.

– Olmusunuzmu o bağda?

– Bəli, bir dəfə getmişəm...

– Bilmək olar, nə vaxt getmisiniz?

– Səhv etməməyə, mart ayının əvvəlləri idi, hardasa üç ay olar.

– Aha, nə səbəbə getmişdiniz? - Mehdiyev həmsöhbətinin gözlərinin içinə diqqətlə baxaraq verdiyi sualın cavabını gözləyirdi.

– Bağ evini göstərmək üçün aparmışdı. - Əsədov bir qədər durğunluqdan sonra cavab verdi.

– Sadəcə bu səbəbə görə?

– Bəli, bir günlük qonaq aparmışdı. Rəhmətlik Qəçrəş kəndindəki restoranların birində çox gözəl qonaqlıq verdi, sonra gecəni həmin bağ evində qaldıq, səhər də qayıdıb gəldik.

– Aydındır, - Mehdiyev başını astadan tərpedib cavab verdi. Ancaq nədənsə Əsədovun sözlərinə tam inanmadı. Bir qədər düşünəndən sonra yenidən əlavə etdi:

– Yaxşı, o bağ evində mərhumun hər hansısa bir gizli saxlanc yerinin olduğundan sizin xəbəriniz olub?

– Bu barədə məlumatım olmayıb, - Əsədov sualı eşidər-eşitməz dedi.

– Siz o bağ evində olan zaman başqa kimsə var idimi? - Mehdiyevin bu sualı verməsində məqsədi onun həqiqətən Osman kişinin oğlu Oktayın dediyi şəxs olub-olmamasını dəqiqləşdirmək idi. Düzdür, Oktayın dediyi şəxsin xarici görkəmi, tam Vaqif Əsədova uyğun gəlirdi. Ancaq yenə də bunu dəqiqləşdirmək lazım olduğunu düşündü.

– Xeyr, heç kim yox idi...- Əsədov qısa və etinasız cavab verdi.

– Bəs bağın gözetçisi Osman kişi harada idi? – polkovnik Mehdiyev maraqla soruşdu və Osman kişinin adını bilərəkdən çəkdi.

– Bəlkə də o, bağda idi, ancaq mən onu orada görməmişəm...

– Aydınadır, - polkovnik qısa cavab verib sağ əlini çənəsinin altına dayadı. “Okatayın dediyi şəxslə Əsədovun görkəmi tam üst-üstə düşür. Ancaq nədənsə Əsədov gözətçini görmədiyini bildirir. Onun Oktayın adını və onu ümumiyyətlə görmədiyini bildirməkdə məqsədi nə ola bilər ki?” – deyə, düşünən Mehdiyev baş mühasibin sözünə o qədər də inanmadı. Ona görə hökmən onun da barmaq izini götürüb, buynuzdakı barmaq izi ilə tutuşdurmaq lazımdır, deyə düşündü və Əsədova baxıb:

– Siz, zəhmət olmazsa, nömrənizi yazıb verin mənə, başqa sualım olsa, sizinlə əlaqə saxlayaram... - dedi.

Vaqif Əsədov əsas masanın üzərindən kiçik kağız parçası götürüb nömrəsini yazaraq polkovnikə verdi. Polkovnik Mehdiyev kağız parçasını səliqəli şəkildə götürüb cibindən çıxartdığı pul qabının içindəki xüsusi paketə qoydu. O, bununla Əsədovun barmaq izini götürmüş oldu...

– Yaxşı çox sağ olun, lazım olsa sizinlə yenidən əlaqə saxlayacam, - Mehdiyev dedi.

– Oldu, siz sağ olun, nə zaman lazım olsa, əlaqə saxlaya bilərsiniz, - Əsədov lütfkarcasına dedi.

Onlar birlikdə kabinetdən çıxıb, birinci mərtəbəyə düşdülər. Sonra isə hər ikisi söhbət edə-edə ofisin

binasından çıxdılar, bir neçə pilləkən düşüb dayandılar. Mehdiyev yarımçıq qalan binaya baxaraq:

– Tikintiyə nə vaxt başlamaq fikriniz var? - deyə soruşdu. Bina ilə aralarında 250, 300 metr məsafə olardı...

– İnşAllah, işlərimiz qaydaya düşsün, yəqin ki, yaxın zamanlarda tikintini...

Polkovnik Mehdiyev Əsədovun sözlərinə qulaq əsasən binaya nəzər yetirirdi. Birdən üçüncü mərtəbədəki açıq pəncərəyə gözü sataşdı. O, əmin idi ki, bayaq ofisə girərkən binanın bütün pəncərələri bağlı idi. Və diqqətlə baxarkən onlara tərəf həmin pəncərədən snayperin tuşlandığını gördü. Cəld hərəkətlə Əsədovu geri itələyib, özünü yan üstə yerə atdı. Əsədovun sözü yarımçıq qaldı, nə baş verdiyini anlamırdı. Hər ikisi yerə yığılar-yığılmaz aralarından güllə keçərək pilləkənlərin yanı ilə düzülmiş gülcabılardan birinə dəyib onu paramparça etdi. Gülcabında olan torpaq ətrafa səpələndi. Qorxudan və heyrətdən Əsədovun gözləri bərəlmişdi. Onların hər ikisi cəld dikəldi və pilləkənlə ofisin girəcəyinə tərəf qaçdılar. Arxalarınca atılan daha bir güllə isə girəcəkdəki sütuna saplandı...

Hadisədən iyirmi dəqiqə keçmiş Piramida yaşayış kompleksinin həyəətində polis maşınlarının sirena səsi eşidildi. Beş polis maşını ard-arda gəlib tikinti şirkətinin

baş ofisinin qarşısında dayandılar. Polis əməkdaşları cəld hərəkətlə maşınlardan düşüb ətrafdakı şəxsləri kənara çəkдилər və ərazini lentlə əhatəyə aldılar. Xüsusi mühafizə geyimində olan bir neçə əməkdaş isə rəislərindən göstəriş aldıqdan sonra atəşin açıldığı binada axtarış aparmaq üçün yarımçıq tikiliyə tərəf getdilər. Digər polis əməkdaşları yerdə tapdıqları gülləni təbaşirle halqaya aldılar. Sütuna sancılan gülləni də təbaşirle halqaya alıb, xüsusi lazerlə güllənin atış istiqamətini dəqiqləşdirdilər. Güllələrin həqiqətəndə binanın üçüncü mərtəbəsindəki açıq pəncərədən atıldığı müəyyənləşdirildi. Sonra hər iki gülləni kiçik sallofan paketlərə qoyub ballistik ekspertiza üçün götürdülər. Bu müddət ərzində Polis idarəsinin rəisi baş ofisin dəhlizində Vəzir Mehdiyev ilə Vaqif Əsədovdan şifahi ifadələrini aldı. Və hər ikisi yazılı ifadə vermələri üçün şöbəyə dəvət edildi. Binada axtarış aparan polis əməkdaşlarının tapdıqları yalnız iki ədəd snayper gilizi oldu...

Həmin gün Polis idarəsində məlum sui-qəsd hadisəsi ilə əlaqədar cinayət işi açıldı və təxirə salınmaz tədbirlərin icrasına başlanıldı. Bu məqsədlə rayon ərazisində postlar qurularaq şübhəli maşınlarda axtarışlar edildi. Eyni zamanda digər rayonların polis şöbələri də bu hadisə ilə əlaqədar məlumatlandırıldı. Lakin bir neçə saat ərzində aparılan axtarışlar səmərəsiz oldu...

Vəzir Mehdiyev ilə Vaqif Əsədovun və bir neçə şahidin ifadələri alındıqdan sonra onları sərbəst buraxdılar. Lakin Əsədov polis əməkdaşlarının müşayəti ilə evinə yola salındı. Təhlükəsizliyini təmin etmək məqsədi ilə bir neçə günlük polis nəzarətinə götürüldü...

Polkovnik Mehdiyev çox gözəl bilirdi ki, “killer”in hədəfi məhz özü olub. Əslində, Əsədovu geri itələyərkən etdiyi ani cəld reaksiya onun özünü ölümdən qurtardı. Ancaq təcrübəli xəfiyyə hadisədən sonra Vaqif Əsədovu təlimatlandıraraq onun özünə qarşı sui-qəsdin təşkil edilməsini polis işçilərinə bildirməsini tapşırırdı. Baş mühasib də şifahi və yazılı ifadələrini polkovnikin öyrətdiyi kimi verərək hədəfin özü olduğunu, Mehdiyevin onun yanında olmadığını bildirdi. Və beləliklə polkovnik hadisədən kənar qalıb sorğusullardan, lazımsız get-gəllərdən, polis nəzarətində olmaqdan özünü sığortaladı. Həmçinin də tez bir zamanda generalın ona tapşırdığı işi sonlandırmaq və bəlkə də elə həmin cinayətkarların izinə düşmək üçün lazımi şərait yaranmışdı...

XIV Fəsil

Üzükdəki şifrə

Hava qaralmaq üzrə idi. Polkovnik Mehdiyev Bakı qəsəbələrindən birində yerləşən bağ evində generalla eyni masa arxasında əyləşib çay içirdi. Bu bağ evini mərhum Cahangir Əliyev birinci həyat yoldaşı olan Firuzəyə bağışlamışdı. Firuzə də Cahangirlə boşandıqdan sonra oğlu İbrahim ilə birlikdə burada yaşayırdılar. Polkovnikin bura gəlməkdə məqsədi mərhumun oğlu İbrahimin Qubadakı bağ evində olmasının səbəbini bilmək, onun orada olan seyfədən xəbəri olub-olmamasını dəqiqləşdirmək, eyni zamanda, buynuzdakı əl izi ilə tutuşdurmaq üçün onunda barmaq izini götürmək idi. Çünki Əliyevin Qubadakı bağ evində olan şəxslərdən biri də İbrahim idi. Ancaq İbrahim evdə olmadığından, Mehdiyev Firuzə ilə qısa söhbət etdikdən sonra generalla birlikdə çay dəstgahına qonaq edilmişdilər. Zalda general ilə Mehdiyevdən başqa heç kim yox idi. Firuzə mətbəxdə qonaqlar üçün yemək hazırlayırdı. Generalın qızı olan İbrahimin həyat yoldaşı isə arada zala daxil olaraq atasından nəsə istəyib-istəmədiklərini soruşurdu. General çayı içib qurtardıqdan sonra, qızını çağırdı. Qız atasının səsini eşidər-eşitməz zala daxil oldu...

– Buyur, ata, nə lazım idi? - Ayşən atasından soruşdu.

– İbrahim hardadır? Gəlmədi? - general qızına sual etdi.

– Gəlir ata, zəng etdim, yoldadır, dedi 5-10 dəqiqəyə çatıram.

– Yaxşı, gəl çayları yenilə...

Ayşən:

– Oldu ata, - deyərək, stəkanları götürmək üçün masaya yaxınlaşdı. Ancaq Mehdiyev generalın ısrarına baxmayaraq, yenidən çay içməkdən imtina etdi. Polkovnik çox yorğun görünürdü. Ona qarşı törədilən sui-qəsd hadisəsindən sonra bir qədər narahat idi. O, polis bölməsində ifadə verdikdən sonra generala görüşüb birbaşa bura gəlmişdilər. Generalın da üz ifadəsindən məlum hadisədən ötrü olduqca narahat olduğu açıq-aydın sezilirdi. General hələ bilmirdi ki, sui-qəsd məhz Mehdiyevə qarşı törədilib. O, Vaqif Əsədova qarşı törədilən sui-qəsdə heç cür anlaya bilmirdi. Mehdiyev də hadisə zamanı orada olduğundan, onu danışdırıb qaranlıq qalan məqamları aydınlaşdırmaqdan ötrü fürsət axtarırdı. Yolda gələrkən sürücüdə maşında olduğundan, onun yanında polkovnikdən heç nə soruşa bilmədi. Burada isə bu söhbətin lazımsız olduğunu çox gözəl bilirdi. Çünki Firuzə və qızı Ayşən söhbəti eşidib narahat ola bilərdilər.

Ona görə də beynindəki düşüncələrini dağıtmaq üçün tez-tez çay içir, Mehdiyevlə kənar söhbətlər edirdi. Lakin daxilindəki narahatlığı açıq-aydın biruzə verirdi...

Bir neçə dəqiqədən sonra İbrahim zala daxil oldu:

– Xoş gəlmisiz, - dedi və əlavə etdi, - bağışlayın sizi gözlətdim.

General ayağa qalxaraq İbrahimlə görüşdü. İbrahim polkovniklə də görüşdükdən sonra masa arxasında əyləşdi. Ayşən həyat yoldaşına da çay gətirdi. İbrahim atası üçün yas saxladığından üzü saqqalı idi. General gəlişlərinin məqsədini kürəkəninə dedi. İbrahim də əlindən gələn köməkliliyi etməyə hazır olduğunu bildirdi...

Qısa söhbətdən sonra Firuzə içəri daxil olaraq yemək gətirəcəyini bildirdi. Mehdiyev öncə etiraz etsə də, generalın və İbrahimin ısrarından sonra yeməyə razılaşdı. Bir neçə dəqiqədən sonra stolun üzəri müxtəlif təamlarla bəzədildi. Firuzənin bir neçə dəqiqə ərzində bu qədər yemək hazırlamağını polkovnik təəccüb hissi ilə qarşıladı. Yemək çeşidi o qədər çox idi ki, bunu bir neçə dəqiqə ərzində hazırlamaq qeyri mümkün görünürdü. Yəqin ki, general bura gələcəyimizi Firuzəyə deyib, o da daha öncədən hazırlığa başlayıb - deyə, Mehdiyev düşündü. Hər-halda Firuzənin əl qabilliyətinə söz ola bilməzdi. Onun necə evdar qadın olduğu səmimiyyətindən, qonaqpərvərliyindən açıq-aydın

görünürdü. Xörəklərin dadı da çox gözəl idi. Onun ən çox bəyəndiyi dovğa oldu. Çünki Mehdiyevin ən sevimli xörəyi məhz dovğa idi. Anasının bişirdiyi noxudlu dovğanı heç nəyə dəyişməzdi. Firuzənin hazırladığı dovğa da ondan geri qalmırdı. Polkovnik bir neçə gün ərzində birinci dəfə idi ki, rahat yemək yeyirdi...

Yemək yeyib qurtardıqdan sonra general siqaret çəkmək adıyla çölə çıxdı. Bəlkə də özü bilərəkdən belə etdi ki, Mehdiyev İbrahimlə rahat söhbət edə bilsin. O, çox gözəl bilirdi ki, təcrübəli ekspertlər heç vaxt yanlarında üçüncü şəxsin olmalarını istəmirlər. Çünki, üçüncü şəxs həm özünün, həm də ki, həmsöhbətinin fikrini, diqqətini yayındırır və lazımı nəticə əldə etmək çətinləşir. General getdikdən sonra masa arxasında Mehdiyev və İbrahim qaldı. Mehdiyev İbrahimə baxaraq sözə başladı:

– Mən generalın göstərişi ilə atanın intihar hadisəsini araşdırıram. Ona görə də bəzi məqamları dəqiqləşdirmək üçün sənə suallarım olacaq...

– Buyurun, nə sualınız varsa verə bilərsiniz, - İbrahim səmimi cavab verdi.

– Çox gözəl, - polkovnik dedi və əlavə etdi, - Öncəliklə bilmək istədiyim odur ki, sənin atanla olan münasibətin necə idi? Yəni anandan ayrıldıqdan sonra ondan bir incikliyin olubmu?

– Xeyr, heç bir incikliyim, narazılığım olmayıb atamdan, Allah ona rəhmət eləsin, - İbrahim dedi və bir qədər gözləri yaşardı, sonra sözlərinə əlavə etdi, - Mən hətta onların ayrılmasında atamı yox, anamı günahlandırırım. Atamla da münasibətim çox yaxşı olub, həmişə də maddi və mənəvi cəhətdən bizə dəstək olub...

– Aydındır, bildiyim qədəri ilə sən atanın şirkətində işləmirsən...

– Bəli, atam mənə öz şirkətində işləməyi təklif etdi, ancaq bəzi səbəblərdən imtina etdim. O da mənə başa düşdüyündən dostunun bankında işə düzəltdi. Elə o zamandan bəri həmin bankda işləyirəm...

– Yaxşı, atanla tez-tez görüşürdün?

– Tez-tez də demək olmaz, ay ərzində bir-iki dəfə görüşürdük...

– Səncə onun kiminləsə düşməçiliyi olubmu?

– Bu haqda dəqiq bir söz deyə bilmərəm, çünki mənə bu barədə heç nə danışmayıb...

Polkovnik bir qurtum çay içdikdən sonra, yenidən həmsöhbəti ilə səmimi söhbətə davam etdi...

– Atanın Qubadakı bağ evindən sənənin xəbərini olubmu?

– Bəli olub... - İbrahim qısa olaraq cavab verdi.

– Olmusan orada? - polkovnik bu sualların cavabını özü bilsə də, İbrahimdən həm sualların cavabını dəqiqləşdirmək, həm də onun nə dərəcədə düz danışib-danışmamasını müəyyənləşdirməli idi.

– Bir neçə ay bundan qabaq məni də aparmışdı. O zaman həmin bağ evinin olmasından xəbərim olub, ondan sonra daha getməmişəm.

– Səni ora aparmaqda məqsədi nə idi? - Polkovnik yenidən nəzərlərini həmsöhbətində cəmləyərək sual etdi.

– Həmin gün ad günüm idi, məni Qubadakı bağ evi ilə tanış edəcəyini və orada qonaqlıq verəcəyini bildirdi...

– Yalnız atanla sən getdin, yoxsa başqa adam da var idi?

– Atam, mən, bir də sürücüsü Akiflə getdik.

– Aha, həmin gün haqqında danışa bilərsən, nə etdiz?

İbrahim bu sualların mənasını başa düşməsə də qarşısındakı şəxsin hər bir sualına həvəslə cavab verirdi...

– Öncə atam bizi Qubadakı restoranlardan birinə apardı, çox gözəl qonaqlıq verdi. Bir qədər meşədə istirahət etdikdən sonra axşam Qəçrəşdəki, bağ evinə getdik. Evi mənə göstərdikdən sonra ad günümə görə mənə hədiyyə də bağışladı. Gecəni orada qalıb səhər tezdən çıxıb gəldik...

Polkovnik İbrahimə qulaq asa-asa seyf haqqında ondan soruşub-soruşmayacağını tərəddüd edirdi. İbrahim sözünü yekunlaşdırdıqdan sonra:

– Bilmək olar nə hədiyyəsi idi? - deyə düşündüyündən tam fərqli, marağını cəlb edən sual verdi.

İbrahim sol əlinin çeçələ barmağının yanında olan adsız barmağındakı ağ qızıldan hazırlanan, üzərində qara yəmən daşı həkk edilmiş üzüyü göstərib:

– Bunu hədiyyə verdi, - bir qədər üzüyə baxıb kövrəldi, - atam mənə dedi ki, bu üzüyü daim üzərində gəzdir. Bu üzük sənin gələcəyinin təminatıdır. Gün gələcək bu üzük sənin həyatını dəyişəcək. Əgər mən bir gün bu həyatdan köçsəm, rahat olum ki, sən xoşbəxtsən, uğurlu karyeran var və atanın yolunu şərəflə davam elətdirirsən... - dedi və gözündən bir damcı yaş süzülüb yanağını islatdı.

– Üzüyə baxmaq olar? - polkovnik sual etdi.

İbrahim barmağından üzüyü çıxardıb:

– Olar, buyurun! - dedi.

Polkovnik üzüyü alıb diqqətlə nəzərdən keçirməyə başladı. Həqiqətən üzüyün müəzzəm görünüşü onu valeh etdi. Qara yəmən daşı da üzüyə qeyri-adi gözəllik qatırdı. Üzüyün əsl zərgər əlindən çıxdığı açıq-aydın hiss olunurdu. Polkovnik Mehdiyev üzüyün halqasının

içərisinə baxarkən oyma üsulu ilə müəyyən bir tarixin yazıldığını gördü. İbrahim də onun həmin rəqəmlərə diqqətlə baxdığını görüb:

– O mənim doğum tariximdir, - dedi.

Polkovnik:

– Aydındır, - deyərək üzüyü İbrahimə geri qaytardı. Bu zaman zalın girəcəyində balaca, iki-üç yaşlı qız uşağı peyda oldu. Onun yuxudan təzə durduğu gözlərindən oxunurdu. Qız naməlum qonağa tamaşa edə-edə, asta-asta yeriyib atasına yaxınlaşdı. İbrahim onu qucağına aldı. Uşaq ya daha öncə görmədiyi naməlum qonaqdan çəkindiyyindən, ya da ki, atasının həsrətindən onun boynuna sarıldı. İbrahimin üzündəki kədəri cuzi təbəssüm əvəz etdi.

Polkovnik:

– Maşallah, - dedi. - Allah saxlasın!

– Çox sağ olun, Allah sizinkiləri də saxlasın! - İbrahim dedi.

Beləcə onların səmimi söhbəti sona çatdı. General nəvəsinin arxası ilə zala daxil olaraq onu İbrahimdən alıb doyunca yanaqlarından öpdü. Bir neçə dəqiqədən sonra isə general Vəzir ilə birlikdə ev sahibləri ilə sağollaşaraq bağ evindən çıxdılar...

XV Fəsil

“Məhşər ayağı”

Gecənin zülmət qaranlığını maşının ön işıqları aydınladırdı. Nəhayət maşın dənizkənarında olan kiçik bir bağ evinin açıq darvazasından həyəətə daxil olub dayandı. Dərhal da darvaza avtomatik olaraq bağlandı. Sükan arxasından bir nəfər cavan oğlan düşüb cəld şəkildə maşının arxa qapısını açdı. Maşından ortaboy, 45-50 yaşlı bir kişi düşərək iti addımlarla evə daxil oldu. Otaqda bir nəfər naməlum şəxs gələn qonağı görəndə kimi təlaşlı halda ayağa qalxıb ona tərəf getdi. Ancaq içəri keçən adam ona qeyzli halda oturmağı əmr etdi:

– Əyləş! - dedi. - Biz səninlə belə danışmamışıdıq, sən bizdən xəbərsiz necə belə bir iş tuta bilərsən axı? Kim sənə bu cür göstəriş verib? Sən bizim hamımızı yaramaz işlərinlə təhlükəyə atdığının fərfinə varırsanmı? Bütün planlarımızı alt-üst edə bilərdin...

– Rəis, çox təəssüf edirəm ki, iş belə alındı, mən hər şeyi yaxşı düşünmüşdüm. Ancaq o yaramazlar işi yekunlaşdırma bilmədi...

– Elə hər şeyi korlayan da sən o yaramazlarındı. Mən sənə demişdim axı işi elə yekunlaşdır ki, nə iş

yansın, nə də kabab. Ancaq sənin yaramazların adamı öldürüb, başımıza böyük iş açdılar. Bunu başqa yolla da həll etmək olardı. Hələ bu azmış kimi, yenə həmin qələti edirsən. Ekspertə sui-qəsd təşkil etməklə çox böyük səhvə yol vermişən. Unutma ki, öldürmək istədiyin şəxs Rusiya Baş Cinayət-axtarış idarəsinin əməkdaşdır. Onun ölümü ağrımayan başımızı ağrıda bilərdi. Bir də bizdən xəbərsiz iş tutsan, özünü ölmüş bil!

– Rəis, əsəbləşməyin, mən hər şeyi tezliklə yoluna qoyacam. Nə etməyimizi məsləhət bilirsiniz?

– Birinci növbədə bizdən xəbərsiz heç bir iş tutmayassan! Bu iş indən belə mənim nəzarətim altında olacaq!

– Oldu Rəis, baş üstə...

– Yaxşı, de görüm iş hansı yerdədir?

– Təəssüfki sui-qəsdən sonra ekspertin izini itirmişik. Hazırda harada olduğundan xəbərimiz yoxdur. Onu deyə bilərəm ki, o, çox peşəkar və təhlükəli adamdır. Maşınına izləmə cihazı qoyduğumuzun da fərqi nə vardı, ona görə də şəxsi maşınından istifadə etmir. Generalın otağında və şirkətdə olan səsdinləyiciləri də aşkara çıxarıb. Cahangirin də öldürüldüyü qənaətinə gəlib. Gec-tez bank hesabından çıxarılan pulların da izinə düşəcək. Mən ona görə onu aradan götürmək qərarına gəldim.

Əgər biz onun axırına çıxmasaq, bu gedişlə o, bizim axırımıza çıxacaq...

– O yox, sən bu axmaq işlərinlə bizim axırımıza çıxassan, - gələn qonaq yenidən qeyzləndi, - eksperti öldürmək fikrini yaddan çıxart, bizə növbəti problem lazım deyil. Bunun bir yolu var, generala hədə-qorxu gələrək işi sonlandırmasını bildirmək...

– Deyək ki, generala hədə-qorxu gəldik, o da üzərimizə saldığı ekspertdən işi dayandıрмаğı tələb etdi. Bəs polis bölməsinin başlatdığı cinayət işi necə olacaq? Müstəntiq əvvəl intihar olduğunu düşünürdüsə, ekspertin tapdığı dəlillərdən sonra cinayət olduğu qərarına gəlib.

– Sən narahat olma, müstəntiq işi asan məsələdir, mən onu həll edərəm, işə tez bir zamanda xitam verərlər. Əsas məsələ bu eksperti başımızdan rədd eləməkdir...

– Başa düşdüm, necə məsləhət bilirsiniz elə də edək.

– Yaxşı, zəngimi gözləyərsən, yaramazlarına da tapşır ehtiyatlı olsunlar.

– İzləməni dayandıraq?

– Guya bilirsən ki, haradadır? - gələn qonaq yenidən səsini yüksəldərək dedi, - Hələ bir izləməni dayandıraq deyə soruşursan da... Öncə axtar tap, sonra iş yekunlaşana kimi izlətdir.

– Oldu Rəis, axır-əvvəl axtarıb tapacağıq.

– Yaxşı, ehtiyatlı olun! Bir də səhv hərəkət etməyəsən haa... - gələn qonaq son təhdidli sözünü bitirər-bitirməz, otaqdan çıxıb həyəətə düşdü. Dərhal maşının arxa qapısını açan sürücü onun əyləşməsini gözlədi. Sonra maşın qaranlıq küçə ilə şütüməyə başladı...

* * *

Saat 12-yə bir neçə dəqiqə qalmış ağ rəngli “BMW” markalı maşın şəhərin mərkəzi hissəsində olan çoxmərtəbəli binaların birinin qarşısında dayandı. Maşının arxa tərəfindən düşən polkovnik və general, binanın blokuna daxil oldular. Artıq bir neçə dəqiqədən sonra hər ikisi şəhərə gözəl mənzərəsi olan geniş mənzildə idilər. General bu mənzili bir neçə il qabaq aldığına baxmayaraq, buraya çox gec-gec gəlirdi. Polkovnik zalın geniş pəncərələrinin qarşısında dayanıb şəhərə tamaşa edirdi. Gözləri şəhərin ecazkar gözəlliyinə baxmaqda idisə, düşüncələri tam fərqli istiqamətə yönəlmişdi. Sanki gözləri ilə beyninə rahatlıq verməyən düşüncələrini dağıtmaq istəyirdi. Ancaq buna nail ola bilmirdi. Sui-qəsd hadisəsindən sonra ailəsinə qarşı nigranlıığı birə-beş artmışdı. Onun şəhərə baxan baxışlarını əlində iki stəkan çay gətirən general yayındırdı. General stəkanları qarşı-qarşıya qoyulmuş kresloların ortasındakı kiçik şüşə masanın üzərinə qoyub ayaq üstə olan polkovnikə:

– Əyləş, Mehdiyev! - dedi. Polkovnik əyləşən kimi, general da kresloya yaslandı.

– Hə, danış görək hadisə necə baş verdi? - günortadan bəri səbirsizliklə hadisənin detallarını öyrənmək istəyən general nəhayət ki, fürsət tapıb polkovnikə sual verdi.

– Mən Vaqif Əsədovla görüşmək üçün şirkətə getmişdim. Onunla görüşüb söhbət etdikdən sonra şirkətin ofisindən birlikdə çölə çıxdıq. Bir neçə dəqiqəlik ofisin qarşısında dayanıb tikintinin gedişatı ilə bağlı söhbətimizə davam edirdik ki, qarşı tərəfdə olan yarım tikili binada açıq pəncərə diqqətimi çəkdi. Diqqətlə baxdıqda bizə doğru snayperin tuşlanıldığını sezdim. Cəld hərəkətlə Əsədovu geri itələyib özümü yerə atdım. Elə bu zaman aramızdan güllə keçərək gülqabına dəydi. Dərhal hər ikimiz ayağa qalxıb ofisin girişinə doğru qaçdıq. Arxamızca atılan daha bir güllə isə sütuna saplandı...

– Sui-qəsdin sənə qarşı törədildiyinə əminsənmi? Bəlkə Əsədovu öldürmək istəyiblər? - polkovnikə heyrətlə qulaq asan general yenidən sual etdi.

– Xeyr, mən Əsədova qarşı sui-qəsdin təşkil edildiyinə qəti şəkildə inanmıram. Onların fikri məni öldürmək olub.

– Nəyə görə bu qədər əminsən?

– Çünki, Əsədovu öldürmək fikirləri olsa idi bunu çox rahatlıqla və istənilən vaxt edə bilərdilər. Ancaq məni tez bir zamanda aradan götürmək istədikləri üçün belə bir plan qurublar. Çox guman ki, onlar əvvəlcə məni izləyib şirkətə daxil olduğumu görüblər. Daha sonra isə lazımı mövqe seçərək mənim ofisdən çıxmağımı gözləyiblər. Ancaq mənimlə birlikdə Əsədovun da çölə çıxması bir qədər “killer”in işini ləngidib. Çünki, Əsədov mənimlə snayperin görüş bucağının arasında idi. Və belə olan təqdirdə cinayətkar hədəfi düzgün nişan almaq üçün bir qədər zaman itirib. Elə mənim həyatımı qurtaran da Əsədovun yanımda olması və “killer”in itirdiyi zaman olub...

– Məntiqlə düzdür, ancaq maraqlıdır ki, səni niyə öldürmək istəyirlər? Bu barədə düşüncələrin nədir?

– Məni öldürməkləri üçün əllərində bir neçə səbəb var. Birinci səbəb Cahangir Əliyevin ölümü ilə bağlıdır. Çünki mən onun öldürüldüyü qənaətinə gəlmişəm və demək olar ki, artıq cinayətdə əlbir olan adamların izinə düşmüşəm. Yəqin ki, tez bir zamanda da cinayətin iştirakçılarını və əsas sifarişçini ifşa edə biləcəm. Onlar da hər kimlərdisə, bu durumdan olduqca narahat olub, məni tez bir zamanda aradan götürmək fikrinə düşüblər. Digər vacib səbəb isə mənim onların şəxsi maraqları naminə icra olunmuş qara, qanunsuz əməllərini aşkara çıxartmağımdır. Çox güman ki, onlar sizin kabinetdə və

şirkətin ofisində quraşdırılmış səsdləyiciləri aşkara çıxartmağımı bilirlər. Və belə olan təqdirdə əllərində məni öldürməkləri üçün yetərli olan səbəbləri var. Çünki ortada həm özlərinin taleyindən, həm də milyonlarla dollardan söhbət gedir.

– Milyonlarla dollar deyəndə nəyi nəzərdə tutursan? Cahangiri pula görə öldürüblər?

– Hələ ki, bunu tam dəqiq sizə deyə bilmərəm, ancaq mən belə düşünürəm ki, onun öldürülmə səbəblərindən biri də puldur. Çünki, mən apardığım təhqiqat nəticəsində müəyyənləşdirdim ki, mərhum Cahangir Əliyev nədənsə bank hesabından müxtəlif vaxtlarda külli miqdarda pul çıxarıb və həmin pulun böyük bir hissəsini Qubadakı şəxsi evindəki seyfdə gizlədib. Çox güman ki, cinayətkarlar bundan xəbər tutub və pulu seyfdən götürərək onu öldürüb, özü intihar etmiş kimi qələmə veriblər.

– Əgər pula görə olubsa, Cahangir Əliyevi öldürməmiş pulu oradan oğurlaya bilməzdilərmi?

– Yəqin ki, yox, çünki, seyfin yerini və şifrəsini bilməyiblər. Mən belə çox çətinliklə seyfi aşkara çıxartdım, ancaq şifrəli olduğundan açmaq müəssər olmadı. Onun üçün mərhumun oraya gəlməsini gözləyərək, planlarını orada icra ediblər. Elə təəsürat da yaradıblar ki, heç kim onun öldürüldüyündən

şübhələnməsin. İşi o dərəcədə peşəkar ediblər ki, yerli polis bölməsinin ekspertləri belə heç nədən şübhələnməyiblər.

– Bu qədər peşəkarlıqla kim belə bir iş tuta bilər ki? Yəni deyirsən Hacı və onun cinayətkar bandası həbsdən çıxaraq yenidən fəaliyyətə başlayıb?

– Mən belə düşünürəm ki, bu işin altında olanlar Hacıdan belə təhlükəlidirlər. Çünki, bunların dəsti-xətti tam fərqlidir. Bunlar saman-altından su yeridərək öz məqsədləri naminə çirkin əməllərə əl atır, şirkət rəhbərlərini, vəzifəli, imkanlı şəxsləri şantaj edərək, hədə qorxu gələrək əmlaklarını mənimsəyirlər.

– Milli Təhlükəsizlik Nazirliyi Hacı və onun cinayətkar qruplaşmasını ifşa etdikdən sonra mən belə düşündüm ki, ta Azərbaycanda cinayətkar qrup fəaliyyət göstərə bilməz. Ancaq ağıma belə gəlməzdi ki, Hacıdan daha peşəkar, təhlükəli cinayətkar qruplaşma fəaliyyət göstərir və nə zamansa mən onlarla qarşı-qarşıya gələcəm. Qudam da onların güdazına gedəcək...

– Yəqin ki, “məhşər ayağına” çəkilən tək sizin qudanız Cahangir Əliyev olmayıb. O, onlardan sadəcə biridir...

– Düz deyirsən Mehdiyev, Allah rəhmət eləsin ona...

– Amin!

XVI Fəsil

Reksin qisası

Müstəntiq Zakir Qarayev öz kabinetində səbirsizliklə o tərəf-bu tərəfə vurnuxurdu. Artıq ardıcıl 5-ci siqareti yandırıb damağına qoymuşdu ki, mobil telefonu zəng çaldı. Dərhal onu masanın üzərində olan külqabına atıb zəngə cavab verdi:

– Bəli, eşidirəm... - O, səbirsizcəsinə dedi.

– Göndərdiyiniz hər iki barmaq izi eyni adama məxsusdur, - zəng edən naməlum şəxs dedi.

– Əminsən? - müstəntiq bir qədər dəqiqləşdirmək istədi.

– Bəli, tam əminliklə deyirəm.

– Oldu, çox sağ olun, - müstəntiq dedi və telefon əlaqəsi kəsildikdən sonra kreslosuna oturdu, külqabında olan sönməmiş siqareti yenidən barmaqları arasına alıb çəkməyə başladı. Nə fikirləşdisə telefonu götürüb harasa zəng etmək istədi, ancaq tez də fikrindən daşındı. Qol saatına baxdı. Saat on ikiyə on dəqiqə qaldığını göstərirdi. “Mehdiyevi gözləmək lazımdır, yəqin ki, bir azdan özü gələr” - deyə düşündü.

Heç yarım saat keçmədi ki, polkovnik Mehdiyev müstəntiqin kabinetində peyda oldu. O, müstəntiqlə salamlayıb, hal-əhval tutduqdan sonra dərhal mətələbə

keçərək, “ekspertizanın rəyi bilindimi” - deyə soruşdu. Müstəntiq hər şeyi olduğu kimi izah etdi və onun məntiqi düşüncə qabiliyyətinə heyran olduğunu bildirdi...

Həqiqətən təcrübəli kriminalist-ekspert polkovnik Mehdiyevin düşüncəsi özünü doğrultmuşdu. O, hadisələrin xronoloji ardıcılığını tərtib edərək bu qənaətə gəlmişdi ki, məlum cinayət hadisəsində gözətçi Osman kişinin oğlu Oktayın əli var. Bunu dəqiqləşdirməkdən ötrü hələ Bakıda olarkən səhər tezdən müstəntiqə zəng edib Oktayın əl izini götürməsinə və onu mərhumun bağ evində olan maral buynuzundakı əl izi ilə tutuşdurmasını tapşırırdı. Müstəntiq Qarayev də müxtəlif yolla Oktayın özünün də xəbəri olmadan onun əl izini götürüb ekspertizaya yollamışdı...

– İndi nə düşünürsünüz, Mehdiyev? Oktayı həbs elətdirək? - müstəntiq polkovnikə sual etdi.

– Bəli, onu bu gün mütləq dindirmək lazımdır, - polkovnik dedi və sözünə əlavə etdi, - ancaq istintaqa təhvil vermədən öncə mənim dindirməm üçün şərait yaratmalısınız.

– Nə cür etməyimizi məsləhət bilirsiniz?

– Öncəliklə, biz gedib bağ evindəki seyfi açmalıyıq, yaxşı olardı ki, elə Oktayı da tutub bir başa həmin evə gətirsinlər.

– Yaxşı, necə məsləhət bilirsiniz, elə də edək, - müstəntiq razılaşdı.

Polkovnik Mehdiyev və müstəntiq Qarayev artıq qırx dəqiqədən sonra Qəçrəş kəndində cinayət törədilən bağ evində idilər. Onları ilk qarşılayan gözətçi Osman kişi və mərhumun iti Reks oldu. Gələn qonaqları tanıyan Reks hürməyi saxlayıb arxa ayaqları üstə oturdu, quyruğunu yelləməyə başladı. Hər ikisi Osman kişi və bağa nəzarət üçün təyin edilmiş polis serjantı ilə görüşüb hal-əhval tutdular. Xidməti formada olan polis serjantı hər şeyin qaydasında olduğunu bildirdi. Daha sonra müstəntiq evin qapısına vurulmuş surğucu açıb Mehdiyevi içəri dəvət etdi. İtin başını sığallamağı dayandıran polkovnik dərhal evə doğru getdi. Onlar zala keçib maral buynuzunun qarşısında dayandılar. Polkovnik Mehdiyev maral buynuzlarından iki əllə tutaraq onu özünə tərəf çəkdi. Dərhal maral buynuzu vurulmuş taxta lövhə divardan aralandı. Və hər ikisi müəzzəm görünüşə malik seyflə üz-üzə qaldılar.

– Bəs seyfi necə açacağıq? Bəlkə bunu dəmirkəsənlə kəsək? - Seyfə diqqətlə baxan müstəntiq polkovnikə sual etdi.

– Məncə dəmirkəsənə ehtiyac qalmayacaq, əgər fikirləşdiyim düzdürsə, - polkovnik dedi və bir qədər durğunluqdan sonra seyfin qapısının üzərində olan lövhədəki müxtəlif rəqəmləri basmağa başladı. Yazdığı rəqəmlər mərhum Cahangir Əliyevin oğlu İbrahimin üzüyündəki şifrə idi, yəni, onun doğum tarixi... Son rəqəmi basan kimi kiçik şıqqıltı səsi eşidildi və seyfin qapısı avtomatik açıldı. Seyfin qapısının açılması onları

sevindirsə də i erisinin tamamilə boş olması onları t ess fl ndirdi...

Polis maşınlarının qulaqbatırıcı sirena səsi e idil nd  onlar evdən çıxıb, həyətə düşdülər. Bu zaman iki polis maşını sürətlə gəlib ba  evinin darvazasının qar sında dayandı. Bir neçə dəqiqədən sonra isə d rd polis əməkdaşı və onlardan birinin sol qoluna qandalla ba lanmış arıq bədən quruluşlu, 30-35 yaşlı şəxslə birlikdə həyətə daxil oldular. Bu şəxs gözətçi Osman kişinin oğlu Oktay idi. O, sanki qəfəsə salınmış quş kimi taleyi ilə barı araq başını aşağı salıb sakitcə dayanmışdı. Onun  c n bu dəqiqə  n əzablı şey tutulması yox, atasının gözlərinə n  cür baxaca ı idi. Çünki çox yaxşı bilirdi ki, atası onu min bir əziyyətlə, halal ürəklə b y d b, boya-ba a  atdırmı dı. Və onun yeganə övladı idi.  ndis  ona oğul iztirabı   km y  vəsilə olmağa mənəvi haqqı yox idi...

Polislər həyətə daxil olanda Osman kişi g z t cil r  c n tikilmı  kiçik evdən çıxıb onlara tərəf gəldi. Ancaq oğlunun qolunun qandallı olduğunu görəndə yerində mat-m bhut donub qaldı. N  edəcəyini bilmədi, bir anlıq dili də tutulmuşdu. Sanki indi dünya onun ba ına fırlanırdı. Oğlunun n   c n tutulmasını anlamağa çalışan Osman kişi polisl r  tərəf bir neçə addım atdı. Ancaq atdığı addımlar ona o qədər ağır gəlirdi ki, elə bil yerdə əlavə c zbetm  qüvvəsi vardı...

– Oktayı nə üçün tutmusuz? - gözləri hədəqəsindən çıxan Osman kişi güc-bəla ilə dilləndi.

Başını aşağı dikən Oktay:

– Ata, qurban olum, məni bağışla... - deyə qəmginçəsini atasından onu bağışlamağını dilədi.

Oktayın “ata” deyə müraciətindən sonra polis işçiləri bu ahıl yaşlı kişinin tutulan şəxsin atası olduğunu bildilər. Polis işçilərindən biri:

– Dayı, oğlunuz cinayət əməlində suçlanır, mərhum Cahangir Əliyevin ölümündə... - deyə, Osman kişiye bildirdi.

Əlləri əsən Osman kişi eşitdiklərindən bir daha şok keçirtdi, ürək döyüntüləri daha da sürətləndi. Bədəninin hərərəti buz kimi olub, gözləri yumulmağa başladı. “Oktay Cahangiri öldürə bilməz axı, yox bu mümkün deyil. Heç vaxt mənim oğlum belə bir iş tutmaz. Cahangiri niyə öldürməlidir ki? Yox..., yox..., bu ola bilməz!” - deyə fikirləşən Osman kişi, sağ əlini sinəsinə tutub dizləri üstə yerə çökdü. O, deyəsən infarkt keçirirdi...

Həqiqətən bir ata üçün övladın ağır cinayət əməlində suçlanaraq həbs edilməsi çox ağırlı və dözülməz dərdədir. Axı o, öz yeganə övladını çox əzab-əziyyətlə böyütmüşdü, boğazından haram loxma belə keçirtməmişdi. Ancaq nə biləydi ki, Oktay bu əmələ onun öldürülməməsi üçün əl atıb. Digər tərəfdən öz atasını

xilas etməklə başqasının ölümünə vasitəçi olmaq da düzgün deyildi. Bəlkə də, Oktayı atasını öldürməklə hədələməsəydilər, bu işə qol qoymazdı. Hərhalda o, etdiyi əmələ görə qanun qarşısında cavab verəcəkdə...

Atasının ürəyini tutub yerə yıxıldığını gören Oktay ona sarı atıldı. Qandal bağlanmamış əli ilə Osman kişini qolundan tutub qaldırmaq istəyərkən polkovnik Mehdiyev özünü yetirərək onu qaldırmasına icazə vermədi. Çünki infarkt keçirən adamı tərپətmək olmazdı. Polkovnik, Osman kişini kürəyi üstə yerə uzatdı. Dərhal müstəntiqdən təcili tibbi yardım çağırmasını istədi. Polis işçiləri Oktayı bir qədər geri çəkdilər. Sakitləşməyən Oktay elə hey “Ata qurban olum, məni bağışla..., Onu mən öldürməmişəm..., mənim günahım yoxdur, onlar məni təhdid elədilər” - deyə bağırdı...

Yaxınlıqda olan təcili tibbi yardım maşını heç on dəqiqə keçmədən gəldi. Həkimlər Osman kişiye yerindəcə ilkin yardım göstərib, onu xərəklə götürərək maşına qoydular və dərhal da xəstəxanaya yola düşdülər. Bu zaman Reks bir xeyli “ambulans”ın arxası ilə qaçdı, ancaq maşının sürəti çox olduğundan it yorularaq geri qayıtdı...

Həkimlər Osman kişini apardıqdan sonra, polkovnikin göstərişi ilə Oktayı həyətdəki talvara gətirdilər. Oktayı dindirmək üçün Polkovnik Mehdiyev və müstəntiq Qarayev də talvara gəlib onunla üzbəüz oturdular. Polis əməkdaşı Oktayın hər iki qoluna qandal

keçirdi, talvardan çıxıb itə başı qarışmış həmkarlarının yanına getdi. Gözləri qıpqırmızı olan Oktay başını aşağı dikib qolundakı qandala qəmgincəsinə baxırdı. Atasının infarkt keçirməsinə, bəlkə də, özünün həbs olunmasından daha çox təəssüflənirdi. Oktay başını qaldırıb qarşısındakı qaşqabaqlı, üzlərindən zəhm yağan şəxslərə baxdı. Və pərişan halda :

– Allaha and olsun ki, onu mən öldürməmişəm, mənim günahım yoxdur, - deyə bildirdi.

Oktaya diqqətlə nəzər yetirən müstəntiq:

– Onu sən öldürməmişənsə, o zaman sənın əl izin səyfin üzərində nə gəzirdi? - deyə əsəbi halda soruşdu. Müstəntiqin bu sualından sonra Oktay necə bir səhv etdiyini və onu nəyin ələ verdiyini anladı. “Gərək mən bu diqqətsizliyi etməzdim” - deyə düşündü. Ancaq iş-ışdən keçmişdi. Hər şeyi olduğu kimi etiraf etmək onun yeganə çıxış yolu idi. Və o da bunu çox gözəl anlayırdı. Hadisəni öz gözü ilə görən Oktay bu cinayətin yeganə şahidi idi...

– Mən sizə hər şeyi olduğu kimi danışacam... - deyən Oktay yenidən başını aşağı dikdi.

– Yaxşı olardı ki, hər şeyi olduğu kimi etiraf edəsən, yoxsa bu cinayət sənın üzərində qalacaq, - deyən polkovnik Oktaya bilərəkdən təsir etdi.

Oktaydan səs çıxmadığını görən polkovnik:

– Danış gərək! - deyə amiranə səsini yüksəltdi.

Nədənsə qorxan Oktay danışmaqdan çəkinirdi. Ancaq, polkovnikin səsini yüksəltməsi onu danışmağa məcbur etdi:

– Onlar məni atamı öldürməklə təhdid etdilər. Mən də məcbur qalıb onlar deyəni etdim...

– Kimdi axı onlar? Bizə adlarını de? - Hiddətlənərək sağ əlini masaya vuran müstəntiq bərkdən qışqırdı. Masadan çıxan yüksək taqqultı səsinin ardından iki ardıcıl güllə səsi eşidildi. Güllələrin hər ikisi Oktayın kürəyinə sancıldı. Nə baş verdiyini anlamayan Oktay, üzünü üstə masaya çökdü. Güllə səsi eşidən kimi müstəntiq təlaşlı halda özünü stolun altına atdı. Ancaq, soyuqqanlı olan polkovnik daha zirək tərpənib güllənin atıldığı yeri və divardan boylanan üzünü masqalı şəxsi görə bildi. Oktaya ardıcıl iki dəqiqə atəş açan masqalı şəxs yoxa çıxdı. Nə baş verdiyini anlamayan polis əməkdaşları tapancalarını çıxarıb talvara tərəf qaçdılar. Güllə səsi eşidən Reks evin arxasına qaçıb divardan atlandı. Reksin hasardan atlandığını görə polkovnik itin masqalı şəxsin arxasınca düşdüyünü anladı. Dərhal talvardan çıxıb polis əməkdaşlarının birinin silahını alaraq divara tərəf qaçdı. Divarın dibində olan nərdivanı dikəltdi, üzünə çıxıb o biri tərəfə tullandı. Reksin meşəyə tərəf qaçdığını görə onun arxası ilə getdi. Reks meşəyə girib gözdən itdi. Polkovnik meşəliyə çatan zaman yaxınlıqda iki ardıcıl güllə səsi eşidildi. O, güllə səsi gələnin tərəfə qaçdı. 30-40 metr getdikdən sonra ağacların arasında itlə masqalı şəxsin boğuşduğunu gördü. Və daha bir güllə atıldı. Bu

zaman Reks inildiyərək masqalı şəxsin ayağını dişləri arasından çıxarıb kolluğun dibinə yuvarlandı. Mehdiyev silahı qaldırıb masqalı şəxsə yönəltdi:

– Təslim ol! - deyə, bağırdı.

Mehdiyevi görən masqalı şəxs ayağa durmağa cəhd göstərsə də yerə çökdü. Özündən 15-20 metr aralıda olan polkovnikə atəş açdı, xoşbəxtlikdən güllə yan keçib ağaca dəydi. Ancaq növbəti atəşi açmaq ona müyəssər olmadı. Çünki artıq gülləsi qurtarmışdı. Bir neçə dəfə tapançanın tətiyini çəkdiədən sonra onu yerə tulladı. Güllədən yayınmağı bacaran polkovnik dərhal qartal kimi şikarının üzərinə şığıdı və silahı alına dayadı. İndi onu polkovnikin caynağından ancaq “qanun” ala bilərdi...

Polislər on dəqiqə idi ki, onları axtarırdılar. Meşənin dərinliyində eşidilən güllə səsi polisləri düzgün istiqamətə yönəltdi. Cinayətəkarı dindirib ondan lazımı informasiya alan polkovnik bilərəkdən havaya atəş açmışdı ki, polislər onları tapa bilsinlər. Bir neçə dəqiqədən sonra üç polis əməkdaşı onları dövrəyə aldı. Hələ də polkovnik üzündən masqası çıxarılmış cinayətəkarın üzərində idi və silahı onun başına dayamışdı. Polkovnik 30-35 yaşında olan, idamançı qamətindəki cinayətəkarın qolunu kürəyinə burub elə qatlamışdı ki, onun qımıldanmağa belə nə imkanı, nə də taqəti qalmışdı. Polis əməkdaşları dərhal cinayətəkarın qollarına qandal vurdular. Bu zaman polkovnik Mehdiyev onun kürəyindən qalxıb kolluğun dibinə

yuyvarlanmış Reksə tərəf getdi. Güllə yarasından çoxlu qan itirən Reks can vermək üzrə idi. Polkovnik iti yerdən qaldırıb qucağına aldı və polislərlə birlikdə meşədən çıxdılar. Bağ evinin qarşısına gəlib çatan zaman bir neçə polis maşını ilə bərabər, iki təcili tibbi yardım maşını da sürətlə gəlib onların qarşısında dayandı. Həkimlər müstətiqin göstərişi ilə həyətə girib çoxlu qan itirərək huşunu itirmiş Oktayı xərəyə qoydular. Və dərhal da təcili tibbi yardım maşınına qoyub sürətlə oradan uzaqlaşdılar. Digər “ambulans”la isə polkovnikin göstərişi ilə Reksi apardılar. Ancaq, yolda ikən həkimlərin müdaxiləsinə baxmayaraq, it öldü. Reks həyatı bahasına olsa da cinayətkardan qisasını almışdı...

XVII Fəsil

Taleyin hökmü

Qara bulud göy üzünü almışdı. Gecədən başlayan aramsız yağış səngimək üzrə idi. Arada göy gurultusu ilə bərabər şimşəyin çaxması otağı bir anlıq aydınladırdı. Vəzir çarpayıda paltarlı halda arxası üstə uzanıb yatmışdı. Növbəti şimşəyin çaxması onun ayılmasına səbəb oldu. Yerindən qalxıb pəncərəyə tərəf getdi və pərdəni aralayıb təbiətin ecazkar hadisəsini izləməyə başladı. Dağların arasından çıxmaqda olan günəş öz şüalarını yağış damlalarının kristallarından əks etdirərək müxtəlif rəngli zolaqların yaranmasına səbəb olurdu. Sanki bu “göyqurşağı” təbiətin bizə bəxş etdiyi rəngləri özündə cəmləyərək, bütün çılpalıqlığı ilə insanı valeh edirdi. Polkovnik təbiəti seyr etməklə özündə rahatlıq tapırdı. O yorğunluğunu biruzə verməsə də, son günlər baş verən gərgin hadisələr onu yormuşdu. Beynindəki düşüncələr onu rahat buraxmırdı, xüsusilə dünənki hadisə onun daha çox narahatlığına səbəb olmuşdu. Osman kişinin infarkt keçirməsi, Oktayın güllələnməsi, Reksin ölməsi və cinayətkarın tutulması, - bunlar hamısı dünən baş vermişdi. Yəqin ki, polkovnikin narahatlığına və düşüncələrinin artmasına səbəb olan bu hadisələr deyildi. Çünki, polkovnik apardığı əksər təhqiqat işlərində bu cür gərgin hadisələrlə qarşılaşmışdı və cinayətkarlarla mübarizə apararkən belə hadisələrlə qarşılaşmaq onun

üçün gözlənilən idi. Onu əsas düşündürən cinayətkarın dedikləri olmuşdu. Meşədə cinayətkara pсихoloji zor tətbiq edərək onu dindirmiş və bu kimi cinayətlərin arxasında duran şəxslərin adını öyrənə bilmişdi. Eşitdiklərindən dəhşətə gəlmiş və növbəti cinayətlərin baş verə biləcəyini hiss etdiyindən narahatlığı birə-beş artmışdı. Və dünənki, hadisədən sonra birbaşa otelə gəlib, apardığı təhqiqat işində yekun nəticəyə gəlmək üçün qol saatında qeyd edilən bütün səs yazılarını kiçik diskə köçürmüş və təkrar-təkrar qulaq asmışdı. O cinayətkarın dediklərini və ümumiyyətlə, təhqiqat zamanı olan bütün danışqları qol saatında olan səs qeydedicisinə yazmışdı. Bu saati ona Rusiya Baş Cinayət-axtarış idarəsinin yüksək rütbəli şəxsi hədiyyə etmişdi. İlk baxışdan adi mexaniki saata oxşasa da, bu saatin özəllikləri tək səs qeydedicisi deyildi, eyni zamanda saatla şəkil və video çəkmək, zəng etmək, olduğu yerin koordinatlarını ötürmək və kodlaşdırılmış məxvi informasiyaları lazımı yerə göndərə bilmək imkanına malik idi...

Yağışın kəsməsinin ardından göyqurşağının rəngləri yavaş-yavaş solmağa başladı. Polkovnik pəncərədən ayrılıb vanna otağına keçdi və əl-üzünü sərin su ilə yudu. Zaldan gələn telefon zənginin səsi onun vanna otağından tez çıxmasına səbəb oldu. Üzünü qurulaya-qurulaya zala keçdi və masanın üzərindən telefonu götürdü. Zəng edən müstəntiq Zakir Qarayev idi. Onlar hal-əhval tutuqdan sonra müstəntiq mətləbə keçdi...

– Vacib görüşməliyik, Mehdiyev, dünən gecə gözlənilməz hadisə baş verib...

– Nə olub ki? - Polkovnik maraqla soruşdu.

– Dünən tutduğumuz cinayətkar müvəqqəti saxlama kamerasında ölmüş vəziyyətdə aşkar edilib... - müstəntiq həyəcanlı halda dedi.

Vəziyyətin nə yerdə olduğunu anlayan polkovnik Mehdiyev müstəntiqə cavab vermədən bir anlıq fikirə daldı. Artıq onun narahatlığına səbəb olan hadisələr baş verməkdə idi və yəqin ki, hələ bu son deyildi. O, telefon danışığının dinləmə biləcəyindən ehtiyatlanaraq söhbətin məğzini dəyişdi...

– Oktayın vəziyyəti necədir? - deyə müstəntiqdən soruşdu.

– Təəssüf ki, gecə saatlarında xəstəxanada keçinib, - müstəntiq dedi.

– Çox təəssüf ki, nə Oktaydan nə də onu güllələyən cinayətkardan lazımi informasiya ala bilmədik, - Polkovnik bu sözləri məqsədyönlü şəkildə dedi.

– Nəyin ki, informasiya ala bilmədik, heç cinayətkarın şəxsiyyətini belə müəyyən edə bilməmişik. Hər ikisinin ölümü planlarımızı alt-üst etdi. Artıq indən belə nə cür hərəkət edəcəyimizi belə bilmirəm, onun üçün bu gün görüşüb növbəti atacağımız addımı müəyyənləşdirməliyik. Prokurorluqda bu hadisələrlə bağlı toplantı olacaq, sizin də iştirak etməyinizi

istəyirəm...

– Belə düşünürəm ki, mənim o toplantıda iştirakım məqsədəuyğun deyil. Bildiyiniz kimi, mən özəl olaraq bu təhqiqat işini apararıram və dövlətin polis orqanının apardığı təhqiqat işinə qarışmaq istəmirəm. Sadəcə, sizə yardımçı ola bilərəm, düşünürəm ki, artıq sizə yardımçı olmuşam və Cahangir Əliyevin intihar etməyib, kimlərsə tərəfindən öldürüldüyünü aşkara çıxartmışam. Və bundan belə atılacaq addımlar mənim yox, polis orqanlarının, yəni sizin atacağınız addım olmalıdır...

– Düzdür, bu iş bizim öhdəliyimizdədir. Gec, ya tez istintaq işini yekunlaşdırmalıyıq. Ancaq, hadisələrin bu cür cərəyan etməsi Baş prokurorluğun bizə olan təzyiqini birə-beş artırıb. Onlar tez bir zamanda nəticə əldə etməyimizi istəyirlər. Əgər biz bir nəticə əldə etməsək, istinaq işini yekunlaşdırma bilməsək, bu, böyük ajiotaja səbəb olacaq...

– Aydındır, mən çalışaram sizə kömək edim.

– Lap yaxşı, onda toplantıda sizin də iştirak etməyiniz üçün prokurordan icazə alacam...

– Oldu, - Polkovnik razılaşdı. O, toplantıda iştirak etməyə könlü olmasa da, müstəntiqin israrından sonra razılaşmalı oldu. Çünki, bu toplantıda iştirak etmək onun üçün elə də əhəmiyyət daşıyırdı. Polkovnik ona lazım olan informasiyanı əldə etmişdi. Və generalla məsləhətləşmədən bu informasiya haqqında heç kimə xəbər etmək fikri yox idi, bu prokurorluq olsa belə. Əgər

onda olan bu informasiya kənara sızsaydı və kim tərəfindən ortaya atıldığı bilinsəydi, onun öz həyatı belə sual altında olardı. O, onda olan məlumatın mahiyyətini dərk edir və bunun nələrə səbəb ola biləcəyini çox gözəl anlayırdı. Cinayətkarın polis bölməsində heç bir informasiya alınma bilmədən müəmmal ölümü onun meşədə dediklərinin təsdiqi idi. Kimlərsə onun deyə biləcəklərindən ehtiyatlanmış və müvəqqəti saxlama kamerasında, gecə ikən aradan götürmüşdü. Polkovnik Mehdiyevin düşüncəsi bu yöndə idi...

* * *

İş vaxtının başlamasından on dəqiqə keçirdi. Yolda tıxac olduğundan general işə geçikmişdi. Onun xidməti maşını idarənin qarşısında dayanan kimi, cəld maşından düşüb binaya daxil oldu və birbaşa öz kabinetinə getdi. Nədənsə, bu gün çox yorğun və qaşqabaqlı görsənirdi. General kabinetə daxil olanda kiçik kağız parçasının bıçaqla kreslosuna sancıldığını görüb yerində matməbhut durub qaldı. O yerindən bir addım belə tərpnəmədən qarşısındakı kresloya matdım-matdım baxırdı. Artıq bədəninə hakim olan soyuq hərərət ona sonunun yaxın olduğuna işarə edirdi. Bir anlıq belə qırılmayan gözlər hədəqəsindən çıxmağa cəhd göstərirdi. Ancaq müharibə veteranı olan general bir neçə dəfə ölümə nəfəs qədər yaxın olmuşdu. O, qorxmazlığı və mərdliyi ilə ölümə və ölüm qorxusuna sinə gərərək düşmənin üzərinə atılmış onları məhv edə bilmişdi. İndi o bir bıçaqdanmı qorxacaqdı?! Yəqin ki, onu öldürmək

istəyənlər hələlik ona yaşamaq üçün bir şans vermişdilər. Yoxsa o bıcaq kresloya yox, ona saplanardı. Generalın beyinindən keçirtiyi bu düşüncə onun irəli gedərək bıçağı kreslodan çıxartmağa və kiçik kağız parçasındaki yazını oxumağa vadar etdi. Belə yazılmışdı:

“Başlatdığın ağılsız işi tez bir zamanda sonlandır. Əks təqdirdə, Qudanın aqibəti sənidə gözləyir!”

General bu sözləri oxuduqca gözlərinin qaraldığını hiss etdi. Özündən asılı olmayaraq kresloya çökdü. Və yenidən əlindəki kağız parçasına nəzər yetirdi. Ancaq əlindəki kağız parçasına yazılmış yazılar solmaqda idi. Gözlərini bir neçə dəfə yumub açdı, yox onun gözləri qaralmır, yazılar solmaq üzrədi. Bir neçə saniyə sonra yazı tamamilə itdi. Və əlində heç bir yazı olmayan ağ kağız parçası qaldı. Bu zaman əllərinin titrədiyini hiss etdi. O, əsəb və xəstəliyi ilə əlaqədar stress keçirirdi. Adəti üzrə masanın siyirtməsini açıb ürək dərmanını götürdü və ardıcıl 3 ədəd həb atdı. Bir qədər sakitləşdikdən sonra masanın üzərində dik qoyulmuş bir ədəd tufəng patronuna gözü sataşdı. Bu zaman onun üzündəki ifadəni təssəvvürə gətirmək mümkünsüz idi. Əsəb və hikkəsindən ayağa qalxaraq möhkəm sıxılmış yumruqları ilə masaya iki əllə zərbə endirib, “Şərəfsizlər” - deyə, qışqırdı...

* * *

Prokurorluqda olacaq toplantıya getməyə hazırlaşan polkovnik Mehdiyevə gələn vacib zəng onu bu fikrindən

daşındırdı və təcili Bakıya getməsinə zərurət yaratdı. Adəti üzrə yol boyu bir neçə taksi dəyişən polkovnik, artıq iki saatdan sonra lazımı ünvana çatmışdı. Ancaq bu ünvana taksidən düşdükdən sonra bir xeyli piyada gəlməyinə baxmayaraq, o dediyi vaxtdan tez gəlmişdi və ətrafda hələ ki, heç kim gözə dəymirdi. Bir neçə dəqiqə keçdikdən sonra, sükutu tünd qara rəngli “Toyota Prado” markalı maşın pozdu. Maşında bir nəfər qara eynək taxmış kişidən başqa heç kim yox idi. Mehdiyev gələn şəxsin general olduğuna əmin olduğdan sonra tikintisi dayanmış yarım tikilinin blokundan çıxıb cəld şəkildə maşının ön oturacağına əyləşdi. Və “Prado” yoluna davam edərək gözdən itdi...

Onlar əvvəlcədən bir gözlənilməz hadisə baş verərsə bu ünvanda görüşəcəkləri ilə bağlı qərara gəlmişdilər. Generalın həyəcanlı halda zəng etməsi və onun tez bir zamanda bura gəlməsinə işarə olan sözü deməsi polkovnikin toplantıda iştirak etməməyinə və təcili olaraq Bakıya gəlməsinə səbəb olmuşdu...

Yol boyu heç bir yerdə dayanmayan “Toyota Prado” Bakı qəsəbələrinin birindən keçərək Xəzərin sahili boyu uzanan qayalıqlara çatdı. Onlar maşından düşüb bir xeyli sahilə doğru getdilər...

Bu ərazi generalın bağ evindən 4, 5 kilometr uzaq idi. Buraya general səhhəti ilə əlaqədar tez-tez gəlirdi. Ürək probleminin olması onun rahatlıq tapmaq üçün dəniz kənarına gəlməsinə səbəb olurdu. O, burada bir

qədər dənizə tamaşa edər, ürək sıxıntısı keçdikdən sonra çıxıb gedərdi. Artıq onun buraya gəlməsi adət halını almışdı...

Polkovnik Mehdiyev generalla bərabər sahilə doğru getdikcə ətrafa tamaşa edirdi. O burada ilk dəfə idi. Yaşayış sahəsindən bir xeyli uzaq olan bu ərazidə qayalığın ən pik nöqtəsində tikilmiş mayakdan başqa heç nə gözə dəymirdi. Mayakla onlar arasında olan məsafə təxminən 500-600 metr olardı. Onlar sahilə yaxınlaşdıqca ləpələrin qayalıqlara çırpılaraq çıxartdığı səsi daha çılpaqlığı ilə eşidirdilər. Deyəsən, insana dinclik və rahatlıq gətirən bu ərazi polkovnikin də xoşuna gəlmişdi. Onlar qayaların dənizlə çırpışdığı yerə çatdıqda dayandılar və ilk olaraq general sözə başladı...

– Görürsən, Mehdiyev, bu qayalar necə də ona çırpılan dalğalarla mübarizə aparır. İnsan da bu qayalar kimi ömür boyu yaşamaq uğrunda mübarizə aparır, ancaq bir gün sonunun nəfəs qədər yaxın olduğunu hiss edir. O zaman yetişdikdə isə insan bir qaya parçası kimi qopub özünü taleyin hökmünə təslim edir. Bu gün mən taleyin yazılmamış hökmünə təslim oldum... - General qayalığa çırpılan dalğalara baxaraq qəmginçəsinə dedi.

– Əgər o tale yazılmayıbsa, onu dəyişmək öz ixtiyarımızdadır. - Generalın vəziyyətini anlayıb, ona diqqətlə qulaq asan polkovnik dedi və sözünə əlavə etdi, - Biz mübarizəni davam etdirməyib özümüzü bu qayalar kimi suya qərq etsək, bizdən sonra gələnlərin də taleyi bizimki kimi olmağa məhkumdur. Və onlar da daim

dalğalarla mübarizə aparmaq məcburiyyətində olacaqlar...

– Bəlkə bizdən sonra gələnlər bir çarə taparlar, - üzündən ifadəsizlik tökülən general çarəsizcə dedi.

– Ölümdən başqa hər şeyə çarə var, ümitsizliyə qapılmaq lazım deyil...

– O zaman mənim dərdimə bir çarə tap, Mehdiyev! - general bariton səslə dedi və polkovnikə baxaraq sözüne əlavə etdi, - Onlar məni öldürmək istəyirlər...

– Kim sizi öldürmək istəyir ki? - polkovnik Mehdiyev təəccüblə soruşdu.

– Kim olduqlarını bilmirəm, ancaq çox güman ki, Cahangiri öldürən adamlardı. Onlar məni ölümlə təhdid etdilər. Əgər onların dediklərini etməsəm, mənim də taleyim qudamın taleyi kimi olacaq...

– İsdədikləri nə idi ki?

– Cahangirin intihar hadisəsini araşdırmamaq və bu işi tez bir zamanda sonlandırmaq...

– Yəni, belə çıxır ki, mənim apardığım təhqiqatı sonlandırmaq istəyirlər əclaflar... - Polkovnik qaşlarını çataraq dedi.

– Aha, elədir ki, var...

– Mən ümid edirəm ki, bunu məndən istəməzsiz...

– Məni başa düş, Mehdiyev! Onlar mənim kabinetimə kimi gəlib bıçaqla kresloma məktub sancıb, hələ bu azmış

kimi, meydan oxuyurcasına masama tufəng gilizi də qoyub gediblər. Bu açıq-aşkar məni öldürəcəklərinə işarədir. Əgər onların dediklərini etməsəm, gec-ya tez məni də qudamın yanına göndərəcəklər...

– Sizi çox yaxşı başa düşürəm, ancaq mən demək olar ki, onların kim olduqlarını bilirəm, bircə qalır onların qarşısına faktla çıxıb günahlarını boyunlarına qoymaq və layiqli cavablarını vermək...

– Necə? Kim olduqlarını bilirsən? - general heyrtlə soruşdu.

– Bəli, bilirəm.

– De görüm...! De görüm mənə hansı əclafların işidir... - generalın üzündəki qorxu və ifadəsizliyi həyacan əvəz etdi.

– Bəlkə də mənə inanmayacaqsız, lakin mən əminəm ki, bu işlərin başında baş mühasib Vaqif Əsədov durur.

– Kim? - General gözlərini bərəldərək dedi, - Vaqif Əsədov..., yox bu mümkün deyil. O, əclaf necə belə bir iş tuta bilər axı, bu mümkün deyil.

– Təəssüf ki, bu belədir, - polkovnik öz sözünü təsdiqlədi.

– Əgər dediyin doğrudursa, o əclafı, şərəfsizi, satqını öz əllərimlə boğub cəhənnəmə vasil edəcəm... - İndi generalın sifətində qəmginlikdən çox qəzəb vardı. Onun üzündəki qəmginlik qəzəbə, qorxu nifrətə çevrilmişdi.

– Səbirli olmaq lazımdır, onun ipi artıq əlimdədir. Gec-ya tez onu barmaqlıqlar arasına göndərəcəyik. Ancaq təəssüf ki, o bu işdə tək deyil. Ona hələlik adını bilmədiyim yüksək rütbəli şəxs köməklik edir...

– Əlində onların günahını sübut edəcək fakt varmı, Mehdiyev?

– Səbirli olun, mən sizə hər şeyi izah edirəm, - polkovnik dedi və generalın onu dinləməsini istədi, - Deməli, mənə tapşırduğunuz bu işdən sonra dərhal məni izləməyə aldılar və məşinimə kimi izləmə cihazı yerləşdirdilər. Açıq-aydın görünürdü ki, bu işi görənlər peşəkar adamlardır və mənim təhqiqatı aparmağım onlara sərf etmir. Mən onların əməllərini aşkar etdikcə məni öldürmək qərarına gəldilər. Və cəhdləri uğursuz alındı. Lakin apardığım təhqiqat işində müəyyənləşdirdim ki, Cahangir Əliyev Qubadakı bağ evində külli miqdarda, ən azı 2 milyon manat pulu seyfində saxlayıb. Bunu da bilən cinayətkar şəbəkə, başda da Vaqif Əsədov olmaqla, onu aradan götürüb pullarına sahib çıxmaq qərarına gəliblər. Və bu məkirli planlarını da çox professionalıqla icra edərək Cahangiri öldürüb özü intihar etmiş kimi qələmə veriblər...

– Yaxşı, bəs Vaqif Əsədovun bu işlərin başında olduğunu necə öyrəndin? - General, polkovnik Mehdiyevin sözünü kəsdi.

– İlk öncə Vaqif Əsədovdan şübhələnməsəm də, onu dindirən zaman bəzi məqamlarda yalan danışdığıнын

fərfinə vardım. Bu minvalla bağıın gözətçisi olan Osman kişinin oğlu Oktay ilə onun dedikləri arasında təzad olduğunun fərfinə vardım. Və hər ikisinin barmaq izlərini götürərək mərhumun seyfinin girəcəyindəki maral buyunuzunda aşkar etdiyim barmaq izi ilə tutuşdurdum. Beləliklə, həmin barmaq izinin Oktayın olduğu təsdiqləndi. Okatayı həbs elətdirsək də dindirmə zamanı naməlum şəxs tərəfindən güllələndi. Mərhumun itinin sayəsində həmin cinayətkarı tutmaq müyəssər oldu. Və onu meşədə dindirib, bütün dediklərini səs qeydedicisinə yazdım. O hər bir şeyi etiraf etdi, bu işlərin başında Vaqif Əsədovun olduğunu və ona tanımadığı şəxs tərəfindən havadarlıq edildiyini dedi...

– Hardan əmin olaq ki, həmin şəxs düz danışıb? Bəlkə bu da növbəti bir plandır? - polkovnikə diqqətlə qulaq asan general yenidən onun sözünü kəsdi.

– Onun düz danışmağımın təsdiqi müstəntiq tərəfindən dindirilməmiş, müəmmalı şəkildə tutulmasından 4, 5 saat sonra müvvəqqəti saxlama kamerasında ölməsidir, yəni, çox güman ki, öldürülməsidir...

– Yəni deyirsən əlimizdə olan yeganə fakt ölmüş birinin dedikləridir?

– Hələlik əlimizdəki, yeganə fakt budur. Lakin mənə vaxt versəniz tez bir zamanda yetərli faktlar ortaya qoyacağam...

– Yox Mehdiyev, bu işi dərhal sonlandırmaq lazımdır. Əgər işlər bu həddə çatıbsa, onlar hər ikimizi də tezliklə aradan götürə bilərlər. Məni başa düşürsən, Mehdiyev! Biz risk edə bilmərik...

– Baxın...- polkovnik cibindən kiçik diskini çıxarıb generala göstərdi, - burada Vaqif Əsədovu istintaqa cəlb etmək üçün yetərli olan səs yazısı var. İstənilən vaxt onu həbs elətdirmək bizim əlimizdədir...

– Yaxşı, deyək ki, onu həbs elətdirdik, bəs ona havadarlıq edən şəxslər necə olacaq? Onların da günahını sübut edəcək əlimizdə fakt olmalıdır, fakt! Əks təqdirdə, biz heç nə edə bilmərik. Lap Vaqif Əsədovu bu səs yazısı ilə istintaqa cəlb etsələr belə, ona havadarlıq edənlər məhkəmədə onu asanlıqla günahsız çıxardacaqlar. Onların hamısını günahlandırma biləcək əlimizdə əsas olmadan məsələni qabartmaq hər ikimizin ziyanına ola bilər. Və bu səhvi həyatımız bahasına ödəyə bilərik. O zaman isə artıq hər şey gec olacaq...

– Yəni deyirsiz bu qayalar kimi, özümüzü taleyin hökmünə təslim edək?

– Mən istəməzdim iş bu həddə gəlib çatsın. Hər şeyə görə minnətdaram sənə, mən gərək başdan bu işə səni qoşmazdım. Ancaq hələ də gec deyil, mən təəssüf edirəm ki, iş belə alındı, Mehdiyev!

– Mən ilk dəfədir ki, təhqiqat işini yarımçıq dayandırmalı olacağam... - polkovnik Mehdiyev təəssüf hissi ilə dedi.

– Mən onları taleyin hökmünə buraxıram, gec-ya tez cinayətkarlar öz layiqli cəzalarını alacaqlar. Sən buna əmin ola bilərsən, Mehdiyev! - general dedi və polkovniki qucaqlayıb kürəyindən bir neçə dəfə sağ ovucu ili vurdu...

General və polkovnik maşına minib ərazidən uzaqlaşdıqdan sonra onları qayalıqların üzərində tikilmiş mayakdan “binokl” ilə izləyən naməlum şəxs dərhal aşağı düşdü, “Opel” markalı maşına minib ərazidən uzaqlaşdı...

SON

Bir neçə gündən sonra generalın istefa verməsi ölkədə böyük ajiotaj yaratdı. Bütün Kütləvi İnformasiya Vasitələrinin baş xəbərləri generalın istefa etməsi idi. İnsanlar arasında müxtəlif şayiələr dolaşırdı ki, guya general məcbur şəkildə istefaya göndərilib. Ancaq, o öz müsahibəsində istefa etməsini səhhəti ilə əlaqələndirirdi...

Digər önəmli xəbərlərdən biri isə məşhur Piramida Tikinti Şirkətinin əmlakına məhkəmə tərəfindən həbs qoyulması idi. Şirkətin özəl banklardan birinə olan külli miqdarda borcunu əsas gətirərək bütün əmlakını siyahıya alıb həbs qoymuşdular. Özəl qəzetlərdən birinin şirkət haqqında araşdırma yazısına görə, şirkətin rəhbəri Cahangir Əliyevin ölümündən sonra idarəçiliyi ələ alan baş mühasib Vaqif Əsədov bir neçə həftədir ki, ortalıqda yoxdur. Hətta həmin yazıda ailəsinin də ondan xəbər-əteri olmadığı barədə məlumat yazılmışdı. Onun ölkəni tərk etməsi ehtimalı da irəli sürülürdü ...

Özəl qəzetlərin birində yazılmış yazı tez bir zamanda özünü doğrultdu. Üç həftədir ortalıqda olmayan baş mühasib Vaqif Əsədovu ailəsinin polisə yazdığı ərizə əsasında axtarışa verdilər. Aparılan təxirəsalınmaz tədbirlər nəticəsində onun

ölkəni tərk etmədiyi müəyyənləşdi. Və bu minvalla onun Bakı qəsəbələrindən birində olan bağ evində tavadan asılmış meyiti tapıldı. Yerli polis bölməsi onun intihar etdiyi qənaətinə gəldi. Və intihar həddinə çatdırma maddəsi ilə cinayət işi açıldı...

Cahangir Əliyevin açılmamış qətli isə işin istintaqını aparan müstəntiq Zakir Qarayevin üzərində qaldı. Ona baş prokurorluq tərəfindən şiddətli töhmət verildi...

* * *

Son baş vermiş hadisələrdən sonra general Rusiyaya qayıtmış polkovnik Mehdiyevlə telefon əlaqəsi saxladı. Onların əsas söhbətlərinin məğzi Vaqif Əsədovun müəmmalı şəkildə intihar etməsi və ya öldürülməsi idi. Söhbət əsnasında general onu da bildirdi ki, o bir neçə həftə Vaqif Əsədovu axtarıb, ancaq onu tapmağa müyəsər olmayıb. Onun sözüünə görə, o Vaqif Əsədovun taleyini özü imzalamaq istəyirmiş. Sonda general qayalıqlarda dediyi son sözünü polkovnikə xatırladaraq Vaqif Əsədovun ölümünü “taleyin hökmü” adlandırdı. Ancaq polkovnik Mehdiyev generala bildirdi ki, çox güman bu, “taleyin yazılmamış hökmüdür”. Cahangir Əliyevin taleyini yazanlar eyni ssenari ilə Vaqif Əsədovun da taleyini yazmışdılar. Polkovnikin bu düşüncəsi generalın da fikrini qarışdırmışdı...

Neft daşları... 20 iyun 2017 * * * Bakı... 30 Sentyabr 2018

Mənsimov Elvin Ziyəddin oğlu

25 sentyabr 1990-cı ildə Tərtər rayonunun Dəmirçilər kəndində anadan olub. İlk təhsilini Dəmirçilər kənd orta məktəbində alıb, 2007-ci ildə Xətai rayonunda yerləşən 95 saylı orta məktəbi bitirib. Həmin il Azərbaycan Dövlət Neft Akademiyasının Geoloji-kəşfiyyat fakültəsinə daxil olub, 2011-ci ildə bitirib.

2012-2014-cü illər ərzində işə Azərbaycan Dövlət Neft Akademiyasının Geoloji-kəşfiyyat fakültəsində magistr təhsili alıb bununla da, öz ixtisas biliklərinə daha da dərinlən yiyələnmişdir. Azərbaycanın əksər quru və dəniz neft-qaz yataqlarında aparılan geofiziki-tədqiqat işlərində yaxından iştirak edib. İxtisasca geofizikdir. Hal-hazırda Geofizika və geologiya idarəsində “Dəstə rəisi” vəzifəsində çalışır.

Bu kitab müəllifin ilk kitabıdır.

Müəllifdən: Fikir və təklifləriniz üçün:

e/mail: elvin.mansimov@gmail.com